

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

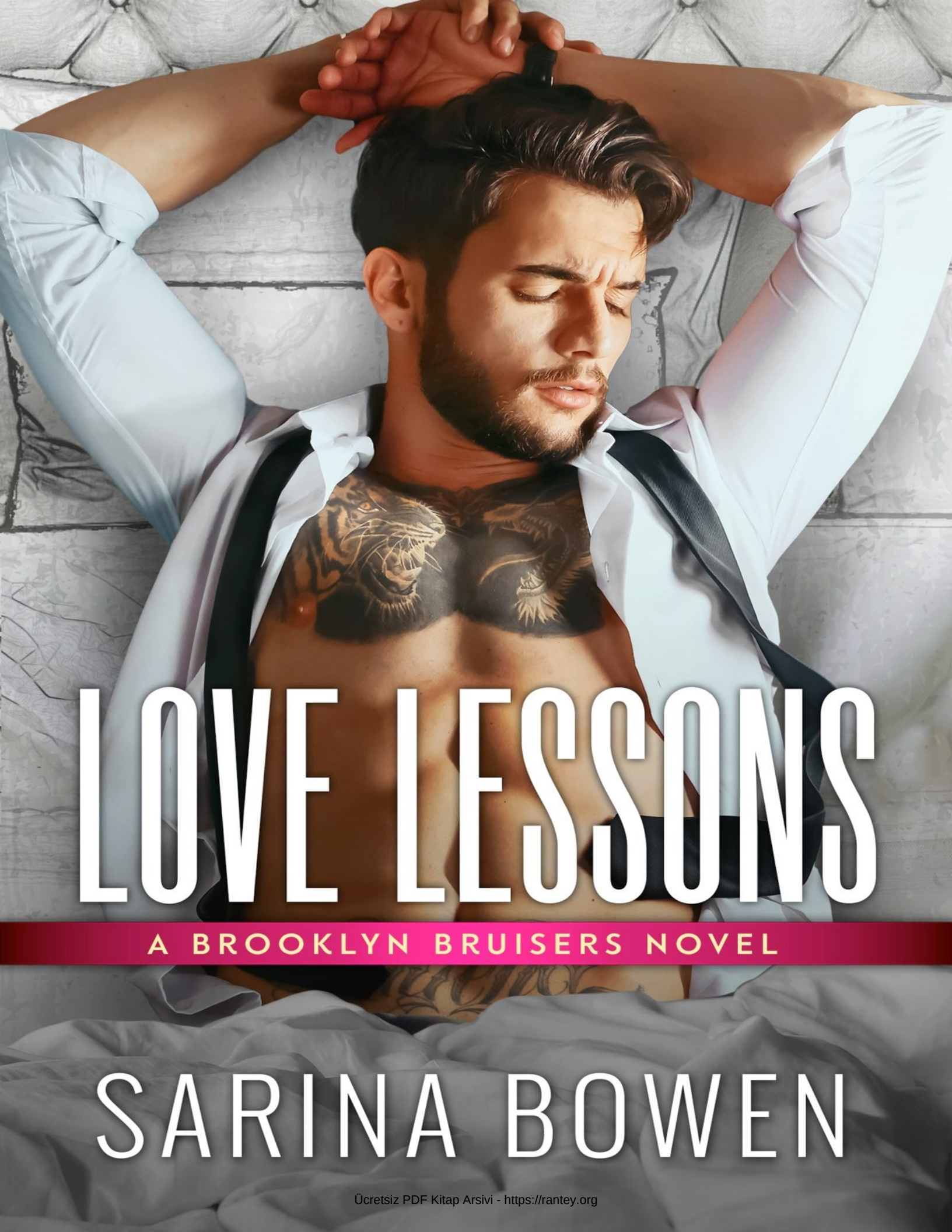
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and tattoos is lying on a bed with his arms raised. He is wearing a white shirt and a dark tie. The background is a light-colored, textured surface.

LOVE LESSONS

A BROOKLYN BRUISERS NOVEL

SARINA BOWEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

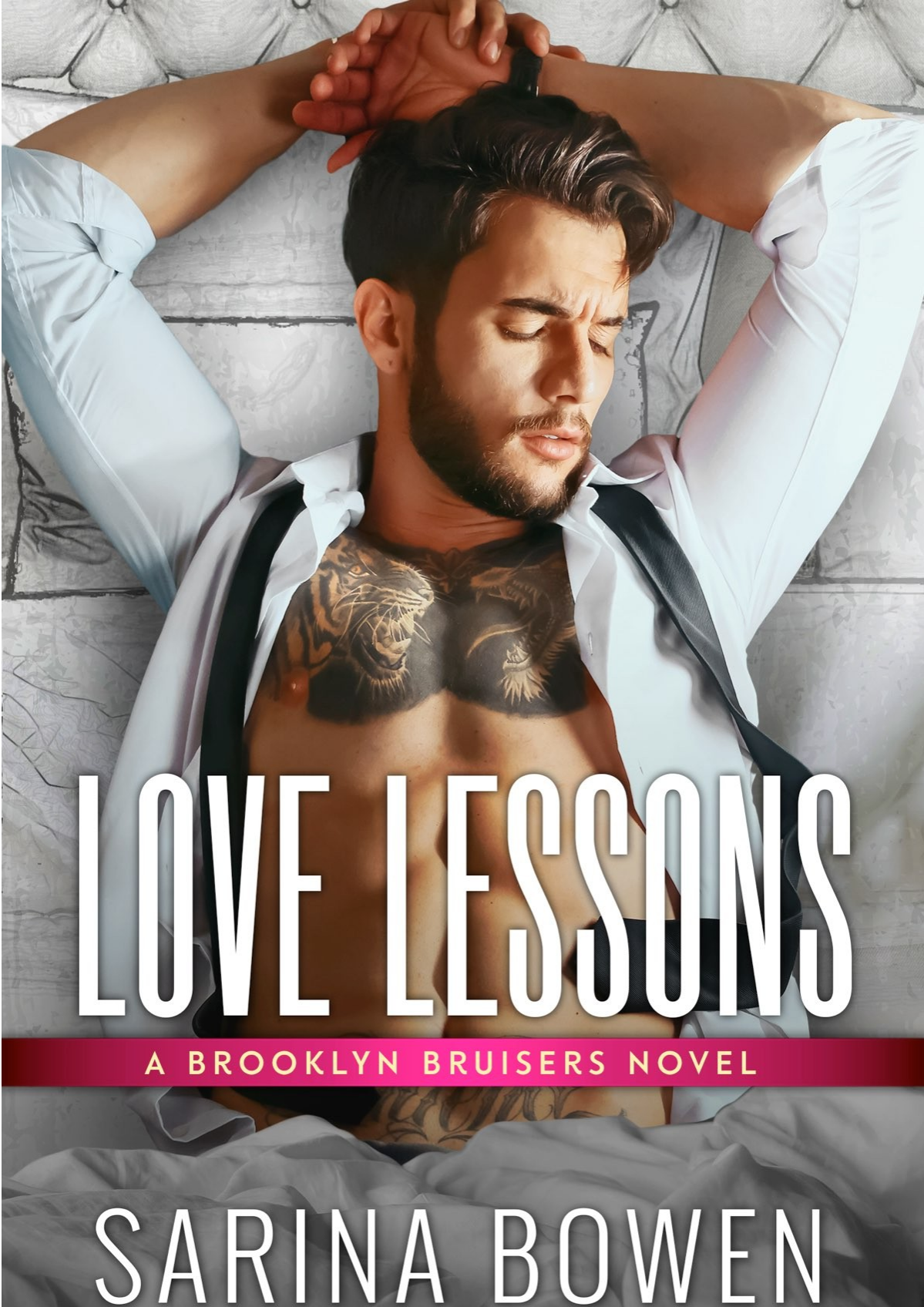
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

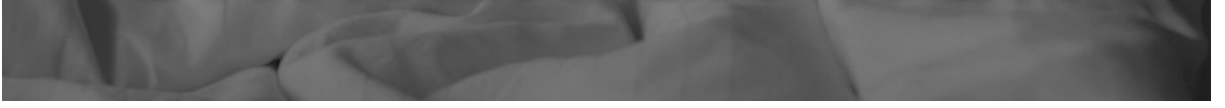
Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AŞK DERSLERİ

SARINA BOWEN

Copyright© 2022 by Sarina Bowen

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Fotoğraf: Wander Aguiar. Kapak tasarımı Hang Le tarafından yapılmıştır.

Adanmışlık

Tüm eleştirel iç seslerimize, lütfen bugün izin alın. Aslında, bütün bir yıl izin alın.

İçindekiler

1. [Mesleki Tehlike](#)
2. [Zor Tarafta Bir Yürüyüş](#)
3. [Moda Kaltağı](#)
4. [Gidelim, Şampiyon](#)
5. [İyi geceler, Kontes.](#)
6. [Kayıp Nedenler İçin Bir Kink](#)
7. [Bir Kadının Bavuluna Gölge Düşürmeyin](#)
8. [Crikey Ekspresinde Bir Yolculuk](#)
9. [Tatil Modu Devrede](#)
10. [Özel Derse İhtiyacım Var](#)
11. [Beceriksizliğimin Canlı Bir Gösterisi](#)
12. [Birinci Ders: Beklenti Güçlü Bir Şeydir](#)
13. [Umarım Bu Kirli Bir Anlam İfade Eder](#)
14. [Hızla Tırmandı](#)
15. [Kanada'yı Unutmayın](#)
16. [Bu İşte Garip Bir Şekilde İyisin](#)
17. [Neredeyse Kendinizden Keyif Alıyormuşsunuz Gibi](#)
18. [Bir Canavar Yarattım](#)
19. [Banyoda Ağlamak](#)
20. [Ben Garipleştirdim](#)
21. [Baştan Çıkarma Eğlencelidir](#)
22. [Profesyonel Gelişim](#)
23. [Gizli Bir El Sıkışma Var mı?](#)
24. [Hudson'daki En İyi Komşu](#)
25. [Bugün Golf Günü mü? Yoksa Shrink Takımı Günü mü?](#)
26. [Aslında Alışveriş Yapmaktan Yoruldum](#)
27. [Zeytinyağı ve Dondurma](#)
28. [Gösteriştten Hoşlanmıyorum](#)
29. [Bu acil bir durum mu?](#)
30. [Cıvıltılar Cıvıltıdır](#)
31. [En İyi Hayatımı Yaşamak](#)
32. [Kraker Üzerinde Pembe Şeyler](#)
33. [İşimde İyiyim, Ne Diyebilirim?](#)
34. [Kategori Beş Öpücük](#)
35. [O kadar zor muydu?](#)

36. [Koca Şişman Kutu Patlamış Mısır](#)
37. [İki Ay Sonra](#)
38. [Bu Özel, da yazan](#)

[Sarina Bowen](#)

BİR

Mesleki Tehlike

VERA

Temmuz

"KIYAFET TAM OLARAK DOĞRU OLMALI" diyor müşterim. Zoom görüşmesi yapıyor olsak da ellerini ovuşturduğunu görebiliyorum.

"Olay nedir?" Kalemim defterimin üzerinde dururken soruyorum.

"Üvey kızımın düğünü. Ve, şey, bu karmaşık. Hatta Beş yıl sonra, annesinin ailesi bana açıkça düşmanca davranıyor."

"Ah, ah." Kalemimi bıraktım. "Yani elbisenizin ince bir çizgide yürümesi gerekiyor. Güzel ama abartısız."

"Evet!" Gözleri parlıyor. "Şık olmalı ama sıkıcı olmamalı. Çarpıcı görünmeliyim ama gösterişli olmamalıyım. Ve çok genç ya da çok seksi de olmamalı çünkü gelinin annesi beni bir tür sürtük Cruella de Vil gibi gösteriyor."

"Yani sana Dalmaçyalı desenli hiçbir şey göstermemeliyim, öyle mi?"

"Teşekkürler, ama hayır." Gülüyor. "Arkadaşım bana senin Bunu eğlenceli hale getir. Doğrusunu isterseniz bu düğünden korkuyorum. Dört gözle beklediğim tek şey yeni bir elbise."

"Biz hallederiz," diyorum ona. "Bir kıyafetin yılların sorununu ortadan kaldırmayacağının farkındayım. Ama eğer elbise doğruysa, tüm bakış açınızı değiştirebilir. Size çok ihtiyaç duyduğunuz birkaç saatlik sihri getirebilir."

"Peki nereden başlayacağız?" diye soruyor. "Ve para önemli değil."

Bu kelimeleri kullanmayı hayal bile edemiyorum. Ama bu onun seçimlerine zarar vermiyor. "Size tercihleriniz hakkında birkaç soru soracağım ve sonra size göstermek için birkaç fotoğraf toplayabilirim. Nedimelerin elbiseleri ne renk? Onlarla uyuşmak istemiyoruz ama sizin de uyuşmanızı istemiyoruz."

"Açık pembe."

"Ve-" Dışarıdaki gürültü başlamadan önce ancak bu kadar ilerleyebildim. *Nrrr-nrrr! Ngggn-ngggn.* Kulakları sağır eden bir vızıltı; metal dişlerin bir kereste parçasını yırtarken çıkardığı ses.

. Yine mi?

Başım zonkluyor ve ağlayacak gibi oluyorum. Bütün gün buna maruz kaldım, sürekli ve sürekli -ölümün vızıltılı testeresi- Brooklyn penceresinin hemen dışında.

Önümdeki bilgisayar ekranında, müşterim Zoom'da titriyor. Özrümü duyamıyor, ben de *bir an* taklit edip mikrofonumu sessize alıyorum. En azından birimiz kendi kafasının yarılma sesini dinlemek zorunda kalmıyor.

Aman Tanrım. Toplantımız çok iyi gidiyordu. Bu sadece gürültülü ve rahatsız edici değil, aynı zamanda stresli. Kişisel stilistik işim henüz başlangıç aşamasında ve her müşteri önemli. Eğer bu işi yürütemezsem, birikimlerimi yakacağım. Sonra da Midtown mağazasındaki eski işimi geri almak için yalvaracağım.

Bu koşullar altında kim küçük ama şık bir imparatorluk kurabilir?

Korkunç ses kesildiği anda sesimi açıyorum ve sıkıca gülümsüyorum. "Bunun için özür dilerim. Kol uzunluğundan bahsediyorduk. Sen

bu düğünün Eylül'de olduğunu söyledi?"

"Bu doğru. İçeride, bu yüzden ikisini de yapabilirim-"

Nrrr-nrrr!

Tanrım, ses tekrar başlamadan önce cümleyi ağzından çıkaramıyorum bile. Panikle tekrar sessize alıyorum. O kadar sinirliyim ki bilgisayarımı odanın diğer ucuna fırlatabilirim.

Onun yerine gülümsüyorum. Bu yeni bir müşteri, bir tavsiye. Ve onun beni bir profesyonel olarak görmesine çok ihtiyacım var.

"Biliyor musun," diyor sonunda ortalık sessizleştğinde. "Belki de bunu başka bir zaman yapmalıyız?"

"Neye ihtiyacın olursa," diyorum hemen. "Yarın boş musun?"

"Evet! Benimle ofisimde buluşabilirsin," diye öneriyor. "On buçukta?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Kesinlikle," diye tatlı bir şekilde kabul ediyorum, ofisi Yukarı Doğu Yakası'nda ve işe gidip gelmek için kırk beş dakika uzaklıkta olmasına rağmen. Bu toplantı için gerçekten zamanım yok. Ama ona yapacağım ilk satıştan önce onu uzaklaştıracak zamanım da yok. "Bana adresini söyle."

İMZALADIKTAN SONRA sandalyemden fırlıyorum, anahtarlarımı cebime atıyorum ve birinci kattaki dairemden dışarı çıkıyorum. Tüm bu sorunlara kimin sebep olduğunu zaten biliyorum - yeni komşum. Ona aklımın bir parçasını vereceğim.

Ve pazuları da dikkatimi dağıtmayacak. Ya da geniş omuzları.

Ön kapıdan uçarak çıkıyorum ve yedi basamağı da koşarak iniyorum. Hudson Caddesi'nde kahverengi bir binada yaşıyorum ve eskiden burayı mükemmel bir bloktaki mükemmel bir daire olarak görürdüm. Benim rahat

Tek yatak odalı dairenin oturma odasında orijinal bir savaş öncesi şöminesi ve sokağa bakan bir yay penceresi var. Dört yıldır burada yaşıyorum ve asla ayrılmak istemiyorum.

Artık kendi işimi kurduğum için evde çok zaman geçiriyorum. Oturma odamdaki şömine, müşterilerime sık sık gönderdiğim fotoğraflar için harika bir fon oluşturuyor. Klasik ve şık - yeni işimin olmak için çok uğraştığı şeylerin hepsi.

Yine de yırtık kot pantolonlu ve koruyucu gözlüklü kaslı bir hokey oyuncusu tüm mahalleyi mahvediyor.

Öfkeden kuduran benliğimi yan taraftaki yürüyüş yoluna, o berbat testeresinin önüne park ettiğimde başını kaldırıp bakmıyor bile. Onun yerine, az önce kestiği kirişin üzerinde sert bir el gezdiriyor.

Bekliyorum. Dumanlanıyorum. Ayrıca onu zihinsel olarak yeniden şekillendiriyorum, ki bu bir tür mesleki tehlike. Ama kimsenin Ian Crikey kadar parlatılmaya ihtiyacı yok. Kahverengi saçlarının düzeltilmeye ihtiyacı var. Çöp gibi görünmesi gereken yırtık pırtık bir Metallica tişörtü giyiyor. Pratik olarak çöp gibi, yan dikişleri boyunca üç delik saydım. Yine de güçlü göğsünü o kadar mükemmel sarıyor ki, gerçekten bir şeyleri tekmelemek istiyorum.

Ian'la ilgili diğer sorun da bu. Ondan gizliden gizliye, rahatsız edici bir şekilde, *aşırı* derecede etkileniyorum. Ve bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Hiç mantıklı değil. Adamın benim yanımdaki binayı satın alacak kadar parası var, ki bu benim hayatım boyunca sahip olabileceğimden çok daha fazla para demek. Burası üç milyon doların üzerinde bir fiyata satıldı.

Yüksek maaş alan ünlü bir sporcu olmasına rağmen bir tarağı ya da deliksiz kıyafeti olduğunu sanmıyorum. Bu çok saçma. Sakallı erkekler benim tipim *değil*. Tişörtünün kollarından görünen dövmelerden bahsetmiyorum bile. O da bana göre değil. Ama onda bir şekilde işe yarıyorlar. Onlara bakmadan duramıyorum.

Korkunç bir şey.

Sonunda yaptığı işten memnun kalarak başını kaldırıyor ve koruyucu gözlüklerini çıkarıyor.

Eyvah. Şimdi de onun soğuk mavi gözleriyle karşı karşıyayım. Soluk, mavi tonları o sert yüz için fazla güzel. Ve günümü mahveden hiç kimse bu kadar güzel görünmemeli. Bu rahatsız edici.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı kontes?" diye soruyor.

"Şu anda benimle *dalga* mı geçiyorsun?" Sesim zaten yüksek ve histerik. "İş gününün ortasındayız. Müşterilerle telefon görüşmesi yapmaya çalışıyorum ama birbirimizin konuşmalarını duyamıyoruz. Hem de hiç. Geçim kaynağımı temelli kapattınız. Muhtemelen bu kadar gürültü yapmaya karşı düzenlemeler vardır."

Bana rahatsız edici bir sırtışla bakıyor. "Yönetmelikler, ha? Bu mahallede çok var." Şu anda kesinlikle hayran olmadığım kaslı bir koluyla alnındaki teri siliyor. "Dün gece birileri ben ve takım arkadaşlarım için polisi aradı. Baş belası olduğumuzu söylediler."

"Eee? Öyle ?" Suçluluk duygusunu yüzümden uzak tutmaya çalışarak soruyorum. Dün gece yarısı karakolu aramıştım ama muhtemelen arayan tek kişi ben değildim. Tek istediğim birinin kapısını çalması ve ona müziğin sesini biraz kısmasını söylemesiydi. İşe yaramıştı, bir polis arabası dışarıda durmuş, ışıkları yanıp sönüyordu. Birkaç dakika sonra - ben banyoda saklanıp dişlerimi fırçalarken- her şey sessizleşmişti.

"O kadar gürültülü değildik." Ian kafasındaki Brooklyn Bruisers şapkasını düzeltiyor ve iç geçiriyor. Kim terli ve talaşla kaplı olarak iyi görünür ki? Bu hiç adil değil. "Komşular kapımı çalıp sessiz olmamı isteselerdi daha iyi olurdu." Aniden gülümsüyor. "Ama sanırım şu anda yaptığın şey bu, değil mi? Testere oldukça gürültülü sanırım."

"Korkunç gürültülü," diye katılıyorum. "Bu işi *içeride* yapabilirsin, seni re- alize." Satın aldığı binanın açık kapısını işaret ediyorum.

Gülüyor. "Burada kaldırımda sağlığım için durmuyorum kontes. Keresteci bu direkleri köşeye sığmayacak kadar uzun bıraktı."

"Oh." Yüzüm kızardı. "Bütün yaz böyle mi olacak? Çalışmak için başka bir yer bulmam gerekecek."

"Hayır, o garip giriş yolunu bir kez demolarsam, eşyaları kapıdan geçirmek daha kolay olacak." Kare şeklindeki çenesini kaldırarak gerçekten de dar bir kapı olduğunu ve arkasında klostrofobik küçük bir koridor bulunduğunu gösteriyor. "Yaşa ve öğren. Ama bir kesim daha sonra, özenle şekillendirilmiş saçlarınızdan kurtulacağım."

Ellerimden biri koyu renk saçlarımın derli toplu görünmesini sağlayan şık şelale örgüsüne doğru uçuyor. "*Bu* da ne demek şimdi? Eğer saç stillerini karşılaştırıyorsak, senin talaş görünümün hakkında birkaç fikrim var."

Omuz silkiyor. "Gerçek iş dağınıktır. Bana teşekkür etmelisiniz. Bu bina göz zevkini bozuyordu. Tekrar güzel görünmesini sağlayacağım. Bu yüzden beni bu mahalleye bir tavırla karşıladığın için teşekkür ederim." Mavi gözlerinin vücudumu yavaşça taramasına izin vermek için duraklıyor. "Yine de manzara kesinlikle güzel."

Ve, vay canına, onun ateşli bakışlarının içimde kendimi bu kadar umursamaz hissettirmesinden hiç hoşlanmıyorum. Sinirli bir ses çıkardım. "İş günümü dayanılmaz hale getirdiğin ve bu kadar umursamadığın için teşekkür ederim."

Omuz silkiyor. "Biraz sinirli görünüyorsunuz kontes. Bunu telafi etmeme ne dersiniz? Bu gece bir şeyler içmeye gideriz, sonra da aramızdaki *anlaşmazlıkları* çözeriz." Bunu söylerken kendini beğenmiş bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor ve her nasılsa kulağa edepsiz geliyor.

Yavaşça göz kırpiyorum ve yarım saniyeliğine hayal etmeye çalışıyorum - onun yanında bir bar taburesinde oturuyorum. Bir dirseğini bara dayamış, büyük eliyle bir bira bardağını kavıyordu.

Sonra onun sinsi gülümsemesini ve o mavi gözler bana odaklandığında hissettiğim yüzen, dengesiz duyguyu da hayal ediyorum.

Olmaz. Böyle bir şey olmayacak. Boş verip eğlenmek konusunda pek ünlü sayılmam. Çıkmaya çalıştığım son adam bana kesin bir dille umutsuz olduğumu söyledi.

Ayrıca, muhtemelen gerçek bir davet bile değildir. Sadece beni oyundan düşürmeye çalışıyor. "Ciddi olsan bile," diyorum hızlıca, "senin tipin olmadığıma eminim."

Gülümsemesi soluyor. "Emin misin, ha? Saç jölesi kullanmadığım için mi? Ayakkabılarım parlak olmadığı için mi?" Giydiği tozlu iş botlarına abartılı bir bakış atıyor. "Benim gibi erkekleri sağa kaydırmaz mısın?"

"Hiç kimseyi sağa kaydırmadım," diye itiraf ediyorum ve hemen yüzüm ısınıyor. Bu çok fazla bilgi. Ne kadar namuslu olduğumu bilseydi, kaslı kıcıyla gülerdi.

Kadın hokey oyuncularının toplandığı kalabalığı gördüm - atış yapmayı, dart oynamayı ve profesyonel bir spormuş gibi flört etmeyi bilen kadınlar. Bu asla ben olmayacağım.

"Bunlardan daha kaç tane kesmen gerekiyor?" İşe koyulmak için soruyorum. "Gerçekten sadece bir tane mi?"

"Evet, şu." Testere ile bina arasında duran bir tahtayı işaret ediyor. "Bu onuru yaşamak ister misin? Bu biraz tatmin edici. Görünüşe göre saldırganlığını gidermeye ihtiyacın var." Kıs kıs gülüyor.

"Hayır!" Çabucak söyledim. "Pek bana değil."

"Nasıl isterseniz, kontes." Güvenlik gözlüklerini aldı. "Kulaklarınızı kapatın."

Ben daha iyisini yaparım. Koşarak binamın sahanlığına geri dönüyorum ve öğleden sonramı kurtarmaya hazır bir şekilde merdivenlerden yukarı sırıyorum. Yemin ederim, ben çıkarken gözlerini kıcımda hissediyorum. Ama muhtemelen bu sadece benim hayal gücüm.

İKİ

Zor Tarafta Bir Yürüyüş

IAN

Vera'nın merdivenlerden yukarı doğru yürüyüşünü izliyorum, kıcı sallanıyor, kalçaları hareket halinde, binanın içinde kaybolana kadar. Onun gibi bir kadın - o tasarımcı kıyafetleri ve parlak topuklu ayakkabılarıyla - benimle sert bir yürüyüş yapmaktan sık sık zevk alacaktır. Vera da bu dürtüyü hissediyor. İri kahverengi gözleri pek bir şey saklamıyor.

Ama o kadını anlamıyorum. Bana açlıktan ölüyormuş ve ben de fırındaki son simitmişim gibi bakıyor. Ama ne zaman bir şey başlatmaya çalışsam, beni vuruyor. Bu iki oldu. Yeteneğimi kaybediyor olmalıyım.

Beni şaşırtmazdı. Son birkaç ay tam bir sınavdı. Yine de Vera'ya iyi vakit geçirtebilirim. Ortak bir şeyimiz yok- ama bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum. Birlikte her türlü eğlenceyi yaşayabiliriz. Bir şey ifade etmek zorunda değil. Ve çözmek gereken bir sürü gerginlik var, bundan eminim. Hayatımdaki pek çok şey aniden ters gitmeye başladı, genelde doğru gidenler bile.

Örneğin dün gece, olduğum boş alanda bir parti verdim. Ekibimle birlikte stres atmak için bir bahaneydi.

arkadaşlar. Sezonumuz benim için zor bir şekilde sona ermişti ve bahardan beri mücadele ediyordum.

Birkaç ay önce, bir kavgada bir adamı yaralamıştım. Dvşmek işimin bir parçası. Bu konuda iyiyim ve infaz memurları arasında yazılı olmayan onur kurallarına her zaman uyarım. Nisan ayında bir şeyler çok yanlış gitmişti. Kavga birkaç dudak yarılması ya da bir dişin kırılmasıyla bitmemişti. Her nasılsa, o adama kariyerini bitirecek bir sakatlık vermiştim.

O zamandan beri tam bir gece uyuyamadım.

Sonra playofflar geldi. Takımımın geri kalanı yıldızlar gibi parlarken bile ben en iyi halimde değildim. nc tura kadar gelmiştik ve konferansı kazanmaya *ok yaklaşmıştık*. Yedinci ma uzatmaya gitmişti ve maçı kazanabilirdik.

Ta ki rakiplerimizden birine faul yapana kadar. Sinirlendim, hakemin önünde ona çelme taktım ve penaltı yaptırđım.

Tampa maçı g oyunuyla kazanmıştı ve bizim için her şey bitmişti.

Sezon bir ay önce sona erdi ve ben hala bunu atlatamadım. Al-Binayı yenilemek yardımcı olsa da. İnşaat işi ruha iyi gelir. Satın aldığım bu binanın alt katı -ticari alan- şu anda boş. Dün gece arkadaşlarımı yeni yerime davet ettim ve onlara pizza ve bira ikram ettim. Biraz gürültü oldu. Müzik vardı. Dans ve küfürlü konuşmalar vardı. Biz sessiz bir grup değiliz.

Ama sonra polisler geldi. fkem alevlenmişti ve "mahallenin baş belası" olduğumuzu söylediklerinde sinirlenmiştim. İşte o zaman kırmızı suratlı aylak bir polis beni tutuklamıştı.

Yani bu düşük bir noktaydı. Daha önce hiç kelepelenmemiştim. Beni o sabıka fotoğrafı duvarının önünde durmaya zorladıklarında ve sonra parmak izlerimi aldıklarında midem bulandı.

Ben yle biri değilim. İyi bir takım arkadaşı ve iyi bir adam olduğum için kendimle gurur duyuyorum.

Dün geceye kadar.

Daha da kötüsü, bugün takım yönetimiyle bir toplantım var. Son zamanlardaki "uygunsuz davranışlarım" hakkında konuşmak istiyorlar.

Tanrım. Şanssızlığım nerede sona erecek?

Aletlerimin üzerindeki talaşı üflüyorum ve kaldırımdaki tahta parçalarını topluyorum. Kirişleri kesmeyi bitirdim ve toplantım için hazırlanmam gerekiyor. Ellerimle çalışmak beni her zaman sakinleştirir. Ama *bu* bile komşularla başımı belaya soktu.

Rakamlar.

Yaz tatilinin yılın en rahatlatıcı zamanı olması gerekir. Ama ben rahat değilim. Azıcık bile değil.

Testerinin fişini çektim. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde kabloyu sarıyordum. Doğrulup bakışlarımı Vera'nın binasının ön penceresine kaldırıyorum. Orada bir hareket var, lanet olsun. Parlama içeriği net görmemi engelliyor. Ama ne gördüğümü biliyorum.

Beni izlemeyi seviyor. Kabul bile.

O lanet pencereye bakıp gülümsüyorum. Sonra bir elimi kaldırıp ona el sallıyorum ve sevimsiz bir göz kırpıyorum. Bundan nefret edecek.

Şimdiden biraz daha iyi hissediyorum.

Bir yaz günü Bruisers'ın merkezine girmek çok garip

-Yaz tatilinde liseye gitmek gibi. Antrenman sahası bakım için boşaltılır ve soyunma odası formalardan .

Haziran ve Temmuz aylarında burası iskelet bir ekiple çalışıyor. Yönetim haftada sadece birkaç gün geliyor. Eğitimciler, spor salonunu kullanmak isteyen sporcuları ağırlamak için sınırlı saatlerde çalışıyor.

Yaz ortasında takım merkezine gitmek için sadece iki neden var: ağırlık kaldırmak ya da yönetimi görmek. Ben ikincisini tercih ettiğim için erkenden gidip ağır bir antrenman yapıyorum.

Bunun da yardımını oluyor. Yalnız spor salonunda birkaç set squat ve lunge hareketinden sonra her gözeneğimden ter akıyor ve kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum. Sessiz soyunma odasında hızlı bir duş alıp giyiniyorum.

Antrenman tesisinden çıkarken esneme odasından sesler duyuyorum. Üst kattaki dayacağım için erken gelmeme gerek olmadığından, kimin burada olduğunu görmek için kapıyı açıyorum.

İki kafa bana doğru geliyor. Takım arkadaşım New Gate ve yeni antrenör Gavin. İkisi de beni görünce irkilmiş görünüyor.

"Selam çocuklar," diyorum sessizliğin içinde. "Sıcak bir Temmuz gününde etrafta kimler diye merak ettim."

"Hey," diyor Newgate sertçe. Yanımdan geçip kapıdan çıktı.

Tamam. Her neyse. O ve ben yakın değiliz ama bu biraz kabaydı. "Sanırım bugün üzgün olan tek kişi ben değilim."

Gavin sadece başını sallar. "Gözcüye ihtiyacın var mı?" diye soruyor. "Newgate'in işe yarayacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre boşuna gelmişim."

"Hayır, takım elbiselilerle bir toplantım var."

Gavin sessizce, "Etrafta çok var," diyor. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

Midem bulanıyor. "Sağ ol dostum. Minnettarım."

Dayağımı yemek için yukarı çıktım.

"BURADA, Crikey. Geldiğiniz için teşekkürler." Takım yöneticimiz Hugh Major beni ofisine davet etti.

"Elbette efendim." Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. Orada bulunan diğer tek kişi, tanıtımın eş başkanlarından biri olan Tommy. Sanırım bu iyiye işaret - sadece iki kişilik bir idam mangası.

Onları alabilirim.

"Pekâlâ." Hugh etli bir elini büyük, korkutucu masasına vuruyor. "Dün gece ne oldu *lan* şimdi?"

Uh-oh.

Bana dik dik bakıyor. "Tutuklandın mı? Şu anda gerçekten ihtiyacın olan bakış bu mu?"

"Hayır efendim," diye hemen kabul ettim. "Ama kendimi savunmam gerekirse, bu sadece bir partiydi. Hazır burası hâlâ kötü durumdayken bir parti vermek istedim. Ama gerçek bir eğlence yoktu, sadece müzik ve dans vardı."

"Yine de," diye homurdanıyor Hugh. Gözleriyle bir tür yakınlaşma taktiği deniyor gibi görünüyor. Bu öyle bir bakış ki: *Düzgün uç, pislik, yoksa kokteyl saatine kadar seni çiftlik takımına gönderirim.* "Sabıka fotoğrafını gördün mü? Çünkü *Puck Raiders*'ın her okuyucusu gördü."

Dizüstü bilgisayarını döndürüyor ve ben de kendimi destekliyorum.

Ve, evet. Düşündüğümde de kötüymüş. Fotoğraf beni tam bir holigan gibi gösteriyor. Saçlarım çok uzun. Gözlerim kırmızı, çünkü partimdeki bir kız sigara içiyordu. Yakasında küçük bir yırtık olan solmuş bir konser tişörtü giyiyorum.

Beleşçi gibi görünüyorum. "Ouch."

"Evet, *ouch*." Hugh homurdanıyor. "Adınızı arayan hayranlarınız bunu bulacak. Baban muhtemelen şu anda bunu okuyordur."

İnledim ve sandalyeme çöktüm. Haklı elbette, ama baba kartını oynamak belden aşağı vurmak olur. Babam ve Hugh milyonlarca yıl önce aynı üniversite takımında oynamışlardı. Her yıl birbirlerine Noel kartı gönderirler.

Tanrım. Bu çok kötü. Çok kötü.

Hugh karanlık bir ifadeyle, "O halde gözden geçirelim," diyor. "Tutuklanma kaydın medyada yer alıyor. Ve adın bloglarda son kez geçtiğinde, başka bir oyuncuya kariyerini bitiren bir sakatlık vermiştin."

Midem geriliyor. O kavga beni hâlâ . Boston'dan bir çaylak olan adama göğsünden vurdum. Koruyucuları onu korumalıydı. Ama bir şekilde korumamıştı. Köprücük kemiği çıplak yumruğumun altında kırıldı. Geceleri gözlerimi kapattığımda, ona vurduğumda yumruğumun altında oluşan patlamayı hala hissedebiliyorum.

Kaskı kopmuştu ve yere düştüğünde çığlık atarak kafasını buza çarpmıştı.

Davis Deutsch üçüncü sıradan seçildi ve bir daha asla oynayamayabilir. Duyduğuma göre köprücük kemiği zor bir şeymiş. Birden fazla ameliyata ihtiyacı var. Kemik parçaları vardı.

Bunu her düşündüğümde içimdeki ürperti bastırıyorum. Haftada birkaç kez dövüşle ilgili rüyalar görerek soğuk terler içinde uyanıyorum.

Yine de neyi farklı yapardım onu bile bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

"O dövüşü o seçti," diye hatırlatıyorum menajerime. "Ben olsam o gençle asla eldivenleri yere atmazdım. Belli ki ne yaptığını bilmiyordu. Ama bana meydan okuyan *adamlarla* dövüşmek *benim işim*. Bunda bir onur var."

"Bir noktaya kadar," diye karşı çıkıyor Hugh. "Ama sarhoşken tutuklanmanın onuru yoktur."

Başımı eğiyorum. Ve bunu yaptığımda, pantolonumun paçasında bir leke olduğunu ve Brooklyn Hockey polo tişörtümün buruşuk olduğunu fark ediyorum. Çünkü tabii ki öyle.

"Bak," diyor Hugh. "Senin bir imaj sorunun var. Bu da *ekibinizin* bir imaj sorunu olduğu anlamına geliyor. Bu organizasyonu profesyonel bir şekilde temsil etmek de senin görevin. Sözleşmeniz de böyle yazıyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Benim için bulduğunuz avukat bu suçlamaları düşürebileceğimizi söyledi," diye belirtiyorum. "Polis haddini aştı."

"Bu doğru," reklamcı Tommy. "Aslında, avukat bir saat önce suçlamaları düşürdü. Görünüşe göre polisin devriyedeki ikinci gecesiymiş."

Şükürler olsun. Omuzlarım rahatlayarak düştü. "Vay canına. Tamam. Artık hayatıma devam edebilirim, değil mi? Yemin ederim parti *o kadar* da düzensiz değildi."

Tommy, "Yasal olarak temizsiniz," diyor. "Ama yine de bu yaz imajınız üzerinde çok çalışmanızı isteyeceğiz. Her iki Brooklyn hokey takımı da iyi gidiyor, bu harika ama biz de her zamankinden daha görünür durumdayız. Bu yüzden sizin de desteğinize ihtiyacım olacak."

"Elbette," diyorum hemen. "Neye ihtiyacın varsa. Gelecek sezon fazladan hayır işleri yapabilirim belki?"

"Oh, bu sadece verilen bir şey. Artık gürültülü partiler yok..." "Parti yok, *nokta*," diyor Hugh.

"Çekilmesi durumunda her zaman ulaşılabilir görünmenizi istiyorum. Güzel kıyafetler. Güzel saç kesimi. Elinde bira olmasın."

"Hiç mi?" Nefes nefese kaldım.

Tommy omuz silkiyor. "Toplum içinde içki içme. Bu yaz neler yaptın?"

"Satın aldığım binayı onarıyorum. Genellikle çocuklarla golf oynamaya ya da Vermont'ta yürüyüş yapmaya giderim. Ama bu yıl..." Tereddüt ediyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, aldığı notlardan başını kaldırarak.

"Drake bizi İtalya'daki villasına davet etti. Bir ev.

"Neredeyse *parti* diyecektim. "Toplanma. Bir gölde."

"Doğru. Como Gölü," diyor Tommy. "Orasının harika bir yer olduğunu duymuştum. Gerçi orada bir sürü paparazzi var. Orası zengin ve ünlülerle kaynıyor."

Hassiktir. "İtalya'da hokey bile oynamıyorlar. Orada kimse beni umursamıyor."

Tommy, "Yine de Neil Drake'i önemsiyorlar," diye belirtiyor. "Ailesi dikkat çekiyor."

"İyi bir çocuk olacağım," diyorum. *Lütfen tatilimi elimden almayın.* "Birkaç gün içinde gidiyoruz. Seyahat programını bu gece alıyoruz."

Tommy, sanki çoktan unutmuşum gibi, "İçkili fotoğraf yok," diyor. "Bu geziye bir kız arkadaş mı getiriyorsun? Tatil köyü kıyafetleri içinde nişanlıyla el ele çekilmiş fotoğrafların... O kadar da kötü olmazdı."

"Kız arkadaşım ve nişanlım yok," diye mırıldanıyorum. "Tatil kıyafeti de neyin nesi?"

Tommy sanki cehaletimden iğreniyormuş gibi başını sallıyor. "Bak, kendini nasıl sunduğuna biraz daha dikkat et. Sen ve ben yazın geri kalanında iletişim halinde olacağız. Ve sana bir stilist ayarlayacağım." Cebinden bir kart çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Aramanı bekliyor. Ona bazı yönergeler verdim, imajınızı yumuşatmak istediğimizi söyledim."

İmajımı yumuşat. Sanki bunun faydası olacakmış gibi. Duruşumdan nefret ederim. Ve o sabıka fotoğrafını yayanlar sadece ucuz heyecan arayan dedikoduculardır. Beni tanımıyorlar. Bu tür bir ilgiye boyun eğmek zorunda değilim.

Tek gerçek pişmanlığım o çocuğun köprücük kemiğini kırmak. O hatayı geri alabilseydim, gözümü kırpmadan yapardım.

Stilistin kartını cebime atıyorum. Buna mecburum. Bu adamlar geleceğimi ellerinde tutuyorlar ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. "Tamam, adamını arayacağım. Ve burnuma dikkat edeceğim."

Hugh hâlâ bana kartal bakışlarıyla bakıyor, bu da beni rahatsız ediyor. Sandalyemden kalkarken, "Ve saçını kestir," diyor.

"Evet," diyorum, sanki tüm kariyerim buna bağlıymış gibi.

, ki bu aptalca. Ama bunu belirtkonumda değilim.

BİRKAÇ SAAT SONRA, takım arkadaşım Neil Drake'in karşısında oturmuş, akşamın ilk birasını içiyordum. Şişeyi havaya kaldırarak "Halkla İlişkiler'deki Tommy'nin şerefine" diyorum. Reklamcının beni duyabileceğinden değil. Drake'in şık mutfağında oturmuş, günümünden şikâyet ediyorum. "Tommy'ye bu bira ve orta parmağımı kaldırdığım bir fotoğrafımı göndermek istiyorum."

"Eminim öyledir," diyor Drake, sadece et lokantalarında görebileceğiniz türden bir tahta biber öğütücüsünü eline alarak. Beş yıldızlı bir şefin becerisiyle önündeki tabaktaki eti baharatlıyor.

Çatıda, birkaç takım arkadaşım daha akşam yemeğimiz için ızgarayı hazırlıyor. Arkadaşlarla bir gece tam da ihtiyacım olan şey.

Biramı bir yudum daha içtikten sonra, "Polisin devriyedeki ikinci gecesiydi, *beni* de arabaya bindirdi," diye homurdandım.

"Gerçek bir çeltik arabası var mıydı?" Drake etkileyici görünen bir düzine bifteği tuzlarken soruyor.

"Daha çok bir minibüs gibiydi. Sidik gibi kokuyordu."

"İğrenç," diyor eşi Charli salata hazırladığı karşı tezgâhtan.

"Size yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmadığına emin misiniz çocuklar?" diye sordum.

"Hayır," diye ısrar ediyor Charli. "Sadece orada otur ve bize kederli hikayeni anlat.

Hala İtalya'ya geliyorsun, değil mi?"

"Emin olabilirsin," dedim ağır bir sesle. "Eğer benim gibi eski bir mahkûmu süslü jetinize alırsanız."

Drake kıkırdıyor. "O suçlamalar düştüyse eski bir mahkûm olmadığına eminim dostum."

"Evet, evet." Boğazımı temizliyorum. "Ama sizden elimde içki varken fotoğrafımı çekmemenizi rica ediyorum. Tanıtım ekibi bütün yaz beni takip edecek. Bana bir *stilist* bile çağırdılar." Ürperdim. "Ondan hemen nefret ettim. Sadece birkaç dakika sonra aramayı bıraktım."

"Oh, dehşet," diyor Drake. "Arkadaşımız Vera'nın komşunuz olduğunu biliyorsunuz, değil mi? O bir stilist. Gardırop sorununuzla ilgilenebilir ve mahalleden ayrılmanıza bile gerek kalmaz."

"Gardırop sorunun olduğunu kim söyledi?" İddia ediyorum. "Ayrıca, Vera benimkilerin büyük bir hayranı değil."

"Nereden biliyorsun?" Drake sırtarak soruyor. "Ona asıldınız ve başarısız mı oldunuz?"

Bingo. Ama bunu kabul etmiyorum. "Görünüşe göre gürültücü bir komşuyum. İnşaat gürültümü belediyeye bildirmekle tehdit etti! Sanki daha fazla yasal belaya ihtiyacım varmış gibi."

Hem Drake hem de Charli gülmekten kırılır. Drake, "Hiçbir şey onun stil ücretini ödemekten daha hızlı bir şekilde bunu düzeltemez," diye belirtiyor.

Kapı çalıyor ve Charli salata maşasını bırakıp odadan çıkıyor. "Sanırım Vera geldi."

Aman Tanrım. "O neden burada?" Drake'e sordum. "Bu gece İtalya gezimizi planlayacağımızı sanıyordum?"

Drake elimdeki boş bira şişesini alıp bir başkasıyla değiştiriyor. "Geziye davet edildi. O ve Charli çok yakınlar."

"Bekle, ne?"

Drake'in cevap vermeye bile vakti yokken yüksek topuklu ayakkabıların ahşap zemine *vuruşunu* duyuyorum. Vera odaya girdi ve neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Küçük siyah bir elbise giymişti.

Straplez. Düzgün omuzları ve öpülesi boynu ortaya çıkarıyor. Bu çok şık odadaki en güzel şey o ve başka bir yere bakmak çok zor.

"Oh," diyor usulca, iri, kara gözleri dikildiğinde. "Merhaba."

"Merhaba komşu." Sırıtiyorum.

İşte o zaman Vera kızarır. *Gerçekten* kızarıyor. Yüzünde derin bir kızarıklık beliriyor ve sertçe yutkunduğunu görüyorum. "Ben, şey, getirdim..." Sanki orada olduğunu unutmuş gibi elindeki çantaya bakıyor. "Prosecco," demeyi başarıyor.

"Mükemmel," diyor Drake ve kadehi ondan alıyor. "Kadeh kaldıralım." "Prosecco nedir?" Gözlerini tekrar bana dikmesini isteyerek soruyorum.

Ve *bum*. Kahverengi gözlü bakışları geri döndü. Gözlerini suçlulukla yüzüme dikmeden önce dövmelemlerini inceliyor. "Prosecco, İtalya'dan gelen köpüklü şaraptır."

"Şampanya gibi mi?" Şarap konusunda bilgim yok denecek kadar az.

"Doğru," diyor ve hızla başını sallıyor. "Ama ona şampanya diyemezsin."

Fransa'nın belli bir bölgesinden değilse şampanya."

"Öyle mi?" Gülüyorum. "Yaparsam ne olur? Şampanya polisleri gelip beni tutuklar mı? Sabıka kaydım için tam da ihtiyacım olan şey."

Rengi koyulaşır ve hiçbir şey söylemez. Kız ürkmüş durumda. Benden etkileniyor ama etkilenmek istemiyor.

Sanırım bu da kendi çapında eğlenceli. Ve İtalya'ya yapacağımız bu yolculukta iyi geçinmemiz gerektiğini yeni yeni

Yeni plan - stilisti unut. Tüm seyahati gömleksiz geçireceğim ve İtalyan güneşi altında sixpack'im üzerinde çalışacağım.

Bundan nefret edecek.

Birdenbire tatil havasına girdim.

ÜÇ

Moda Kaltağı

VERA

Bir kız Ian Crikey ile kaç kez karşılaşabilir? Bu adam her yerde.

Birdenbire giydiğim elbisenin içinde kendimi biraz fazla çıplak hissettim, ama muhtemelen hormonlarım konuşuyor.

Hayır, kesinlikle fazla giyinmişsin, diye duyurdu eleştirel iç sesim. Çok çabalıyormuş gibi görünüyorsun.

O küçük sesin son zamanlarda söyleyecek çok şeyi var. Ve tam bir sürtüğ. Charli, "Masayı hazırlayacağım." diyor.

"Ben de sana yardım edeceğim," diyorum, mutfaktan bahanesi bulduğum için minnettarım.

Giderken Ian'ın gözlerini yine üzerimde hissediyorum. Bu akşamki toplantının amacı İtalya seyahatimizi planlamak. Peki onun burada ne işi var?

Uh-oh.

Charli'yi yemek odasına kadar takip ediyorum, Ian hakkında soru sormak için ince bir yol bulmaya çalışıyorum. Hazırda bir yığın keten peçete vardı, ben de onlardan birini alıp kuğu şeklinde katladım.

"Çok şirin!" Charli diyor ki. "Bunu nasıl yaptığını bana göster."

Ona hızlı bir eğitim verdim. Boğazımı temizledikten sonra, "Komşumun burada olduğunu fark etmedim." diyorum.

Charli gülüyor. "Ian'ı gözden kaçırmak biraz zor, değil mi? Varlığını hissettiriyor."

"Yolculuğa çıkıyor mu?" Dikkatlice sordum. "Elbette gidiyor. Neden? Bu bir sorun mu?"

Başımı salladım. "Hayır, tabii ki değil." Onun beni rahatsız ettiğini kabul etmek istemiyorum. İyi bir nedenim bile yok.

"Biraz kaba saba biri," diyor Charli. "Ama benim pislik ölçerimi harekete geçirmiyor ve bu alet ince ayarlı."

"Oh, eminim," diyorum hemen. Charli mükemmel bir karakter yargıcidır. En yeni arkadaşlarımdan biri. Daha Şubat ayında tanıştık ama ondan o kadar hoşlandım ki birkaç ay sonra ilk ve tek çalışmam oldu. "Neil ondan hoşlanıyorsa eminim sağlam bir adamdır. Gelecek olan diğer herkesle tanıştım mı?"

"Sanırım," diyor Charli, bir kuğu daha katlarken. "Heidi Jo ve Ja- son Castro. Anton ve Sylvie. Takım arkadaşım Fiona da son dakikada bize katılabilir."

"Güzel," diyorum. "Gerçekten bekleyemeyeceğimi biliyorsun."

Bu da abartı değil. Charli gibi ben de hiç Avrupa'ya . Neredeyse hiçbir yere gitmedim, gerçekten. Özel bir jetle İtalya'ya bedava bir gezi mi? Charli beni davet ettiğinde kendimden geçmişim. Hiç kimse postanedeki pasaport masasına bu kız kadar hızlı koşmamıştır.

Ian Crikey'nin de orada olacağı gerçeği bir fark yaratmamalı. İtalyan villalarını gezmekle ve Avrupa'nın moda başkenti Milano'ya gününbirlik geziler planlamakla çok meşgul olacağım.

Orada olduğunu fark etmeyeceğim bile. Hem de çok.

Son iki kuğuyu katlarken Charli, "Bana bu adamdan bahset," diyor.

"Guy?" Crikey'nin güçlü kollarının görüntüsü beynimde canlanıyor.

"Eski sevgilin. Sana mesaj atan."

"Oh! Danforth." Kendimi bir silkeledim. "Onun hakkında konuştuğumuzu unutmuşum."

"Gerçekten mi?" Bana yan gözle bakıyor. "Geçen gün metroda konuşabildiğin tek şey oydu."

Utaniyorum, çünkü muhtemelen doğru. Danforth benim eski sevgilim. Onunla üniversitede, CUNY'de tanıştık. İkimiz de hırslıydık; ben moda dünyasında fırtına gibi esecektim, o da girişimci bir kapitalist olacaktı.

Mükemmel bir çift olmuştuk. Onu seviyordum ve birlikte bir gelecek planlıyorduk. Ya da ben öyle sanıyordum. Ama sonra Harvard'ın işletme okuluna kabul edildi ve ben de onunla birlikte olmak için Boston'a taşınacağımı düşündüm. Onun yerine beni terk etti. Bu üç yıl önceydi.

Sonra, daha geçen hafta, büyük bir Wall Street yatırım bankasında çalışmak üzere New York'a geri taşındı. Bunun olacağını tahmin etmiştim, çünkü onu LinkedIn'de takip ediyordum. Ama ondan nasıl olduğumu soran bir mesaj beklemiyordum.

Büyük bir zafer kazanarak, cevap vermeden önce kendimi iki saat beklettim. O zamandan beri konuşmaya devam ediyoruz.

"Siz ikiniz hâlâ sohbet ediyor musunuz? Onu görmeye mi gidiyorsunuz?" diye sorar.

"bir mesajlaşıyoruz," diye itiraf ediyorum. "Mesajlarına cevap vermeden önce hâlâ kendimi bekletiyorum. Sanki onu araya sıkıştırılamayacak kadar meşgulmüşüm gibi, anlıyor musun? Neredeyse doğru."

"Meşgulsün," diyor Charli sadakatle. "Bir rüya başlatıyorsun. Ve makyaj yapabiliyorum."

"Gerçekler." Charli şimdiye kadar tanıştığım en iyi kendi kendini yetiştirmiş makyaj sanatçısı. Onunla birlikte, işime bazı güzellik teklifleri eklemeye başladım. Güzellik ürünlerinde güzel bir artış var ve giderek artan müdavimlerim Charli ile yaptıkları seansları çok seviyorlar.

"Sence ne istiyor?" diye bastırıyor. "Ve *sen* ne ister misin? öpmek mi yoksa tokatlamak mı istiyorsun?"

"Hepsi de güzel sorular." İçimi çektim. "Acı gerçek şu ki Danforth'a hâlâ biraz takıntılıyım. Ona geri dönmek gerçekten cazip geliyor."

Senden bunu istemediğinden değil, eleştirel sesim araya giriyor.

Charli'nin elleri biftek bıçaklarının üzerinde duraklar. "Ama belki de seni hak etmiyordur?"

"Yok." Tabağın ortasına bir kuğu yerleştiriyorum. "Sonunda bana kullanılmış mal gibi davrandı. Ama belki de bazı şeyleri öğrenmiştir, biliyor musun? Belki olgunlaşmıştır."

"Belki," diyor Charli dikkatle.

"Hey kızlar!" Başımızı kaldırdığımızda Heidi Jo Castro'nun zıplayarak odaya girdiğini görüyoruz. "Biftekler çevrildi ve Neil ikinize de yemek vaktinin neredeyse geldiğini söylememi istedi."

"Yaşasın!" Neil'in yemekleri için hevesli olduğumu söylüyorum. "Ben prosecco'yu açayım."

"Bardaklar burada," diyor Charli, kadehlerle dolu bir dolabın önünden geçerken. "Hadi yapalım şunu."

On dakika sonra masanın etrafında oturuyorduk. Herkes çift olduğu için ben de Ian'ın yanına oturdum. Solumda oturuyor, tam-

Hudson Caddesi'ndeki küçük bloğumuzda da her şey böyle.

Ama onu görmezden geliyorum tabii ki. Bardak bardak prosecco dağıtmakla meşgulüm.

"Kadeh kaldıralım," Charli.

"İtalya'ya!" Kadehimi kaldırarak söylüyorum. "DaVinci'nin, prosecco'nun, Prada'nın ve Armani'nin doğduğu yere."

Ian bir çıkarır. Ama diğer herkesle birlikte o da kadehini -dövmeli koluyla- kaldırıyor. Ona bakmadan kadehimi onunkine dokunduruyorum.

Jason Castro, "Başın ne kadar belada Crikey?" diye sorduğunda biftekten ilk lokmamı kesiyordum. Heidi, genel müdürün sana çok kızgın olduğunu söyledi."

Komşum yüzünü buruşturuyor. "Suçlamalar bu sabah düşürüldü. Polis fazla ileri gitmiş. Başım yasal olarak belada değil ama Hugh çok kızgın."

"Ücretler mi?" Nefes nefese kaldım.

"Dün gece tutuklandım." Homurdanıyor. "Partiye gelen polis biraz fazla hevesliydi."

İçim daralıyor ve nefes almayı unutuyorum. Aman *Tanrım*. O var *Tutuklandın* mı?

"Peki şimdi ne olacak?" Heidi Jo soruyor. "O sabıka fotoğrafı talihsizdi."

Masanın etrafında bir kıkırdama dalgalanıyor.

"Devam et ve gül," diyor Ian, birasını almak için prosecco bardağını görmezden gelerek. Kalın parmaklarının şişenin etrafını sarmasını izliyorum. Bir yudum alıyor ve yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Ama İtalya'da kimse fotoğrafımı çekemez, tamam mı? Dikkat çekmemem gerekiyor. Döndüğümde bana bir sürü gönüllü iş yaptıracaklar." O

sert kafasını sallıyor. "Toplantı işkence gibiydi ama sonrasında bana gönderdikleri e-posta daha da kötüydü."

"Nasıl yani?" Sylvie sorar.

Yüzünü buruşturuyor. "*Hayal kırıklığına uğramış* kelimesi bir e-postada kaç kez ? Hugh ve Tommy yeterince hayır işi yapmadığımı ve takımı bu sabıka fotoğrafı manşetinden sıyrılmayı kolaylaştıracak şekilde temsil etmediğimi söylüyorlar. Bu yüzden yazı imajım üzerinde çalışarak geçirmemi istiyorlar. Benimle haftalık görüşmeler yapmak istiyorlar. Önümüzdeki yıl bir *sürü* hayır işi olacak, ki bu iyi. Ama bir stilist ve belki bir imaj danışmanı ile çalışmamı istiyorlar. Yeni takım elbiseler almamı ve tüm hayatımı baştan yaratmamı istediler."

Masanın etrafındaki kadın-erkek tüm hokey oyuncularından ortak bir homurtu yükseliyor. "Bu saçmalık," diyor Anton. "Senin hiçbir sorunun yok. Herkes yazın dinlenmek, iyileşmek ve hokey sezonu ile ilgili *olmayan* şeyleri düşünmek için olduğunu bilir."

Neil, "Sezonun bitmesine çok kızdı," diyor. "Bizi final turuna taşımak onun işi, o yüzden bu mağlubiyeti çok kötü karşıladı."

"Onun işi mi? Sanırım bu benim işimdi," diyor Ian karanlık bir sesle. "Çektiğim ceza yüzünden hâlâ kızgın, değil mi?"

Heidi Jo uzanıp onun elini okşuyor. "Bu herkesin başına gelebilirdi. Ve Hugh eninde sonunda *konferans finaline* çıkmanın mirasına leke sürmeyeceğini anlayacaktır."

"Evet, evet," diye homurdanıyor. "Bingo kartımda NYPD nezarethanesini ziyaret ettiğimi bilmiyordum ama olan oldu. Ve biliyorsun ki yazı yönetimin kışını yalayarak geçireceğim. Hayır işi yapacağım. Saçımı kestireceğim."

"Stilisti unutma!" Charli cıvıldıyor. "Birinin oturuyorsun, yani..."

Yüzüm hemen ısınıyor. "Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," diyorum, umarım ciddiymişim gibi konuşuyorumdur. Gerçek şu ki, müşteri listemde ünlü bir sporcuya daha ihtiyacım var. *Tüm* ünlü müşterileri kullanabilirim. Gözümü korkutanlara bile.

"Stiliste gerek yok," diyor hemen. "İhtiyacım olan şey Drake'in peynirli karnabaharından biraz daha. Bu şey bağımlılık yapıyor."

"Biliyorum, değil mi?" Charli tabağı ona uzatır. "Bana da biraz bırak."

Yemek masasında sohbet İtalya'ya döndü, olması gerektiği gibi. Ama ben hala burada şokta oturuyorum. Ian'ın *tutuklandığına* inanamıyorum. Bu korkunç bir şey.

Kesinlikle benim hatam. Polisi aramıştım. Bu sorunu onun kapısına kadar getirdim.

Umarım asla .

Yemekten sonra Neil seyahat programını dağıttı. Teterboro'dan ailesinin özel jetlerinden biriyle uçacağız. Milano'dan Como Gölü'ne limuzinle gideceğiz. Milano, İsviçre'ye gününbirlik geziler ve Verona'da bir opera gecesi olacak.

Büyülü olacak.

Charli ve Neil'e veda ettiğimde beklenmedik bir şey oldu. Ian benimle eve kadar yürümeyi teklif etti. "Mantıklı, değil mi? Temelde aynı yere gidiyoruz."

Mahcubiyetle dolup taşıyorum. Bu adamı tutuklattım ve şimdi komşuluk yapıyor. "Gerek yok," diye ısrar ediyorum. "Muhtemelen dışarı çıkmak istersin."

Başını sallıyor. "Bir süre parti yok. Hadi ."

Böylece kendimi Water Street'ten Hudson Avenue'ye doğru kısa bir yürüyüşte onunla yalnız buldum.

Konuştüğumuzdan değil. Suçluluk duygusu içinde boğuluyorum ve söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bir şey dışında. "Eğer bir stiliste ihtiyacın olduğuna karar , sana kesinlikle yardım ederim."

"Hayır. Bu öğleden sonra bir tanesini aramayı denedim," diyor. "Alışverişimi başkasının yapmasının cazibesini görmüyor değilim, anlıyor musun? Ama bana sorduğu soruların hiçbirine cevap veremedim. 'Yakası açık' ve 'patlı' gibi bilmediğim bir sürü kelime kullandı. O yüzden kendimi aptal gibi hissettim. Kendimi aptal gibi hissetmemi sağlaması için ona en yüksek parayı ödeyecekmişim gibi."

"Whoa." Tam kaldırımda durdum. "Hey, bu adam tam bir pislik, belli ki."

"Pislik suratlı mı?" Dudakları seğiriyor. "Ağır bir dil, kontes."

"Ama bir stilist müşterisini bir sürü jargonun altına gömmemeli. İşlerin böyle yürümemesi gerekiyor. Onun görevi size birkaç basit soru sormak ve modayla ilgili olduğunuz yerde sizinle buluşmaktır."

"Belki de sorun bende, onda değil." Omuz silkiyor. "Ama beni rahatsız etmeleri için insanlara para ödemekten hoşlanmıyorum."

"Tabii ki hayır."

"Tek ihtiyacım olan şey saçımı kestirmek," diyor. "Ama sevdiğim küçük yer hafta sonları kapalı ve bugün Cuma gecesi, yani üç gün boyunca bunu bile yapamam."

"Saçını keserim," diye teklif ettiğimi duyuyorum. "İstersen hemen şimdi."

Bana yan gözle bakıyor. "Ne? Bu herkesin yapabileceği bir şey değil."

"Şaka yapmıyorum. Neil playofflar sırasında çok sinirlenene kadar yıllardır bu işi yapmıyordum. Ona iyilik olsun diye saçını kestim ve bu işte hâlâ iyi olduğumu yeniden hatırladım." Ve Neil *çok* minnettardı. Zaten Charli'yle konuşmak için onun evine gidiyordum. Bu yüzden saç kesme makasımı da yanımda getirmiştım. Çok kolaydı. Sonra da bir milyarderin mutfak zeminini süpürmesini izledim.

Ian burnunu çekiyor. "Drake'in herkesin Fransız aksanıyla konuştuğu bir salona gittiğini sanıyordum."

Bir kahkaha attım. "Kesinlikle öyle. Ama ne olmuş yani? Erkekliğine güveniyor. Bir de sen varsın, saçını kesmeme izin vermekten korkan adam."

"*Korktuğumu* söylemedim," diye itiraz ediyor.

"Uh-huh. Eğer öyle olmasaydın, saçını kesmeme izin verirdin." Konuyu zorlayarak kendimden emin oluyorum. "Sonrasında huysuz halkla ilişkilercinize bir fotoğraf gönderebiliriz. Belki tavsiyesine çabuk kulak verdiğini düşünürse seni rahat bırakır."

Ian birkaç adım sessiz kaldı. Bu fikri düşündüğünü anlayabiliyorum ama gerçekten evet demesini isteyip istemediğime karar veremiyorum. Suçluluk duygusu bana teklif ettirdi. Ama ellerimi saçlarında gezdirmek? Bu, beni huzursuz eden bir adamla ihtiyacım olandan biraz daha fazla temas demek.

"Tamam," dedi aniden. "İşe alındın. Makasını kap. Hadi yapalım şu işi."

Gulp.

"Bekle," diye durdu. "Beni bir moda sürtüğü gibi göstermeyeceksin, değil mi? Yani, *sürtük* kısmı iyi olurdu. Sadece moda konusunda emin değilim."

Bir an için yürümeyi bırakmak zorunda kaldım çünkü gülmekten iki büklüm oldum.

DÖRT

Gidelim, Şampiyon

IAN

VERA saç kesme makinelerini almak için evine koşarken, ben de zemin kattaki perakende satış alanını saç kesimi için hazırlıyorum. Boş odanın ortasına bir sandalye koyup ışıkları açıyorum. Sonra buzdolabından iki soğuk bira almak için üst kattaki daireme çıkıyorum.

Vera'nın ellerini üzerime koyma konusundaki hevesini, gerçekten *ellerini* üzerime koymadığı sürece anlayamıyorum. Ama başkalarının sapkınlıklarını yargılamamaya çalışıyorum. Ve bedava saç kesimi, bedava saç kesimidir.

Beni gülünç duruma düşürmediği sürece. Belki de bunu iyice düşünmeliydim.

Ama Vera hemen geri döndü, o yüzden şimdi korkup kaçamam. Profesyonel görünümlü bir çantada saç kesme makası ve berber makası var. Hatta saçları uzak tutmak için omuzlarınıza örtülen şu pelerinlerden birini bile sallıyor. "Otur, otur!" diyor. "Hadi yapalım şu işi."

Temkinli bir şekilde sandalyeye çöküyorum ve pelerini yerine oturtmasına izin veriyorum. Testerem için kullandığım uzatma kablosunu aldı ve makasını taktı.

içine. Sonra çantasından bir sprey şişesi çıkardı ve başımın arkasını buğulamaya başladı.

Sanırım bunu yapıyoruz.

"Vay canına, saçların çok gür." Elini ensemden saçlarıma doğru götürüyor ve birden tüylerim diken diken oluyor.

Hah. Her zamanki berberim ellili yaşlarında iyi bir adam ve kafama dokunduğunda neredeyse hiç fark etmiyorum. Ama şimdi karşımda parmaklarını saçlarımda *gezdiren* seksi bir hatun ve vücudum "*Hadi bakalım şampiyon!*" diyor. *Bin şuna!*

Sanırım playoff'lardaki kurak dönemim birkaç hafta fazla uzun sürdü. "Çok kısa gitme, tamam mı? Biraz uzun bırakmayı severim."

"O zaman öyleydi, şimdi böyle. Burada bir açıklama yapmaya çalışıyorsun. Kafanızı tıraş etmeyeceğim ama sizi düzenli ve yasalara çok saygılı göstereceğim."

Bir hırıltı çıkardım, ama bu yarı tartışma, yarı azgınlıktı. Vera'nın harika kokması da yardımcı olmuyor. Bir tür pahalı parfüm kullanıyor; taze çiçek kokulu, turunçgil kokulu. Makasları açıp nazikçe ensemden gezdirirken, kokusunu daha fazla içime çekmek için kendimi derin derin nefes alırken buluyorum. Ve omzuma yumuşak bir el koyduğunda, boynumdaki başparmağının sıcaklığı beni çıldırtıyor.

Aşağı, oğlum.

Ben o makaslar yerine dudaklarını boynuma koymasını hayal ederken o sessizce çalışıyor. Favorilerim üzerinde çalışmak için çenemi kavradığında, başımı çevirip kirli bir çocuk gibi bileğindeki hassas deriyi yalamak için çok kötü bir dürtü duyuyorum.

Ama sonra makasını sakalıma dayadığını fark ediyorum. "Hey!" diye itiraz ettim. "Ne oluyor?"

"Kıpırdamadan dur," diye emrediyor. "Sana bir dergiye yakışır Brad Pitt tıraşı yapacağım."

"Hiçbir zaman dergilerde yer almak istemedim," diye homurdanıyorum. "Az önce sana kıpırdama demedim mi?"

Tamamen benim alanımda, eli yüzümde, karanlık gözleri sadece birkaç santim uzakta. Genelde bir kadına bu kadar yakın olduğumda sevişiyor oluruz. Eğer Vera şu anda aşağıya bakarsa, ona bu kadar yakın olduğum için neler hissettiğimi anlayabilir.

Sonra? Yüzümü okşuyor ve beni daha da sertleştiren hoş bir ses çıkarıyor.

"Bütün bunlar çok saçma," diye homurdanıyorum sıkılmış çenemin arasından. "Ben bunu asla yapmam. Ben asla yönetimin kıcını öpmem." Vera'nın kıcını öpmek istesem de...

"Bu aptalca değil," diye ısrar ediyor. "İnsanlar bilinçaltı dürtülere tepki veren görsel yaratıklardır. Kendinizi nasıl sunduğunuza bağlı olarak size farklı davranacaklardır. Bu sadece bir gerçek." Yüzümü serbest bırakıyor ve çalışmasına hayranlıkla bakmak için geri çekiliyor.

Şu anda terliyorum ve aynı zamanda temelde hiçbir konuda aynı fikirde olmadığımızı hatırlıyorum. "Ne fark eder ki?" diye soruyorum. "Başkalarının ren geyiği oyunlarını oynamak için neden kendimi değiştireyim? Benim geldiğim yerde biz buna sıgılık deriz."

Vera'nın nefesi kesiliyor. Sonra makasıyla saç kesme makinesini değiştirir. "İşte size profesyonel bir ipucu: Elinde çok sivri bir nesne olan birine *sığ* demek kötü bir fikirdir."

"Tanrım, *sana* sığsın demedim. Sadece diğer insanların benimle daha rahat olması için saçımı değiştirmem gerektiği gibi bir düşünce tarzına katılmıyorum."

Vera sessizleşiyor. Saçlarımın bir kısmını parmaklarının arasında kıvırıyor ve başımın tepesindeki tutamları makasla kesiyor. Pek gürültülü bir işlem sayılmaz ama nedense her küçük kırpma sesi kızgın geliyor.

Uzun bir sonra, "Ben ne dedim lan?" diye sormak zorunda kaldım. Kendim olmanın tartışmalı bir ifade olduğunu bilmiyordum."

"Değil," diyor sıkıca. "*Senin için. Pakı ağlara gönderdiğin sürece maaşını ödemeye devam edecekler. Tekrar sakatlınsan bile. Gizli hobin yavru köpekleri tekmelemek olsa bile.*"

"Hey! Benim gözetimimde hiçbir köpek yavrusu tekmelenmedi. Ben sadece sabıkalı bir holigan gibi *görünüyorum*. Gerçekten iyi bir adamım. İstediginize sorun. Özellikle de bayanlara."

Esprî girişimim onu itiyor. "Eminim."

İçimi çekiyorum. Ve aklıma gelen daveti de geri alıyorum. *Benimle yukarı gel, sana ne kadar iyi olabileceğimi göstereyim.*

Sanki oluyor da.

Vera dev bir fırçaya uzanıp ensemden koparılmış saçları süpürmeye başlamadan önce birkaç dakika daha sessizce saçımı düzeltti. "Bu, yönetimin gurur duyacağı bir saç kesimi," diye anons ediyor. "Dışarı gel, fotoğrafını çekeyim de gör."

"Benim bir aynam var," diye homurdanıyorum, çünkü muhtemelen olmadığını düşünüyor. Ama sonra iyi bir çocuk gibi sandalyeden kalkıyorum, biraları alıyorum ve onu dışarı kadar takip ediyorum.

Işık azalıyor ve Brooklyn'in tuğlaları pembe bir twi-light parıltısına sahip. "Çabuk, ışığı kaybetmeden önce," diyor. "Benim verandama otur. Seninkinden daha güzel." Merdivenleri daha geniş olan kendi binasını işaret ediyor. "Ben bir fotoğraf çekeyim, sen de halkla ilişkilere gönderirsin."

Açıkçası çok da kötü bir fikir değil. Birinin emirlerini yerine getirmek bana her ne kadar acı verse de, eğer çizgiye doğru koştuğumu düşünürlerse, bu benim durumuma yardımcı olacaktır. Yerime oturdum ve bana doğru yönelttiği telefona baktım.

"Öyle değil," diyor hemen. "Dik otur. Çeneni kaldır. Ve fotoğraftaki o biraları gerçekten istiyor musun?"

"Oh, Tanrı aşkına." Şişeleri kaldırıp tekrar oturuyorum, böylece Vera milyonlarca fotoğraf çekerken bana bir düzine küçük düzeltme yapabiliyor. "Gözler omzumun üzerinde. Hayır, diğer omzuma! Burnunu birkaç derece sola çevir. Şimdi gülümse. *Gerçek* bir gülümseme. Birini yumruklamak istiyormuş gibi görünüyorsun."

"Ya yaparsam? Bunu kullan." Orta parmağımı kameraya doğru kaldırıyorum ve o da kaşlarını çatıyor.

". Çalış, Crikey. Kamerayla seviş."

Bir kahkaha patlatıyorum ve kameranın deklanşörü bir fren- zy ile patlıyor. "Evet! Şimdi ." Vera sonunda çekmeyi bıraktı. Merdivenleri çıkarken muzaffer bir gülümseme takınıyor. "Numaranız nedir? Sana en iyisini mesaj atacağım."

"Benim seçme hakkım yok mu?"

"Hayır," diyor yanıma oturarak. "Onlara kamerayı ters çevirdiğin bir fotoğraf gönderirsin."

Haklı olması mümkün.

"Al, şuna bak. Cidden, ben bir mucize işçisiyim."

Bana telefonunu uzatıyor ve ben kendimi hazırlıyorum. Umarım bana acayip bir saç kesimi yapmamıştır ve umarım yaptıysa hevesli görünmek için sabır bulabilirim.

Ama fotoğrafa baktığımda biraz afalladım. Uzun zamandır kestirmedığım kadar kısa bir saç kesimi. Derli toplu, ama yanlarda şık ve üstte daha cömert. Sakal kesimi o kadar iyi ki bu şekilde devam edebilirim. Ve beni yarı gülümserken yakaladı, sanki gülmek üzereymişim gibi. Haftalardır hissetmediğim kadar mutlu ve rahat görünüyorum.

Kısacası, harika bir saç kesimi oldu ve berbere gitmeme bile gerek kalmadı. "Tanrım, bu işte iyisin."

Bana verdiği gülümseme güzel yüzünü aydınlatıyor. "Bunu söylemen gerçekten çok hoş. Üniversiteyi saç keserek bitirdim. Bu kullanışlı bir beceri." Ellerini birbirine vuruyor. "Şimdi tek ihtiyacımız olan senin için biraz makyaj. Charli'ye kaşlarını yapmasını ve yüzündeki kesik için kapatıcı sürmesini söyleyeceğim. Ve belki biraz da kontür."

"Ne?" Ciyakladım. " olmaz."

Vera kahkahalarla bağırır. "Yakaladım seni. Kimmiş saf çocuk? Ben olsam denemezdin bile, aygır. Ama kıkırdama için teşekkürler."

"Rica ederim," diye homurdanıyorum, fotoğrafını kendi telefonuma mesaj atıyorum, böylece lanet olası halkla ilişkiler departmanına gönderebileceğim. "Bira ister misin?" Ayağa kalkıp şişeleri alıyorum, sonra anahtarlığımı çıkarıp takım logosu olan açacağımlı kullanıyorum.

"Hayır, teşekkür ," diyor Vera kibarca. "Bira hayranı değilim."

Strike... bir milyon. "Üzgünüm, pinot noir kalmamış." Sırf bir bahisçi gibi görünmek için yanlış telaffuz ediyorum. Ama ona daha önce de söylediğim gibi, başkalarını mutlu etmek için kendimi değiştirmeye hiç niyetim yok.

Bu saç kesimi hariç. Bununla yaşayabilirim. "Zahmetin için sana ne borçluyum?"

"Hiçbir şey." Öpülesi dudaklarına dokunuyor ve beni düşünüyor. "Bunu eğlenmek için yaptım. Ama *gerçekten* ne eğlenceli olurdu biliyor musun?"

Dene beni, tatlım. "Aklıma birkaç şey geliyor. Ama seninkini duyalım."

Tereddüt ediyor. "Sana stil vermek istiyorum. Sadece bir erkek müşterim daha var-Neil Drake. Ama portföyümün daha fazla övünme hakkına ihtiyacı var, bu yüzden bunu maliyetine yaparım." Bana umutlu gözlerle bakıyor. "Lütfen evet de. Ve sana milyonlarca soru sormayacağım. Sana sadece bazı seçenekler sunacağım ve sen de evet ya da hayır diyeceksin. Çok kolay olurdu. Söz veriyorum."

Oh be. "Üzgünüm, bu asla ."

"Ama neden?" Gözle görülür bir şekilde söner. "Herkes kıyafet giymek zorunda, Ian. Ben sadece onları bir sonraki sefere taşımak için eşek gibi çalışmayı teklif ediyorum."

mağaranın kapısı."

Sorunu görmüyor - o benim takım elbise için iç ölçülerimi ölçüyor olacak ve ben de onu mezurasıyla bağlayıp aletimi çıkarmakla ilgili edepsiz şeyler düşünüyor olacağım. "Anlamıyorsun. Senden istediğim şeyler mağazalarda satılmıyor. Herkesin kıyafet giymek zorunda olduğu doğru *değil*, biliyorsun. Senin amacın bana kıyafet giydirmek ama ben sadece seninkileri çıkarmak istiyorum."

Ağzı şaşkınlıkla açık kalıyor.

"Evet. Sadece bir pislik birini iş için işe alır ve tüm zaman boyunca ona asılır. Bu yüzden birlikte çalışamayacağımız ortada."

"Şimdi de benimle dalga mı geçiyorsun?" derken yanakları pembeleşiyor.

"Ne? Hayatta olmaz." Bir an onu inceledim, özellikle de belirsiz kahverengi gözlerini. "Kontes, şaka yapmıyorum. Bunu anlamak neden bu kadar zor? Ellerinizi tekrar yüzümde gezdirin, ben de size bana verdiği tüm büyük fikirleri göstereyim."

Gözleri yumuşuyor ve hülyalı bir hal alıyor ve sanırım sonunda meramımı anlatabildim.

Ama sonra bir kurt ıslığıyla sözümüz kesildi ve ıslık bana . "Bu yeni saç kesimindeki seksi de kim? Şu aygırın imzasını alabilir miyim?"

BEŞ

İyi geceler, Kontes.

IAN

Kafamı çevirdiğimde, takım kaptanım Patrick O'Doul'un kışını Vera'nın merdiveninin korkuluklarına dayadığını görüyorum. "Doulie, dalga geçme. Zor bir gün geçirdim. Gerçi saç kesimini Vera yaptı. O sabıka fotoğrafını eski bir haber gibi gösterdiği için ona teşekkür edebilirsin."

O'Doul kıkırdar. "Vera, sen mucizevi bir işçisin. Bu adam her gibi aşırı büyümüş bir çalılık gibi görünüyor. Fazladan bira içen var mı?"

"Gel de al," diye teklif ediyorum. "Vera hayranı değil."

"Bu beni kötü biri yapmaz," diyor sert bir şekilde.

"Yaptığını mı söyledim?"

Patrick için birayı açıyorum, o da hemen yanımızdaki merdivene oturuyor. Güzel bir gece, yani Brooklyn'in dört bir yanındaki merdiven önleri insanları tam da bunu yapmaya çağırıyor. Ben biramı içerken O'Doul da Vera ile havadan sudan konuşuyor. Ondan etkilenmiş görünüyor. Sanırım herkesi benden daha çok seviyor.

Bir taksi kaldırıma yanaşıyor ve arka koltuktan biri iniyor. Tanıdığım biri değil ama. Sadece takım elbiseli ve çok şık bir adam.

parlak ayakkabılar.

Vera ona doğru bakar ve büyük bir şaşkınlık yaşar. "Aman Tanrım," diye fısıldar. Gözleri fal taşı gibi açılır. "*Kahretsin.*" Merdivenler yanıyormuş gibi ayağa fırlıyor ve elbisesini aceleyle fırçalamadan önce kendine eleştirel bir bakış attığını görüyorum.

Belki üzerinde biraz saçım vardır ama fazla olamaz. Birkaç saat önce Drake'in mutfağına ilk girdiğinde olduğu kadar seksi görünüyor. Belki de bu adamla planları vardır?

Adam onu görür ve gülümser. "*Vera!* İşte . Bu gece mesajlarım cevap vermedin."

"Danforth. Vay canına." diyor. "Kusura bakmayın. Meşguldüm." Gülümsüyor ama garip bir şekilde gergin görünüyor.

Hmm. Kim bu adam? Ve
neden umurumda olsun
ki?

Bay Suit merdivenlere doğru ilerliyor. Bana ve O'Doul'a küçümseyici bir bakış attı ve bize tek kelime etmeden Vera'ya doğru tırmandı. "Hadi arayı kapatalım," diyor Vera'ya. "Bana her şeyi anlat."

"Bir dakika," diyor biraz sertçe. "Ian?" "Hey!"

Gergin yüzüne bakıyorum.

"Eşyalarımı şimdilik size bırakabilir miyim?"

Bir saniyemi alıyor ama sonra makas ve makaslarını kastettiğini anlıyorum. "Elbette, tatlım. Her şey için teşekkürler. Arkadaşın kim?"

"Bu Danforth. Danforth, bunlar da komşularım Ian ve Patrick."

"Memnun oldum," diyor adam sert bir şekilde. Elini uzatmıyor, sadece Vera'nın ön kapısının yanında duruyor ve Vera'nın kapıyı açmasını belli bir sabırsızlıkla bekliyor.

"İyi geceler kontes," dedim.

"İyi geceler," diyor usulca. Sonra kapının kilidini açıyor ve ikisi içeride kayboluyor.

O'Doul birasından bir yudum alır. "İkinizin arasında bir şey mi var? Rahatsız mı ettim?"

"Hayır." İç çekiyorum. "Ben varım. Ama o benim için kravat seçmeyi tercih eder. Ve esaret için de değil."

Kaptanım gülüyor. "Yönetimin imajınızı düzeltmek için üzerinize geldiğini duydum. Belki ikisini aynı anda yapabilirsin."

"Beni zaten birden fazla kez vurdu. Ve sadece bir pislik, bir işi yapmak için işe alınan birine vurur."

"Belki de onu yine de işe almalısın? Hoş kız. Ve sen alışverişten nefret edersin."

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Ama gösteriştten daha çok nefret ederim. Ben basit bir adamım.

Hepiniz anlamalısınız." Başını sallıyor.

Birasını yudumlar.

O'Doul ve benim birçok ortak noktamız var. İkimiz de genç hokey oynamak için üniversiteyi atlادık ve bir daha arkamıza bakmadık. Ayrıca takımın enforcer'ı.

-Gerektiğinde bir savaşçı. O benim akıl hocam sayılır. Birkaç dövüşe çıkmak istediğimi söylediğimde, ikimize de koruyucu giysiler giydirdi ve nasıl doğru yapılacağını öğrenmem için beni ringe çıkardı.

Hâlâ haftada bir antrenman yapıyoruz. Bu dünyada en sevdiğim şey.

"Bak, takım üzerine gelmesinin berbat bir şey olduğunu biliyorum." sessizce. "Ben de ."

Öyle. Aslında benden daha sık.

"Ama bence bu sefer onları ciddiye almalısın. Onlara istediklerinden biraz ver. Düşündüğünüz kadar acıtmayacaktır."

Uh-oh. "Et tu, Doulie? Benim bilmediğim ne biliyorsun? Beni *takas* etmek mi istiyorlar?"

Hay aksi. Belki de öyledir. Ve şimdi panikliyorum.

"Hayır, dostum. Sakin ol." Başını sallıyor. "Ben öyle bir şey duymadım. Ama yönetim kendi itibarını önemsiyor, bu da senin itibarını önemsedikleri anlamına geliyor. Ve kimse senin adını bir saçmalık yüzünden medyada görmek istemez."

Mutsuz bir çıkarıyorum.

"Ayrıca, kendini küçümseme gibi bir eğilimin var ve bunu yaptığını görmek istemiyorum. Bence burada bir dakikalığına onların oyunlarını oynayabilir ve hepsine hala önemsedığını gösterebilirsin. Seni asla yok saymamalılar."

Sanırım mantıklı konuşuyor. Ama yine de biraz korku hissediyorum. "O sabıka fotoğrafı bana hiç yardımcı olmadı."

"Hayır," diye onaylıyor O'Doul. "Bu yardımcı olmuyor. İşte bu yüzden yürümeniz gerekiyor. Optik önemlidir. Sence optik konusunda bana karşı çıktıklarında dinlemeseydim bu kadar uzun süre bu takımın kaptanlığını yapabilir miydim?"

"Sanırım hayır. Hayır." Bundan nefret ediyorum ama O'Doul bana takım elbiselileri dinlememi söylüyorsa, sanırım bunu yapmak zorundayım.

"Sana haberlerim var ve hoşuna gideceğini sanmıyorum. Ama önce benden duymanı istedim."

Midem bulanıyor. "Bu uğursuzluk. Ne oldu?"

"Benden bu kadar dostum. Dün yönetime emekli olacağımı söyledim." " canım?" Bir başka korku dalgası çökerken fısıldıyorum.

"I
bir yıl daha vereceğini sanıyordum." Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bir yıl daha zorlayacağını düşünmüştüm. Otuz altı yaşında. Çoğu erkek bu kadar uzun süre dayanamaz. Ama o özel biri.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama dizimden ameliyat olmam gerekiyor. Bu da benim son sezonumu etkileyecek. Ari de bebek sahibi olmak istiyor, o yüzden onu da halletmeliyim."

. "TMI, dostum."

"Hayır, çok ciddiym. Ari'den önce hayatımda hokeyden başka hiçbir şeye zaman ayırmazdım. Emekli olmak beni korkuturdu. Ama artık korkmuyorum. Öndeyken bırakmak istiyorum. "Şu zavallıya , hâlâ gençlerle yarışmaya çalışıyor." demeden önce. Ve yıllar boyunca özlediğim pek çok şeyi yapmak istiyorum."

"Siktir." Sertçe yutkundum. Ve şimdi sadece depresyondayım. Ama onun keyfini kaçırmayacağım. "Tebrikler dostum. Seni özleyeceğimi biliyorsun." "Evet, özleyeceksin. Belki bir dakikalığına. Her maçtan sonra koltukta seni destekleyene kadar. Artık komşuyuz, sanırım bu benim hakkım." Kaburgalarımı dürtüyor. "Ve bana bir isim bulmamda yardım edebilirsin."

yeni kaptan."

"Bu sana düşüyor, ha?"

"Bir kısmını," diyor. "Bu yaz bazı arkadaşlarla konuşup fikirlerini alacağım. Belki siz büyük İtalya seyahatinizdeyken beni arayıp düşüncelerinizi söyleyebilirsiniz."

"Tamam, evet. Yardım etmekten mutluluk duyarım. İyi birini seçeceğinizden eminim."

"Zor bir iş ama harika bir iş, biliyor musunuz? Sanırım ilk birkaç yıl çok kötü bir kaptandım."

"Hayır, değildin."

"Evet, öyleydin, çünkü bu işi gerçekten anlamıyordum. Her şeyin davranışları modellemekle ilgili olduğunu sanıyordum. Sanki tek yapmam gereken erken gelip son çıkmakmış gibi. Başımı eğmek ve gençlere nasıl kariyer yapılacağını göstermek."

"Şey, bu acıtmaz."

"Ama bunu herkes yapabilir. Asıl iş mücadeleyi modellemektir. Herkesin kötü günleri olur. Herkes aptalca bir oyun yapar. Önemli olan bundan sonra ne yaptığınızdır. Oyunda zamana dönüp baktığımda, mücadele eden çocuklarla birlikte oturduğumu hatırlayacağım. Büyük bir maçta attığım bir golü değil."

"Kahretsin, Doulie. Şu anda efsaneden guruya dönüşüyorsun."

On sekiz yıl profesyonel hokey oynamış bir adama ancak son teknoloji, modern diş hekimliğinin sağlayabileceği bir gülümseme takınıyor. "Bugün Newgate'i öğle yemeğine çıkardım. Mücadele ediyor."

"Üçüncü tur mağlubiyetimizle mi?" Ben soruyorum. Çünkü hâlâ bununla mücadele ediyorum. "Bugün onu bir anlığına gördüm ve çok kötü bir ruh hali içindeydi."

Başını sallıyor. "Takas edileceğini düşünüyor."

Ne? "Neden böyle düşünüyor? Muhtemelen doğru değildir. Yönetim bu konuyu çok sıkı tutuyor."

O'Doul omuz silkiyor. "Ailesinin çok sayıda hokey bağlantısı var, yüzden fısıltıları duymuş. Ona doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledim. Ama ona bir hamburger ısmarladım ve atıp tutmasına izin verdim."

"Sen iyi bir kaptansın, Doulie. Sensiz ne yapacağız?"

Ve Tanrım, Newgate'in bugün antrenman yapmak istememesine şaşmamalı. Zavallı adam yeni bir takıma gönderildiğini sanıyor.

Tanrım, bunun bana olmasına izin verme. Birden kendimi çok paranoyak hissettim. Çünkü bu olabilir. Kolayca.

"Doğru adamı seçtiğim sürece beni özlemeyeceksin bile," diyor. "Bana yardım edebilirsin."

"Evet, tamam. Tabii." O kadar karmaşık olduğunu sanmıyorum. Bariz seçimler olabilecek iki ya da üç var.

"İtalya'ya ne zaman gidiyorsun?" O'Doul beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"Perşembe. Birkaç haftalığına gideceğiz. Drake ailesinin jetlerinden kullanacak. Tek yapmam gereken bir bavul ve pasaportla gelmek."

"Güzel."

"Öyle değil mi? Tatiller zaten harika ama uçak bileti almak zorunda olmamak bambaşka bir harika."

"Umarım iyi vakit geçirirsiniz."

"Eminim yapacağım." Ama muhtemelen bunun bir kısmını hokeydeki geleceğim hakkında endişelenerek geçireceğim. O'Doul'un gidişi çok kötü oldu. Başka yolu yok.

"Döndüğünde o çocuğu ziyaret edecek misin?"

Kimi kastettiğini sormama bile gerek yok, çünkü zaten biliyorum. Ve bundan da korkuyorum. O'Doul Boston'a gidip Nisan'daki dövüşte sakatlanan adamla görüşmemi istiyor. "Bilmiyorum dostum. Yüzümü tekrar görmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Doğru değil. Trevi'nin üniversiteden arkadaşına seninle tanışmak isteyip istemeyeceğini sordum. Çocuk evet dedi."

Hay sikeyim. "Neden sormadan beni bunun için gönüllü yaptın?"

"Ben yapmadım. Sadece konuşmayı açtım. Ayrıca, özür dilemenin sana yardımcı olacağını düşünüyorum" diyor sessizce.

"Ama ben zaten yaptım." Dövüşten hemen sonra ona bir kart yazdım ve yaralandığı için üzgün olduğumu söyledim. Aslında asıl el yazısını halkla ilişkiler görevlisi yazdı, çünkü benimki o kadar kötü ki kimse okuyamıyor. Ama çocuğun birden fazla ameliyata ihtiyacı olduğunu öğrenir öğrenmez onu göndermiştik. Çok kötü hissetmiştim.

Hala da öyle.

"Şahsen gitmelisin," diyor sabırla. "İkinize de iyi gelebilir."

Ugh. "Bak, ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ve tabii ki kendimi kötü hissediyorum..."

"rüyanda mı görüyorsun?"

Tanrım, bunu ona asla söylememeliydim. "Çok sık değil. Ve evet, böyle bir şey olduğu için kendimi bok gibi hissediyorum. Ama sırf *kendimi* daha iyi hissetmek için onunla göz göze gelemem. O bunu istemez, değil mi? Eğer bir adam kariyerimi bitirseydi, üzerinde yüzü olan bir dart tahtası yapar ve kalan arkadaşlarımı gelip oynamaları için davet ederdim."

O'Doul kıkırdar. "Eğer iş o noktaya gelirse, birayı ben getiririm dostum. Ama ben de senin . Dövmüşmek beden için olduğu kadar zihin için de zor. Ve bu oyunda olan her şeyle barışmanın bir yolunu bulmalısınız."

Haklı olduğunu biliyorum. Olanlardan memnun değilim. Azıcık bile. Ama o çocuğu ziyaret etmenin bunu nasıl değiştireceğini anlamıyorum.

Telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıyorum. "Ah, lanet olsun. Babam o sabıka fotoğrafı için beni azarlamak istiyor. Al, buna cevap ver ve ona ağır bir şeyin altında kaldığımı söyle." Telefonu O'Doul'a uzattım.

"Alo?" cevap verir. "Hey, Bay Crikey. Evet, ben Patrick O'- Doul. Nasılsınız?" Bir süre sohbet ettiler ve ben rahatlamaya başladım. Sonra kaptanımın şöyle dediğini duydum: "Evet, burada. Ve seninle konuşmayı dört gözle beklediğini söyledi."

Tanrım. O'Doul'a ters ters baktım ama o sadece gülümsedi. Sonra telefonu bana uzatıyor, boş bira şişelerimizi alıyor ve beni babamın öfkesiyle baş başa bırakıyor.

ALTI

Kayıp Nedenler İçin Bir Kink

VERA

"HER ŞEYİ DUYMAK İSTİYORUM ve vaktimiz var, değil mi?" Charli soruyor.

Zamanımız var. SoHo'daki Wooster Caddesi'nde kaldırımda duruyoruz, hevesli müşterilerin oluşturduğu uzun kuyrukta birkaç dakikada bir ilerliyoruz.

Charli bana büyük bir numune satışında eşlik ediyor. Görünüşe göre birkaç yüz kişi daha aynı fikre sahipti. "En baştan başla," diyor. "Bu adamdan ne zaman ayrıldın?"

"Yaklaşık üç yıl önce. İkimiz de mezun olduktan hemen sonra." Ben ön lisans diploması almıştım ama Danforth lisans diploması almıştı. "Sonra Harvard İşletme Fakültesi'ni kazandı ve ben de onunla birlikte olmak için oraya taşınmayı düşündüm. Birlikte büyük planlarımız olduğunu sanıyordum ama meğer onun sadece kendisi için büyük planları varmış."

Charli bana düşünceli bir bakış attı. "Hmm. Şey, ona karşı bir saldırı var." Ondan gelen ölçülü bir yorum. Charli'nin taviz vermeyen tavrını seviyorum. O da benim gibi mücadeleci biri. Tanıştığımız ilk andan itibaren birbirimizi anlamıştık.

Onu işe almak harika bir fikirdi. Yine de üzerimde ekstra baskı yaratıyor. Bugünlerde işim hakkında endişelendiğimde, sadece kendi geleceğim için değil, iki kişinin geleceği için de endişeleniyorum.

Ama bir sırdaşımın olması harika bir şey. "Danforth benim ilk aşkımdı," diyorum ona. "Karmaşık da olsa ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum. Dün gece onu görmek sinir bozucuydu. Hazır değildim."

"Kendisi için ne söylemek zorunda kaldı?" diye soruyor biz galerinin kapısına yaklaşırken. "Yalvardı mı?"

"Tam olarak değil," diyorum dikkatlice. "Beni düşündüğünü ve benimle mesajlaşmanın eğlenceli olduğunu söyledi. Bu yüzden beni şahsen ziyaret etmek istedi. Sadece bir süre sohbet ettik. Çoğunlukla kariyerle ilgili şeyler."

Ben de çok gergindim. Bunca zaman sonra onu tekrar kanepemde otururken görmek gerçeküstü gelmişti. Tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek tüylerim diken diken olmuştu. "Sonra gitmek üzereyken beni Met'te katılacağı büyük bir yardım gecesine davet etti. Hayır kurumunun güneş araştırmaları ile bir ilgisi var."

"Aman Tanrım," diyor Charli. "Çok fazla sorum var. İlk olarak, *lütfen* bana sırf bir iş partisinde ona eşlik etmek için İtalya gezimizi iptal etmeyi düşündüğünü söyleme?"

"İmkânı yok," diyorum hemen. "Ona İtalya gezimizden bahsettim. Ama bu gala Ağustos'un ilk haftası. Biz döndükten sonra."

"Tamam," diyor Charli yavaşça. "Bu bir randevu mu? Tekrar bir araya gelmeyi mi umuyor?"

Başımı salladım. "Hayır, gerçekten öyle değil. Bana arkadaş olarak sordu, ben de öyle anladım. Hoşuma gideceğini düşündüğünü söyledi çünkü elbiseler harika olacaktı."

"Gidecek misin?" Charli talep ediyor. "Evet mi dedin? Yoksa onu terletiyor musun?"

Tabii ki evet dedin, eleştirel sesim yükseliyor. *İstese ayakkabılarını dilinle parlatırdın.*

"Kulağa eğlenceli geldiğini söyledim," diye itiraf ediyorum. "Bir de göz zevkini düşün. Smokin giyen bir adama karşı koyamayacağımı biliyorsun."

Charli güler. "Tamam, adil. göre ben de yapamıyorum."

"Gördün mü? Ne yapmam gerekiyordu? Ona İtalya'da elbise bakacağımı söyledim. Neil'in villası hakkında biraz böbürlenmiş olabilirim. Umarım Neil'in kulakları yanmamıştır." Danforth'un tepkisi umduğum gibi olmadı. Bana bir önceki yaz yaptığı Roma gezisini anlatmadan önce "*İtalya'ya bayılırım*" demişti.

Görünüşe göre, ayrıldığımızdan beri epey seyahat etmiş. Bunu duymak bile canımı yaktı, ki bu çok saçma. Tüm bu beni çok rahatsız etti. Ben onu görmeye hazır olmadan Danforth'un ortaya çıkması tam Danforth'a göreydi. Oturma odamda dururken bile -ki sık sık orada olmasını hayal ederdim- şaşkınlığım ve memnuniyetimle karışık iyi bir kızgınlık dozu vardı.

"Bu gala ne zaman demiştiniz?" Charli telefonunu çıkarır. "Güneş enerjisi olayı tanıdık geliyor. Neil oraya gidiyor olabilir."

"Gerçekten mi?" Canlandım. "Bu gideceğin anlamına mı geliyor? Bu eğlenceli olurdu."

Bir dakikalığına takviminde geziniyor. "Ağustos ayında Urban Solar Initiative Gala'sını planlamış." Yukarı bakıyor. "Bu o mu?"

"Sanırım öyle! Şimdi gitmem *gerek*. Ne giyiyoruz?"

"Bunu düşünmedim," diyor Charli. "Gideceğimden emin değilim."

"Neden ki?" Sıra ilerlerken ben talep ediyorum. "Milano'da elbise deneyeceğiz. Benimki mükemmel olmalı. Danforth'a neler kaçırdığını göstereceğim. Ayrıca, Milano'daki kalabalığı

Bu gala - hizmetlerimize ihtiyacı olan tüm sosyeteler!"

"İyi noktaya değindin, kardeşim." Charli gülümsüyor. ", bunu Neil'e daha sonra sorarım. Eğer bu sıranın önüne geçebilirsek."

Bir metre daha ilerledik. Ama aklım hâlâ dün gece Brooklyn'deki dairemde, Danforth ve onun aniden ortaya çıkışıyla ilgili duygularımı çözmeye çalıştığım yerde. "Eski sevgilime karşı soğukkanlı davrandığım tek zamanın, onun beni bulmak için taksiye bindiği zaman olması tuhaf değil mi?"

"Bu eğitici bir şey," diye katılıyor Charli. "Belki bu ilişkideki gücü yeniden müzakere edebilirsin. Sen artık farklısın. O da artık farklı. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini söyledin ama bu her şeyin eski haline dönmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

"Doğru." Yine de ikna olmadım. Danforth'un güçlü bir kişiliği var.

"Nasıl görünüyordu? Tüm seks karıncalanmalarını hissettin mi?"

"Harika görünüyordu," diyorum, ilk soruyu yanıtlıyor ama ikincisinden kaçıyorum.

Danforth çok çekici bir adam. Uzun boylu, pürüzsüz, bakırımsı bir teni, pırıl pırıl parlayan siyah saçları ve gözleri ve düz beyaz dişleri var. CUNY'deki ilk dönemimde birlikte muhasebe dersi almıştık ve gözlerimi ondan alamamıştım. Gap tişörtüyle bile tanıştığım diğer tüm erkeklerden daha şık görünüyordu.

Ve onun büyük beyni de benim için en az zeki gözleri ve mükemmel şekillendirilmiş saçları kadar çekiciydi. Özgüveni beni bala konan sinek gibi çekiyordu. Hayattaki en iyi şeylere gözünü dikmekten korkmuyordu.

O da hala o adam. Parlak gözler. Benimle Chase Bank'taki yeni işi hakkında konuşurken elleri hareketliydi ve toplu taşımanın finanse edilme biçiminde devrim yaratmayı uman bir ekipte yer alıyordu.

Çok dikkatle dinlemiştim. Yine de tuhaftı. Aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu unutmuştum - dikkatimin bir kısmı her zaman performans sanatıdır. Benimkini sormadan kendi ilgi alanlarından ne kadar uzun süre bahsedebileceğini unutmuştum. Benim kullandığım kelimeleri özgürce kullanıyordu.

anlaması beklenemezdi. Ben dairemde ona gülümseyerek makyajımın hala bozulup bozulmadığını merak ederken, "Ekibim atıl varlıkları kaldıraç olarak kullanarak LIBOR üzerindeki spread'i kurtarmaya çalışacak" demişti.

Ve ona yeni kurduğum işimden için bir boşluk bulmak çok zordu. Onu etkilemeyi çok istiyordum. Ve belki de etkilemişim çünkü ona büyüyen müşteri çevremden bahsettiğimde "İşte bu patron, bebeğim," dedi. "New York'un soyluları onlara neyin çarptığını anlamayacak."

Sonra beni o partiye davet etti. Ben de evet demek için can atıyordum çünkü hâlâ onun onayını istiyordum.

Gerçek şu ki, onunla bir şans daha istiyorum. Beni bir kenara attığında nelerden vazgeçtiğini görmesini istiyorum.

"Peki bunu nasıl oynamak istiyorsunuz?" diye soruyor Charli, nihayet numune satışının kapısına yaklaştığımızda. "Bölelim ve fethedelim mi? Ya da birlikte hareket edebiliriz."

"Sanırım doğrudan el çantalarına yöneleceğim çünkü en çabuk onlar seçiliyor. Bir tur atıp başka nelerin seksi görüldüğüne bakmak ister misin?"

"Kesinlikle!" Charli Noel sabahındaki bir çocuk gibi gülümsüyor. "Telefonlarımızın sesini açalım ki iletişim kurabilelim."

Bunu yapıyorum ve sonra Neil Drake'in İtalya gezisi için hazırladığı grup mesajını bir kez daha kontrol ediyorum. Bu sabah herkese görevimizi bildirmiştim.

Vera: Charli ve ben Manhattan'da büyük bir moda etkinliğine katılacağız. Bir isteğiniz var mı? Verona'daki opera için süsleneceğimizi unutma.

Çok heyecanlıyım - Verdi'nin *La Traviata*'sını Roma beri seyircilerin canlı eğlence izlediği eski bir açık hava arenasında izleyeceğiz. Neil bana bileti gösterdiğinde inanmamıştım.

Geçen gece etler. Büyükanнем küçük mutfağında sosunu karıştırırken Verdi'yi .

Mesajıma şimdiden birkaç yanıt geldi.

Neil: İhtiyacım olan bir şey görürsen, .

Sylvie: Elbisemi seçtim ama bilekten askılı bir clutch çanta arayışındayım. Siyah ya da başka bir koyu renk. Parıltılar isteğe bağlı ama hoş karşılanır.

Bekle. Tatile takım elbise götürmek zorunda mıyız???

Bunu *Evde Tek Başına*'dan bir gif ile takip ediyor, tüm şok ve dehşetiyle.

Gülsem mi, gözlerimi mi devirsem bilemedim. O ve ben daha farklı olamazdık. Elbise giymek için iyi bir nedene *bayılırım*. İşimde iyiyim ve eğer bana izin verirse, o canavar adamın takım elbise içinde harika görünmesini sağlayabilirim. Sadece sorunlarını çözmekle kalmaz, aynı zamanda onu bir dahi olduğumu kabul etmeye zorlamanın verdiği kendini beğenmiş tatmini de yaşardım.

Ama böyle bir şey söz konusu değil. Yardımımı istemediği konusunda çok netti. Ve ondan hala biraz korktuğum için, bu konuyu tekrar açmayacağım.

Muhtemelen.

Belki de kaybolmuş davalar için bir saplantım vardır. Dürüst olmak gerekirse çok.

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA, indirimın her köşesinden alışveriş yaptık. En iyi bulduklarım, biri Sylvie için diğeri de bir müşterim için olmak üzere iki Kate Spade çanta ve sınırlı sayıda üretilen renklere birkaç çift Gucci kaydırak. Yukarı Doğu Yakası'ndaki müşterilerim bunları kapışacak.

Ayrıca Charli'nin müşterileri için birkaç Dior ruj ve geride bırakmadığım birkaç eşya daha stokluyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu sabaha kadar Charli'nin ne kadar değerli bir çalışan olduğunu bilmiyordum. Numune satışında kimse ondan daha sert olamaz. Tüm o hokey eğitimi, elimden çantayı almaya çalışan kadını savuştururken gerçekten işe yaramıştı. Charli onu kalçasıyla kontrol ederek duvara çarptı ve neredeyse dişlerini gösterdi. Ve alışveriş sepetimize yerleştirdiğimiz ayakkabı kutusuna uzanan bir kadına hırladığını duydum.

Hokey oyuncularını severim. Onlar harika insanlar.

Son durağımız, her zaman en az ilgiyi çeken erkek giyimi. Örnek satışlarda pek erkek göremezsiniz. Charli, "Sen bakarken ben ganimete göz kulak olurum," diyor.

"İyi plan."

Sepetimi ayaklarının dibine etrafı kolaçan ediyorum.

"Bu gömlekler çok eğlenceli," diyor Charli, rengarenk desenli erkek gömleklerinin bulunduğu rafı göstererek.

"Ooh, Zegna'ya bayılırım!" Teklifler arasında gezinerek kabul ediyorum. "Neil bunun içinde harika görünmez miydi?" Yeşil üzerine yeşil, ince asma desenli bir gömlek uzatıyorum.

"Evet! Bu kesinlikle *yaz tatili* çılgınlıkları atıyor. Onun bedeni var mı?"

Buluyorum ve onu bekleyen ellerine atıyorum. "Beş dakika daha," diyorum. "Sonra gidip öğle yemeğiyle kutlayacağız."

"Bana uyar." Charli erkek kemerleri sergisine yaslanıyor ve bizim bulduklarımıza bakan başka bir kadına agresif bir bakış atıyor.

Tam göz atmayı bitirmek üzereydim ki güzel bir gömlek gördüm. Beyaz ve çelik mavisi, kumaşına balıksırtı deseni işlenmiş. İmajını yenilemesi istenen bir hokey oyuncusunda *harika* dururdu.

Ve sadece kırk dolar, iki yüz dolardan indirimli.

Kırk doları gerçekten veremem. Ama çok güzel. Mısır pamuğu kendi liginde. Ve bu dokuma deseni onu pahalı .

Crikey onu bir müşteri olarak düşünmememi istemişti ama bu gömlek gözlerini kamaştıracak ve ona uyacağını söyleyebilirim. Bir bakışta herkesi . Mesleki tehlike.

Gömlek ellerimin arasında yolunu buluyor. "Tamam Charli, yerleşmeye hazırım." Sepetimi alıyorum ve kasaya doğru yola çıkıyoruz.

"Bu gömlek kimin için?" diye soruyor.

"Sorma. Müşteri olarak kazanmaya çalıştığım biri ama satmak zorunda olduğum şeyi almıyor."

"Vay canına, ha?" Sırıtıyor. "Yine de bunların hiçbirini iade edilemez."

Bu doğru ve Charli aramızda daha pratik olanı. "Sorun değil," diye ısrar ediyorum. "Beğenmezse bulaşık bezi olarak kullanabilir."

"Lütfen. Ölmeyi tercih edersin."

"Umalım da iş noktaya gelmesin."

O AKŞAM cesaretimi toplayıp gömleği alıp Ian'ın evine gidiyorum. Alt kattaki dükkânda kimse yok, ben de bir üst kattaki dairenin zilini çalıyorum. Orasının onun olduğuna eminim.

"Alo?" diye sesleniyor kaba sesi bir an sonra.

"Adım Vera. Komşunuz," diye ekliyorum, belki birkaç farklı Vera tanıyordur diye. Sonra utanıyorum.

Çok mu garip? diye soruyor iç sesim.

"Merhaba komşu," diyor. "İçeri gelsene."

Kilit tıkırdıyor ve kapıyı çekip açıyorum. Dar koridor kirli, ama pervazlar boyunca boyacı bandı uygulanmış, sanırım Ian bunun üzerinde çalışıyor. Biraz sevgi ve ilgiyle bu bina süper sevimli olabilir. Yine de ışıktandırma iğrenç. Daha iyi bir aydınlatma olmadan dünyadaki hiçbir boya işi çekici görünmeyecektir.

Muhtemelen bunu belirtmemek için ağzımı bantlamak zorunda kalacağım.

İlk merdiveni tırıs tırıs çıkarken apartman kapısı açılıyor ve Crikey'nin koca gövdesi kapıda beliriyor. Üzerinde eşofman altı ve yine yırtık pırtık bir tişört vardı, bu sefer üzerinde boya lekeleri vardı. "Merhaba kontes."

Yowza. Soğuk mavi gözlerine bakıyorum ve içimde kelebekler uçuşuyor.

Tamam. Bu çok garip. Belki de benden o kadar da hoşlanmayan erkeklere karşı bir şeyim vardır. *İyi iş, kızım. Mükemmel strateji.*

"Merhaba," diyorum sonunda ve sesim nefes nefese çıkıyor.

Ağzı neredeyse gülümseyerek seğiriyor. "Bu onuru neye borçluyum?"

"Berber takımım sende. Ve, um..." Elimdeki çanta birden berbat bir fikir gibi göründü. "İndirimde güzel bir gömlek buldum, belki hoşuna gider. Çok sade ama rengini tamamlıyor."

"*Renklerim,*" diye yineliyor, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi. "Genellikle sadece beyaz gömlek giyerim. İşleri basit tutuyor. Ama sanırım dallanıp budaklanabilirim." Arkasını dönüp apartmanına doğru yürümeye başladı. Sanki ben de onu takip etmeliymişim gibi.

Ben de öyle yaptım. Ama odaya iki adım kala yine duruyorum, çünkü pis koridorla daire arasındaki farka inanamıyorum. "Vay canına. Bu *muhteşem*. Sanırım tadilata buradan başladınız?" Sokağa bakan büyük pencereleri olan geniş bir yaşam alanı var. Benimkinden bile daha büyük antika bir şömine var.

Ve pencereye karşı rahat görünümlü bir masa ile açık plan bir mutfak.

Duvarlar mükemmel bir kar beyazı ve havada o yeni apartman kokusu var. "Birkaç mobilya aldığında burası çok güzel görünecek."

"Teşekkürler," diyor kolayca. "Mobilyalarım yarın geliyor. Ve resim yapmayı seviyorum. Anında tatmin sağlayan tek iş türü bu."

"*Anında mı? Pek sayılmaz. Bantlama, kesme ve bazen de zımparalama işlemleri var. Ve merdivenler.*" Yüzümü buruşturuyorum ve o da beni cesaretlendiren bir gülümsemeye ödüllendiriyor. "Ama seksi bir adamın saçını kesmek, öte yandan, bu anlık bir tatmin."

Gülüyor ve ben bunu göğsümde hissediyorum. "Dikkatli ol komşu. Benden hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim." Tahta bir sandalyenin altından berber takımımı alıp bana uzatıyor. "İşte eşyaların."

"Teşekkürler. Daha önce almadığım için üzgünüm." *Şimdiye kadar kapını çalamayacak kadar korkaktım.*

"Sorun değil. Saç kesimini takdir ediyorum. Yönetim de beğendi. Genel Müdür, kurumu ne kadar iyi temsil ettiğimi anlatan kibar bir cevap gönderdi." Fırtınalı gözlerini deviriyor.

"Tamam. Pekala. İyi mi?" Kekeliyorum. Partisine polis çağırdığım için hâlâ kendimi kötü hissediyorum. Muhtemelen bunu yüzümden okuyabilir.

"Şu gömleği görelim." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bir stilist ne giymem gerektiğini düşünüyor ki?"

Bu muhtemelen kötü bir fikirdi. Yine de alışveriş çantasını uzattım. O elini uzatıp gömleği kağıt mendilin içinden çıkarırken ben nefesimi tutuyorum.

"Güzel renk," diyor huysuzca. "Teşekkürler."

"Bir dene," dediğimi duyuyorum. Kıyafetleri pek önemsemediğini biliyorum. Ama ona uygun bir şey bulup bulmadığımı bilmek için ölüyorum.

alışıyor.

Onu memnun etmek için neden o gömleğe ihtiyaım olduğunu bilmiyorum. Sadece ihtiyaım var. Ben böyle inatıyım.

"Daha sonra," diyor.

"Lütfen?" Yalvardığımı duyuyorum. "İnsanların bedenlerini tahmin etmek benim tek parti numaram."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Bu bir parti numarası değil. Kiraz sapını ağzında düğümlemek bir parti numarasıdır. Burnunuzun üzerinde bir kaşık dengelemek. Bira içmek..."

"Dur!" İtiraz ediyorum. "oğu insan kadar eğlenceli olmadığımı çoktan anladık. Sadece şu lanet gömleği dene. Sadece bir kez. Tek istediğim bu. Bu benim sığ, kı yalayıcı kalbimi mutlu eder."

Sırıtıyor. "Pekâlâ. Senin için soyunmak kulağa eğlenceli geliyor." Tişrtn tek bir yumuşak hareketle çekip çıkartıyor.

Birdenbire, dnmlerce kaslı ihtiyaçla karşı karşıya kaldım. Ve nihayet göğsünün st kısmındaki dövmeye tam olarak bakabiliyorum. Bir dizi kanadı tasvir ediyor ve omuzlarına ve kollarının st kısmına kadar uzanıyor. "*Kutsal Meryem, İsa'nın annesi,*" diye kekeliyorum.

"Bu senin fikrindi, bebeğim." Kalın parmaklarıyla yeni gömleğinin düğmelerini aıyor. "Birlikte nasıl vakit geireceğimize dair tercihlerimi sana çoktan söyledim."

Aman Tanrım. Muhtemelen cinsel bir amacım olduğunu düşünüyor. Benim önümde gömleğini ıkarttırıyorum.

Ne sanıyordun, aptal? İ sesim azarlıyor.

Gömleği giyip düğmelerini ilikleyene kadar zar zor odaklanabiliyorum. Üzerime tam oturdu, bu da yeteneğimi kaybetmediğim anlamına geliyor. "Gördün m? Bu rengin sana yakışacağını *bilirdim.*"

şaşkın görünüyor. Omuzlarını beceriksizce silkiyor. "Uyuyor, değil mi? *Renklerimle* uyumlu mu?"

"Evet. İŖe yarar," diyorum, her ne kadar o tiŖörtü vücudunu doğru Ŗekillerde sarmasıyla bir sanat formuna yükseltmiŖ olsa da.

Garip bir omuz silkme hareketi daha yapıyor ve aceleyle tekrar düğmelerini açmaya baŖlıyor. Ama yarı yolda durmak zorunda kalır ve zorla eline hapşırır.

Yüzünü tekrar kaldırdığında gözleri kıpkırmızıdır. "Oha! Alerji krizi mi?"

"Onun gibi bir Ŗey," diye homurdanıyor ve gömleğinin düğmelerini hızla açıyor. "Ama ben iyiyim."

Ama o değil. Gömleği çıkarırken yine hapşırıyor. Daha da kötüsü, bir saniye önce gömleğin omuz dikiŖlerinin olduğu yerde cildi pembeleŖiyor.

"Whoa! Bu da ne..."

İç çekiyor. Sonra tiŖörtünü yerden almak için eğildi. Ama ben daha hızlıyım ve o alamadan ben kapıyorum.

"Hey! Ŗunu." TiŖörtünü almak için geniŖ bir elini uzattı. "Asla olmaz." Arkamda tutuyorum. "Bana ne olduğunu söyleyene kadar olmaz.

Gerçek. Sana alerjik reaksiyona neden olan bir gömlek mi getirdim?"

"Önemli bir Ŗey değil," diye gürler. "Her zaman olur." TiŖörte .

Kaçıyorum.

"Vera, Tanrım. Bu benim için garip bir Ŗey." Bir avucunu çıplak omzundaki kızarmıŖ derinin üzerinde gezdiriyor. "Bir saat içinde geçer."

"Ama... Bu *korkunç!* Yeni kumaŖlarda kullanılan ölçülere hassasiyetiniz mi var? Ya da belli bir tür ipliğe mi?" Erkeklerin alıŖveriŖe alerjileri olduğunu söylediklerini daha önce de duymuŖtum. Ama bunun gerçekten mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

Omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Ama mağazalardan uzak duruyorum ve alıŖveriŖ yapmak çok sıkıcı, o yüzden uzak duruyorum. Son."

Elimde hâlâ yırtık pırtık tişörtü için hemen ters çeviriyorum. Parmağımı omuz dikişlerinden birinin üzerinde gezdirdiğimde, bir bebek battaniyesi kadar yumuşak olduğunu görüyorum. "Kıyafetlerini parçalanana kadar giymene şaşmamalı. Özel bir çamaşır sabunu kullanmak zorunda mısın?"

Şimdi bana kızgın görünüyor. "Ben parfümsüz olanlardan alıyorum. Bu konuda fazla düşünme, açıkçası." Uzandı ve sonunda gömleğini geri aldı. Çevirip tekrar giyiyor.

Sandalyenin üzerinde duran yeni gömleği alıp gözlerimi kısarak bakıyorum. "Neredeyse *kurdeşen dökmeneye* neden bir tişörtü sana zorla giydirdiğime inanamıyorum. İyi bir komşu olmak buraya kadarmış."

Bana sırtıyor. "Geç bunları. Sana zahmet etmemeni söylemiştim."

"Evet, söyledin. Ve ben dinlemedim." Utanarak berber takımımı aldım. "Üzgünüm, Ian. Gününe devam etmene izin vereceğim."

"Vera, hey," diyor. "Bunun için kendini kötü hissetme." Ama ben çoktan gitmiştim.

YEDİ

Bir Kadının Bavuluna Gölge Düşürmeyin

IAN

Kaldırımdaki tahtaları kesiyorum. Bir dağ dolusu tahta.

Halkla ilişkiler görevlisi yanımda durmuş çalışmamı izliyor. "Bunların daha düzgün olması lazım" diyor.

"Evet."

Bir tahta daha kesiyorum ve testere çok gürültülü. Kızgın bir kalabalığın alay etmesi gibi ses çıkarıyor.

Ama testereyi uçurduğum anda biri beni arkamdan itiyor. "Hey, pislik. Bunu burada yapamazsın. Çok gürültülü."

"Siktir git. Bırak beni." Öfke damarlarımda ateş gibi dolaşüyor ve onu sarımsıya çalışıyorum. "Seninle dövüşmeyeceğim."

"Am. Topal sik."

Arkamı döndüm, kaldırımda duruyordu-Davis Deutsch, Boston'dan gelen çaylak. Bana sırıtıyor. "Hadi," dedi. "Sallan."

İçimde korku birikiyor ve kalabalık şimdiden alay etmeye başladı. Dövüş! Dövüşün!

Kazağımı tutuyor. Başka şansım yok, değil mi? Savuruyorum ama . O savuruyor, ben kaçıyorum.

Çocuk bu işte iyi değil. biliyorum ve bu uzun sürmeyecek.

Ama içimdeki korku azalmıyor -kendi yumruğumu hazırlayabilmek için vasat bir yumruk yediğimde de azalmıyor.

Her seferinde aynı şekilde geliyor. Ona bir kez hafifçe vuruyorum. Ama ikinci yumruğum vücuduna iniyor... ve tam içinden geçiyor. Vücudu kırık bir şişenin gücüyle patlıyor. Paramparça oluyor. Yumruğum kanla kaplanıyor.

Ona baktığımda, geriye kalan tek şey kafasıydı. Şok içinde bana bakıyordu. "Ne yaptın sen?"

Gaz çıkararak yatakta doğruluyorum. Ya da en azından deniyorum. Çarşaflar çıplak bacaklarıma dolanıyor ve klima son ses çalışmasına rağmen terliyorum.

Lanet olası rüya. Neredeyse her lanet gece orada. Ne için?
-Üç ay oldu mu?

Yastığıma uzanıyorum ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Rüyanın hiçbir anlamı yok. Hiçbir zaman da olmadı. Sanki beynim o kadar saçmalıklarla dolu ki benimle alay ediyor.

Birkaç dakika kendimi suçladıktan sonra pencereimin dışında gökyüzünün oldukça aydınlık olduğunu fark ediyorum. Telefonumu elime alıyorum ve saatin dokuz olduğunu görüyorum.

Yinelenen rüyam beni soğuk terler içinde uyandırmadan önce biraz uyumama izin verseyse buna ilerleme diyebilir miyiz?

Bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum ve oturma odama doğru yürüyorum. Mobilyalarım dün geldi. Hâlâ duvarlara yığılmış kutular var ve elektronik eşyalarım henüz fişe takılmadı. Ama burası yaşanabilir bir yer gibi görünmeye başladı.

Kahve makinem dün gece bavuldan çıkardığım son şeydi ve mutfığa girip sadece kahve makinesini çevirmenin mutluluğunu yaşıyorum.

çalıştırmak için düğmeye basın.

Öğütücü işini yapmaya başlıyor ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Telefonumda bazı mesajlar var, ben de onları okumak için koltuğuma doğru ilerliyorum. Halkla ilişkiler departmanından bir mesaj var, beni kontrol ediyor ama cevap veremeyecek kadar huysuzum. Çok daha ilginç mesajlara geçiyorum. Komşum Vera'dan gelen bir dizi mesaj var.

Bu sürpriz oldu.

Metin okuma için kullandığım Oynat düğmesine dokunuyorum ve söyleyeceklerini dinliyorum.

Ian, muhtemelen benim bir tür saplantılı ucube olduğumu düşüneceksin ama yeni kıyafetlere sıkılan kimyasallar hakkında biraz araştırma yaptım. Yine de sana alerjik reaksiyon verdiğim için kendimi kötü hissediyorum.

O tişörtü aldım çünkü renginin gözlerini ortaya çıkaracağını düşündüm. Ama bunun gerçek anlamda olmasını istememiştim.

Bu beni . Bu kadın çok komik.

İnternette her şeyi öğrenebilirsiniz. Birçok yeni kumaşın nakliye sırasında küflenmeyi önlemek için formaldehit ile işlendiğini biliyor muydunuz? Ben bilmiyordum. Başka bir deyişle, çoğu giysi insanlar için biraz zehirlidir, en azından ilk yıkamadan önce.

Ayrıca, bir tişörtün üzerinde %100 pamuk yazıyorsa, dikildiği iplik buna dahil olmayabilir. Bu garip değil mi? Belki de imzacılar matematik bilmediği içindir.

Her neyse, daha önce bilmediğim çok şey öğrendim. Eğer kumaşlara karşı hassas bir müşterim olursa, bunu nasıl halledeceğim konusunda daha fazla bilgi sahibi olacağım. Bu yüzden teşekkür ederim.

Ve lütfen seni kızarttığım için özrümü kabul et. Genelde erkeklerin bana alerjisi var, o yüzden şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi.

İtalya'da görüşürüz! -V

Bir cevap yazdırıyorum: *Hey kontes, sana endişelenmemeni söylemiştim. Takımın ekipman müdürü olmadığına şükret. Adamın*

yeni formalarımı giymeden önce birkaç kez yıkamam gerekiyor. Not: Havaalanına bırakmamı ister misin? Araba kiralayacağım.

Sonra yazım denetimi yapıp gönder tuşuna basıyorum.

Neredeyse hemen cevap verdi.

Vera: Arabayı paylaşmayı çok isterim. Hepiniz toplandınız mı?

Toplandın mı? 48 saatten önce gitmiyoruz. Erkeksen, toparlanman 15 dakika sürer.

Vera: Ne? Erkekler on beş dakikada toplanabileceklerini söylemeyi severler. Ama sonra bir şeyleri unuturlar. Diş macununuzu ve şampuanınızı ödünç alırlar ve havaalanından bir mayo satın alırlar.

Ian: Hangi erkeklerle seyahat ettiğinizi bilmiyorum ama hokey oyuncularını bavul hazırlama konusunda mükemmeldir. Kız şampuanın sende kalabilir. On dolarına bahse girerim ki tabut büyüklüğünde bir bavul getiren ama çok önemli bir şeyi de unutan sensin.

Vera: Bir kadının bavuluna gölge düşürme! Bütün bu ayakkabılara ihtiyacım var. Bikini giymem ama yanıma beş mayo ve iki örtü aldım. Ayrıca, yoga hakkında bir şeyler duydum, bu yüzden egzersiz kıyafetlerine ihtiyacım var. Ve opera demek bir gece elbisesi ve bir şal demek.

Paket mi?

Bekle, boş ver. Eğer açıklarsan, unuturum. Yine de en küçük mayolarınızı getirmekten çekinmeyin. Akşam 7'ye kadar tabutunuzu hazırlayın.

Vera: Çantalarımın büyüklüğü ve sayısıyla alay etmeyeceğinize söz verirsiniz, orada olacağım. Ama bu konuda alaycı davranacaksanız, kendi asansörümü alırım.

Bagajınla dalga geçmeyeceğim. Yüksek sesle olmaz. Ve senin için taşıyacağım.

Vera: Buna gerek yok. Ben büyük bir kıyım. Ve valizimin tekerlekleri var.

Erkekler kadınların kendi bavullarını taksiye taşımasına izin vermez kontes. Bu işler böyledir. Benimle dışarıda buluş.
Vera: Orada olacağım. Teşekkür , Ian.

İKİ GÜN SONRA, Vera'yı bavulunu sürükleyerek apartmanın ön kapısından çıkarken gördüğümde gülmeye başladım.

"Komik olanın ne olduğunu gerçekten anlamıyorum," diyor, sesi biraz soğuk.

Aceleyle kapıya gidip o şeyi aldım. "Yapmazsın, değil mi? Bu yolculuk ne kadar sürecekt?"

"İtalya'da eğlendiğim için özür dilemeyeceğim."

"Ben de öyle tatlım. Sadece benim iyi zaman geçirme seninkinin pek ortak noktası yok."

"Şok edici." Kollarını diri göğüslerinin üzerinde kavuşturuyor. Kot bir etek ve onu doğru yerlerden saran yumuşak görünümlü bir üst giyiyor.

"İyi ki büyük bir araç sipariş etmişim." Kaldırımında durmak için köşeyi dönen siyah Ford Explorer'ı işaret ediyorum.

Şoför arka kapıyı açmak için ortaya çıkar. Vera kaldırımdan atlar ve bavulunu ona doğru iter.

"Hadi ama. Sana söyledim, bir kadın benim gözetimimde kendi pabucuyla güreşmez."

"Unutmuşum," diyor. "Kaldırmak zorunda kalmadığı sürece bir kızla bavulu için dalga geçmeye hazırsın."

"Seninle dalga geçmedim. Sadece güldüm. Seninle *birlikte* gülüyordum." Bunu söylediğimde, binasının merdivenlerinden geri koşuyor ve içeride kayboluyor, sadece iki çanta daha ile tekrar ortaya çıkıyor.

"Ah, Tanrı aşkına," diyorum elindekileri ondan almadan önce.

"Kapa çeneni, Crikey."

Şoför biraz gergin görünüyor, sanki kaldırımında yumruk yumruğa gelebilirmişiz gibi. Arka kapıyı açtı ve Vera içeri girmesine yardım etmesine izin verdi, gerçi ben de aynısını yapsam muhtemelen kafamı koparırdı.

Ama önemli değil. Birkaç dakika sonra Teterboro'daki Drake hava terminaline doğru yola çıktık.

"Pasaportunuz yanınızda, değil mi?" Araba otoyolda hızlanırken soruyorum. "İtalya'ya onsuz gidemeyeceğin tek şey dışında sahip olduğun her şeyi getirmek utanç verici olur"

"İşte burada," diyor ve çantasından çıkarıyor. "Merak etmene gerek yok. Bahse girerim üç şey unutmuşsundur. En azından."

Omuz silkiyorum çünkü benim için gerçekten önemli değil.

Ama Vera bana çok kızmış olmalı, çünkü yolculuk çok sessiz geçiyor. Trafik sakinleşiyor ve zengin ve ünlülerin özel jetlerinin küçük havaalanına kısa sürede varıyoruz.

Güvenlik taraması ve check-in işlemlerimiz tam üç dakika sürdükten sonra Vera "Vay canına," diye fısıldıyor. Kombine.

"Evet, değil mi? Bazen havalı insanların satın aldıkları şeylerle dalga geçerim. Ama havalı insanların seyahat tarzıyla dalga geçtiğimi asla duyamazsınız. Kimse bana su şişemi attırmadı ya da kasıklarımı yoklamadı."

"Konuşma tarzına bakılırsa, sanırım bu son şey hoşuna giderdi," diye mırıldandı.

"Sadece sizden, kontes."

Kızarıyor. Tanrım, bu kızarmaya bayılıyorum. Keşke daha fazlasını görebilseydim. Bunun yerine, onun tüm büyük valizlerini -ve kendiminkileri-

Şanslı hamallar, şimdi kimin sorunu? "Teşekkürler çocuklar," diyorum ve onlara bir yirmilik bahşiş veriyorum.

Bir başka üniformalı hava limanı çalışanı tarafından pistin dışına çıkarıldık. "Şu merdivenlerden yukarı, efendim. İyi uçuşlar."

"Oh, yapacağız," diye onu temin eder Vera. Ama gergin görünüyor.

Arkadaşlarımız gemide bizi bekliyor. Herkes koltuklarına dönmeden önce bir tur beşlik çakma ve kucaklaşma oluyor. İşte o zaman fark ediyorum ki Vera ve ben bu yolculuktaki tek bekar insanlarız. Herkes çiftti. Charli'nin takım arkadaşı Fiona bile -yolculuğa geç katılmış- kız arkadaşı Aly'yi getirmiş.

On kişilik jette sadece iki boş koltuk kaldı ve tabii ki bunlar da yan yana. Hem de en arka sırada. Birini seçmeden önce tereddüt ediyorum. "Koridor mu cam kenarı mı kontes?"

Ben beklerken, sanki bu önemli bir hayat kararıymış gibi dudağını çiğniyor. "Yaşlı indirim almaya hak kazanmak üzereyim. Hangisi olacak olabilir mi?"

"Koridor," diye .

Sözsüzce yanından geçip yerime oturuyorum. Birinin neden pencere kenarından vazgeçtiğini anlayamıyorum ama ikinci kez sormayacağım.

Koltuklar deri ve cömertçe paylaştırılmış. Şık bir şekilde uçmaya alışkınım, çünkü takım jeti küçümsenecek bir şey değil. Ama bu düzen en üst düzeyde. Her şey ahşap ya da deri, önümdeki koltuğun arkasında büyük bir dokunmatik ekran ve tüm koltuğu bir yatağa dönüştüren çekilebilir bir ayak dayama yeri var.

"İyi sürüştü, Drakey," diye seslendim. "Kim benimle mil yüksekliğindeki kulübe katılmak ister? Kimse var mı?"

"Cezbedici," diye alay ediyor Castro. "Ama ben zaten kulübün bir üyesiyim."

"Bok yok mu?" Gülüyorum. "Heidi Jo, sen de bu işin içinde miydin?" "O da vardı!" Castro hoots.

"Tanrım, kapa çenenin," diye yakınıyor karısı. "Bunun genel bilgi olması gerekmiyor."

"Çok geç!" Anton sesleniyor.

Bundan sonra bir sürü iyi huylu şakalaşma oluyor ama Vera'nın garip bir şekilde sessiz olduğunu fark ediyorum. Ona baktım, solgun görünüyordu.

Aman *Tanrım*. "Sinirli bir uçucu musun? Gerçekten mi? Seni öyle biri olarak görmemiştim."

Çantasından bir moda dergisi çıkarır ve onunla kendini yelpazelemeye başlar. "Hepimizin tuhaflıkları var, Ian."

Jet geri çekilir ve piste doğru taksi yapar. Uçuş görevlisi kendini tanıtır ve temel bir güvenlik anonsu yapar. Vera'nın yüzüne renk gelir ki bu iyi bir şey olmalıdır. Ancak pilot dahili telefonda "Kalkışa hazırlanın" dediğinde, Vera aniden kıpkırmızı kesiliyor ve biraz fazla hızlı nefes alıyor. Pistte hızlanırken, küvetten çıkmaya çalışan ıslak bir kedi gibi kolçakları iki eliyle kavıyor.

Uçak havalandı ve ben pencereden dışarı baktım. Güzel bir yaz günü, sadece birkaç kabarık bulut var. Hudson Nehri altımızdaki zeminde bir yılan gibi parıldıyor. "Şimdi iyi görünüyorsun, Kontes. Açabilirsin."

Ancak pilot bizi bir dönüşe sokmak için o anı seçiyor ve oturan kadından bir inilti yükseliyor.

Yüzüne baktım, dehşet maskesi gibiydi. *Gerçekten* korkuyor. "Nefes al," diye emrediyorum. "Hemen şimdi."

Nefes alıyor ve sesi düzensiz çıkıyor.

"Tamam, yavaşça." Elini kolçaktan sıkıyorum. Kavrayışı mengene gibi. "Say bakalım. Dörde kadar içeri, altıya kadar dışarı. Hazır mısın?" Yavaşça nefes alıyorum, başparmağımı elinin üzerine vurarak dört kez sayıyorum. Sonra altı vuruş için nefes veriyorum.

Gözlerini kapatıyor ve elimi tutuyor. Ama en azından benimle birlikte nefes alıyor.

Tanrım. Uzun bir uçuş olacak.

SEKİZ

Crikey Ekspresinde Bir Yolculuk

VERA

İçimdeki ses, *"Sen ateşli bir pisliksin"* diyor. *Ian'ın önünde kendini utandırmanın yolu.*

Utancım tamamlandı. Ama kalbim hızla çarpıyor, motor gürültüsü ve her şey kaos içinde. En azından uçak tekrar düzleşiyor. "Oh Tanrım. Bu daha iyi. Tamam. Hepimizin öleceğinden emindim. Yani, hâlâ ölebiliriz," diye geveliyorum.

Yanımdaki iri adam bir kahkaha attı. "Hepimiz öleceğiz kontes, ama bugün değil."

Bir düzeyde, yaklaşan ölümüm ve aşağılanmam hakkında aynı anda endişelenmenin anlamsız olduğunun farkındayım, çünkü herhangi bir zamanda bu şeylerden yalnızca biri önemli olabilir.

Ama mantık şu anda benim patronum değil. Örneğin, Ian Crikey'nin elini tutuyorum. Muhtemelen canını çıkarıyorum. Ama o şikayet etmedi. En azından henüz. Çıldırdığıma da dikkat çekmedi.

Uçmaktan korkan kız olmayı hiç istemedim. Uçağa binmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden belki bu sefer o kadar da kötü olmaz diye düşündüm.

Şimdi hayattaki tüm seçimlerimden pişmanlık duyuyorum.

"Hepsi mi?" Ian sordu, demek ki bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım. "Son birkaç dileğiniz varsa diye Mile- high kulübü teklifi hala açık. Crikey ekspresinde bir ömür boyu yolculuk yapmak gibi hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemeden ölmek utanç verici olur."

"Aman Tanrım, şu ego." Bir öfke parlaması hissediyorum, çünkü onunla tartışmak son anlarımı geçirmek istediğim bir şey değil. "Dayanılmazsın."

"Bu harika anlamına mı geliyor? Genelde insanlar bana böyle hitap eder."

"Hayır!" Nefes nefese kaldım. "Rahatsız edici demek."

"Emin misin? Eğer *çekilmez* biri , bensiz acı çekecekmişsin gibi geliyor. Buna izin veremeyiz."

"Tanrım, bir sözlük oku. Anlamı..." Yüzüne baktım. Sırıtiyordu. "Bekle, şimdi şaka yapıyorsun."

Gülüyor. "Seni tatlı, küçük, saf şey. Bu koca aptal sporcu bile o kelimeyi biliyor. Sahip olduğum her öğretmen bunu benim üzerimde kullandı, bu yüzden..." Omuz silkiyor ve gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüşüyor.

"Anlaşıldı," diye mırıldandım.

"Hadi ama, ben hâlâ harikayım, değil mi? Artık bileğime pençe izleri koymuyorsun."

Birleşen ellerimize bakıyorum ve benimkini çekiyorum. Al- gerçi o haklı- bir an için kendi ölümümü hayal etmeyi unuttum. "Belki de şimdi bir Xanax almalıyım."

Dizlerini tutuyor ve gülüyor. "Xanax'ın mı var? Ve henüz bir tane almadın mı? Neden almadın?"

"Uykumu getiriyor."

Kükrüyor.

"Biliyorum, biliyorum." Zekice öne eğilip çantamı alıyorum. Motor gürültüsünün aşırı farkındayım ve her türlü ince

uçağın varidiaları. Düşük dozlu hap şişesinin kapağını açıyorum ve bir ya da iki tane arasında karar vermeye çalışıyorum. Hiç aynı anda iki tane almamıştım ama reçetemde *bir ya da iki tablet* yazıyor.

"Bunlara her zaman ihtiyacın var mı?" diye soruyor koltuk arkadaşım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Bu benim sadece ikinci uçuşum."

"İtalya'ya mı?"

"Hayır, asla." Avucumun içine iki küçük tablet yerleştiriyorum.

"Hiç mi?" diye . "Gerçekten uçmaktan bu kadar korkuyor musun?"

"Sanırım." İlk tableti ağzıma atıyorum ve biraz zorlanarak yutuyorum. Çocukken hiç uçağa binmememin asıl nedeni fakir bir çocuk olmamdı. Yolculuklar için para yoktu. Ian anlamazdı.

Ayağa kalkıyor -sanki bu çok çirkin bir hareket değilmiş gibi koltuğundan kalkıyor- ve yanımdan geçiyor. Koridorda, uçağın arka tarafındaki mutfak olması gereken bir yere giriyor ve elime tutuşturduğu bir şişe suyla geri dönüyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum. Kapağını çevirip üçte birini bir yudumda içiyorum. Sonra ikinci hapi alıyorum.

"Söyle bakalım," diyor ben suyu bitirirken. "İtalya'da ilk olarak ne yapacaksın? Ve benim hâlâ bir seçenek olduğumu unutma."

Gözlerimi deviriyorum. "Alışverişe gidiyorum."

"Alışveriş mi?" diye nefes nefese kalıyor. "Bavullarınızdan boş olan var mı? Çünkü eve nasıl bir şey götüreceksiniz?"

"Başka bir bavul almam gerekebilir," diye itiraf ediyorum. Gülüyor. "Ama Milano Avrupa'nın moda başkenti ve göl evi Milano'dan kısa bir tren yolculuğu mesafesinde.

"Bu da ne demek oluyor? Moda başkenti mi? Bana sorarsanız kulağa çok sıkıcı geliyor."

Daha sonra, Xanax'ın etkisini göstermesine yetecek kadar uzun süre ölümü diye beni yemlediğini fark edeceğim.

Ama incelikleri anlayacak durumda değilim. "*Milano* ismi, kumaş ve şapka yapımını ifade eden değirmenci kelimesinden gelmektedir. Orta Çağ'dan beri Milano'da lüks mallar üretilmektedir. Armani, Canali, Missoni, Valentino, Versace... pek çok modern tasarım evinin merkezi Milano'dadır."

Ve konuşmaya devam ediyorum. Başım ağırlaşmaya başlıyor ve bir noktada düşünce trenimi kaybedip sessizliğe gömülüyorum. Koltuk sanki sihirli bir değnek değmiş gibi yatmaya başlıyor, ayak dayama yeri dizlerimi kıracak kadar yükseliyor.

Daha sonra, jetin kavisli ahşap tavanına bakarak, tavanları nasıl bu kadar mükemmel şekillendirebildiklerini merak ederek biraz zaman geçiriyorum. "Vay canına, işçilik," diyorum yavaşça.

Birileri kıs kıs güler. Ama umurumda değil. Kendimi süzülüyor ve sakın hissediyorum.

Daha sonra yemek kokusu alıyorum ve bir kadın sesi şampanya ikram ediyor. Biraz almak için bir parmağımı kol dayanağından kaldırıyorum, çünkü şampanya kulağa hoş geliyor.

"Hayır, ," diyor bir erkek sesi. "O . Ama bir bira iyi olurdu."

Tartışmayı düşünüyorum ama enerjimi toplayamıyorum.

Sonunda kabin karanlık ve sessiz oluyor. Yakınlarda biri horluyor, ama bu sese aldırmiyorum. Rahatlatıcı. Her şey yatıştırıcı ve uykulu. Olması gerektiği gibi.

GÜRÜLTÜLER. Işıklar.

"Uyan, , uyuyan güzel," diyor yakışıklı bir ses. "Çok uzun bir araştırmaya göre evrenin moda başkentine geldik.

ağzından salyalar akmaya başlamadan hemen önce konuşma."

Oooh. Moda. Bu kesinlikle benim reçelim. Şu anda umursamayacak kadar uykulu olmam çok kötü.

"Ayağa kalkın kontes." Biri kolumu dürttü. "Hadi gidelim. Canlı adımlarla."

Hayır. Kusura bakma. Git balık tut.

Charli'nin sesi, "Vay canına, gerçekten geçmiş," diyor.

"Sanırım bunu zor yoldan yapmamız gerekecek," diye kabul ediyor

Neil. Rüzgarlı bir iç çekiş. "Bavullarını siz alın. Bu zor-en iyi iş. İnsan kargosunu ben hallederim."

Bir an sonra nazık kollara alındım. Başım sıcak, sert kasları örten yırtık pırtık pamuklu bir tişörte yaslanıyor. Sabun, pamuk ve baharatlı kolonya kokusu alıyorum.

Güzel, bu yüzden kollarımı güçlü bir boyna doluyorum ve iç çekiyorum. Sonra hareket etmeye başlıyoruz.

Bir limuzinin deri koltuğunda kendime geliyorum. Gözlerimi açtığımda Charli'ye bakıyordum. Üzerinde Saks'tan onun için bulduğum sevimli, hafif, kırmızı bir güneş elbisesi ve kocaman bir gülümseme var.

"Bakın bize kim katıldı!" diyor gülerek. "İtalya'ya hoş geldiniz. Zaten Milano'nun bir saat kuzeyindeyiz."

"Ne?" Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve kuruyan boğazımı temizlemeye çalışıyorum. "Peki ya gümrük? Pasaportumu göstermem gerekmiyor mu?"

Sylvie kıkırdayarak, "Oh, yaptınız," diyor. "Biz yardım ettik."

Dört kadın etrafımda oturuyor-Charli, Sylvie, Fiona, Aly. Diğerleri başka bir arabada olmalı. "Bu arabaya bindiğimi hatırlamıyorum."

"Şöyle bir şey oldu," diyor Charli, telefonunu bana uzatırken.

Fotoğrafa bakarken "Vay anasını," diye bağıyorum. Hava limanında duruyorum, gözlerim yarı açık, Ian Crikey'e yaslanmışım. Ben başımı onun geniş omzuna yaslarken o beni tutuyor. "Bir zombiye benziyorum."

Charli başını sallayarak, "*Bernie's'teki* tüm deneyim çok *Hafta Sonu'ydu*," diyor. "Bez bebek gibiydin."

"Yine de çok iyi dinlenmiş olmalısınız," diyor Fiona neşeyle.

Fotoğrafi siliyorum ve daha fazlası için Charli'nin film rulosunu kontrol ediyorum. Tanrı'ya şükür hiç yok. Yine de başımı ellerimin arasına alıp inliyorum. "Neden Ian olmak zorundaydı ki? Zaten benim bir baş belası olduğumu düşünüyor."

Tam bir baş belasısın, diye fısıldıyor iç sesim. *İyi iş çıkardın. Ve Ian'a borçlusun*. Hem de çok.

Ben paniklediğimde o bir prens olmuştu. Elim tuttu ve içmem için su getirdi.

Utancımдан kısık bir inilti çıkardım.

"Ian gülüp geçti," diye ısrar ediyor Charli. "Ona yapıştın ama o seni yönlendirirken çok uslu durdun." Charli dizimi dürtüyor. "İtiraf et. Crikey'e karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Hayır," diye itiraz ediyorum.

"Çok seksi biri," diye cıvıldıyor Sylvie. "Ve bekar olduğunu duydum."

Fiona, "Her zaman bekar olan bir adama benziyor," diyor.

"Bu doğru," diye katılıyor Charli. "Tüm arkadaşlarının çift olması onu korkutuyor. Asla evlenmeyeceğini söylüyor. Ama bu onunla tatil seksi yapamayacağınız anlamına gelmiyor."

"Aman Tanrım." Başımı kaldırıyorum ve hepsinin gülümseyen yüzlerine bakıyorum. "Do bana Ian'ı ayarlamaya çalışma. İyi gitmez."

"Neden olmasın?" Charli bastırıyor. "Adı her neyse onunla çıkmaya başlamadan önce onunla bir kaçamak yapabilirsin. Eski bankacı."

"Eski bir bankacı sevgilin mi var?" Sylvie soruyor.

"Evet," diyorum, konu değiştiği için minnettarım. "New York'a yeni taşındı."

"Onu Met'teki bir galaya davet etti. Hâlâ bu adamın fotoğraflarını istiyorum," diyor Charli. "Söz vermiştin."

Haklıydı. Ayaklarımın dibinde duran çantamdan telefonumu alıyorum. Arkadaşlarım harika, çünkü onu oraya kendim koyduğumu hatırlamıyorum.

Fotoğraflar uygulamamı açtım ve kaydırmaya başladım. Danforth beni terk ettikten sonra tüm fotoğraflarımızı arşivlemiştim ama bir tanesi hâlâ klasörün içinde duruyordu. Kendimi onu silmeye zorlayamadım. "Ah. İşte." Telefonu Charli'ye uzattım.

"Ooh, tamam. Vay canına. Tiki bir tarzda çekici biri. Meşaleyi neden hâlâ taşıdığını anlayabiliyorum." Meşaleyi Sylvie'ye uzatır, o da hayranlık dolu bir ses çıkararak meşaleyi limuzinin içinde dolaştırır.

"Onun hakkında ne hissettiğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Bunca zaman sonra hâlâ onun ilgisini istiyor olmam utanç verici."

"Neden?" Fiona sorar. "Kimi istersen ondan hoşlanabilirsin. Mantıklı olmak zorunda değil."

"ünkü bana kötü davrandı," diye . "Ve ben aptal bir kız değilim."

"Kalpler bazen aptaldır," diyor Charli. "Feromonlar da öyle. Bu yüzden Neil'i limuzinin arka koltuğunda becerdim. O yüzden onu istediğin için kendini suçlama. Sadece ondan daha fazla saçmalık duyma."

"Oh, yapmayacağım," diye onu temin ederim. "Ama bana şunu sor: Onu gerçekten geri istiyor muyum? Yoksa sadece sürünmesini mi istiyorum. Hem *de çok*."

"Ah." Dört kadın da anlayışla mırıldanıyor. "Güzeli soru," diyor Sylvie. "Nelerden vazgeçtiğinin farkına varmasını istiyorsun."

"*Kesinlikle*," diye katılıyorum. "Onun beni istemesini istiyorum. Ve belki bunu yaparsa, onu hâlâ geri isteyip istemediğimi anlayabilirim."

"Daha kötü planlar da duydum," diyor Charli. "Peki bu konuda ne yapacaksın? Galada gözlerini kamaştırmak dışında mı?"

"Şey..." Bir sorun daha var. "Mesele şu ki, Danforth şehri terk ettiğinde, sadece ayrı büyüdüğümüzü söylemedi. Artık onun için yapmadığımı ima ederek durumu daha da kötüleştirdi. "Yeterince seksi değilmişim."

Özellikle yatakta, iç eleştirmenim bana hatırlatıyor. Senin çok vanilya olduğunu söyledi.

Sanki unutabilirmişim gibi.

Sylvie, "Bu söylediğin çok piç bir laf," diye itiraz ediyor. "Öyleyse neden hâlâ bu ahmakla konuşuyoruz?"

"Bu milyon dolarlık bir soru," diye kabul ediyorum. "Ama belki de beni özlemiştir. Ve bir ilişkide sonsuz eğlenceden daha fazlası olduğunu fark etmiştir."

Belki de senin ona tapınma şeklini özliyordur. Bazı erkekler egolarının okşanmasına, siklerinin emilmesinden daha çok ihtiyaç duyarlar.

İç sesimin birkaç iyi noktası var sanırım.

Yine de. "Ona sözlerini yedirmek istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu galaya gidiyorum ve eldivenleri *çıkarıyorum*. Yetişkin bir adamı ağlatabilecek seksi bir elbise ve sivri topuklu ayakkabılar bulacağım."

"Çalış kızım," diyor Aly.

"Ama işte tam da bu yüzden bir tatil kaçamağına ihtiyacın var," diyor

Sylvie. "Mojo'nu geri kazanmalısın. Sıcak küvette Ian'la flört et.

Bronzlaşmaya çalış. İtalyan günbatımının altında ateşli bir adamı öp. Bu villanın muhteşem bir gün batımı manzarası olduğunu duydum."

Gözlerinde hülyalı bir bakış beliriyor. Charli, "Biraz gün batımı aşkı için sabırsızlanıyorum," diye itiraf ediyor. "Oh

Vera, bu senin için." Bana bir şişe portakal suyu ve içinde güzel bir İtalyan pastası olan bir çanta uzatıyor.

"Vay canına, teşekkürler." Bir ısırık alıyorum, böylece artık kendimden bahsetmek zorunda kalmıyorum.

Yine de, keşke tatil kaçamakları yapan bir kız olsaydım.
Ama ben hiç öyle olmadım.

Neyi bekliyorsun, sürtük? diye soruyor kafamdaki o küçük ses.
Bu senin hiç kadar ateşli.

Ama ne yapacağımı bildiğimden değil. Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı bilmiyorum. Ian Crikey'i yatakta çıplak ve gözlerinde aç bir parıltıyla hayal ediyorum. Böyle bir adamla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Onun tarzı hayvani bir çekicilik ve çiğ bir cinsel çekicilik.

Benim tarzım uçaklarda sinirli kelebekler ve panik ataklardır.

Asla işe yaramaz.

Ama bir kız hayal kurabilir.

DOKUZ

Tatil Modu Devrede

IAN

Como Gölü'ne giden virajlı, tepelik yol muhteşem. Bir fincan sıcak İtalyan espressosu yudumlayıp manzarayı seyrediyorum. Kırmızı çatıları olan küçük eski kasabalar. Kilise kuleleri. Yemyeşil çiçekler.

Güzel manzaraya rağmen kendimi jet lag olmuş ve halsiz hissediyorum. Yine de tam da ihtiyacım olan şey bu - şehirden uzakta birkaç hafta. Belki bu gece hokey dövüşleriyle ilgili karanlık rüyalar göremeyecek kadar yorgun olurum.

"Oda durumu nasıl?" Heidi Jo soruyor. "Sevgilimle özel bir oda tutabilmek için kız arkadaşlarımdan herhangi birini yolumdan çekmem gerekiyor mu?" Elini Castro'nun dizine koyuyor.

"Yedi yatak odamız var, yani şiddete gerek yok," diyor Drake. "Charli ve ben kral dairesini alıyoruz ama diğer tüm odalarda kraliçe yataklar var. Trikey hariç mi?"

"Öyle mi?"

"Senin odan Vera'nınkiyle aynı banyoyu paylaşıyor. Eğer olmazsa."

"Elbette, dostum. Tabii ki." Tabii ki beni istediğini itiraf edene kadar villada üstsüz dolaşmayı planlıyorum.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve -Prada giyen şeytandan bahsediyorum- bu benim komik komşum.

Vera: *Az önce Charli'nin telefonundan havaalanında beni dik tuttuğın fotoğrafı sildim. Sana hipoalerjenik dikişleri olan yeni gömlekler bulacağıma söz veririm, bu konuyu bir daha asla konuşmayabilir miyiz?*

Tamam. *Bu, konser tişörtümün üzerine salyalarını akıtırken çektiğim fotoğrafları silmem gerektiği anlamına mı geliyor? Önce Instagram'ı aydınlatacaktım.*

Vera: *IAN!!! Sil onları!!!*

Gölüyorum, çünkü onu kızdırmak çok eğlenceli.

Hiç fotoğraf yok kontes. *Bilgin olsun diye söylüyorum, istediğin zaman fotoğrafımı çekebilirsin. Bazılarını dairenize asmak isteyebilirsiniz.*

Vera: *Evimin duvarlarında zaten çok zevkli sanat eserleri var, teşekkürler.*

İç çamaşırılı halimden daha mı zevkli? *Yok öyle bir şey. O da göz deviren bir emoji gönderir. Hepsi bu kadar.*

Google Translate'i açıp İtalyanca "kontes" kelimesine bakıyorum. Sonra bir mesaj daha gönderiyorum.

Ian: *Yeni lakabının kontes olduğunu fark ettim, çünkü Roma'dayken...*

"Gölü görüyorum!" Heidi Jo ciyaklıyor. "İşte "

Pencereden dışarı bakmak için döndüm. "Kahretsin, bu gerçekten bir şey." Como'nun Y şeklinde büyük bir göl olduğunu zaten biliyordum, bu yüzden tamamını aynı anda göremezsiniz. Ama suyun kenarından görünen büyük villalara ya da uzaktaki kıyıda yükselen yeşil dağlara hazırlıksızdım. Ayrıca yelkenlilerle dolu bir marina görüyorum, direkleri masmavi gökyüzüne doğru yükseliyor. Ve başka her yerde yaz ortasının zengin yeşili, açmış parlak çiçeklerle bezeli.

İtalya tam anlamıyla bir cennet. "Tatil modu devrede" diye anons ediyorum. "Kim ilk kürek sörfünü yapmak ister?" Uzun süreli bir kiralama için bir kiralama şirketinden bir çift sörf tahtası ayarladım bile.

Limuzindeki her el havaya kalkıyor. Bu yolculuk bir patlama olacak.

İki SAAT sonra tatil üniformamla -yüzücü mayosu ve güneş gözlüğü- özel bir iskelede durmuş, İtalyan birası içiyor ve Heidi Jo'nun kocasıyla kürek sörfünde yarışmasını izliyorum. "Sen bir canavarsın, Heidi Jo!" Yuhalıyorum. " kes! Bu iş sende!"

Saldırıya geçmiş bir roller derby kraliçesi gibi kürek sörfünü Castro'ya doğru yönlendiriyor. Ama Castro ondan 50 kilo daha kaslı, o yüzden öne geçiyor.

Hayal kırıklığına uğrayan Heidi Jo nükleer seçeneği kullanır, kocasının tahtasına atlar ve onu kalçalarından yakalar. Tahta devrilirken "Berabere!" bağırır ve ikisi de göle doğru yuvarlanır.

Castro'nun hızlı refleksleri vardır ve bunu, birlikte suya daldıklarında her iki kürekten de güvenli bir şekilde kurtulmak için kullanır.

Gülmekten neredeyse biram boğazıma kaçacaktı.

Bir an sonra tekrar yüzeye çıkıyorlar. "Yakaladım seni!" Heidi Jo bağırıyor. "Ben kazandım!"

"Seni küçük..." Bu cümlemin nasıl bitmesi gerektiğini bile bilmiyorum çünkü onu yakalıyor ve öpüyor.

Bir dakika sonra "Pekâlâ çocuklar, bir oda bulun," diye bağırarak zorunda kaldım. "Kürekleriniz uçup gidiyor, çocuklar."

Castro eşyalarını alır ve ikisi de rıhtıma tırmanır. "İçeri giriyoruz. Uyku zamanı!"

"Evet, evet." *Uyku saatinin* bu kon- metinde ne anlama geldiğini ancak hayal edebilirim. "Sırada kim var? Kimse yok mu?" Arkamı dönüp üstümdeki verandayı inceliyorum. Jakuzili, beyaz ve turuncu çizgili minderlere sahip bir düzine ahşap şezlonglu, taş işçiliğiyle özenle yapılmış bir teras. Drake kalışımız için birkaç personel tutmuş, bu yüzden genç bir İtalyan adam biraz önce bana bu birayı getirdi.

Dediğim gibi, cennet.

Arkadaşlarımdan üçü terasta ama Charli ve Drake uyukluyor gibi görünüyor. Sadece Vera, ifadesini okumayı zorlaştıran şık, aynalı güneş gözlüklerinin ardından beni izliyor.

Küçük kırmızı mayosunu okumak ise hiç de zor değil. Biçimli vücudunu ortaya çıkaran V yakası ile mümkün olan en iyi şekilde cimri.

Büyük hayranınızım. "Hey, Vera! Hadi gidelim. Seni henüz tahtada görmedim."

" sanmıyorum." Başını sallıyor. "Bu bana değil."

Sanki o kadar kolay vazgeçecekmişim gibi? "O zaman neden buraya uçmak için ölümü göze aldın? Sadece alışveriş için miydi?"

Kitabını öfkeli bir gümbürtüyle yere bırakıyor. "Senin numaralarına kanmayacağım, Crikey. Beni suya iteceksin."

" olmaz." Biramı yere bıraktım. "Scout'un onuru. Buraya gel ve kürek tahtasını dene. Ayakta durmak kadar kolay."

Sandalyeden kalkıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Eğer bu benim aşağılanmamla sonuçlanacaksa, fotoğraf çekmeseniz iyi olur."

"Telefonum bile yok. Şimdi buraya gel ve kürek çek." Burnunu çekiyor. "*Sana* kürek çekmek istiyorum."

"Şimdi, şimdi. *Senin* itaatkâr olmanı tercih ederdim. Ama bu düşünceni unutma." İskeleye diz çöküp büyük tahtayı suyun sabitliyorum. "Bunun üzerine otur. Çocuk oyuncağı, kontes."

Parmak uçlarında rıhtımın kenarına doğru ilerliyor ve aşağı bakıyor.
"Beni içine it ve öl."

"Not edildi."

Çömeliyor ve sonra bir bacağı suyun iki yanına sarkacak şekilde oturana kadar küçük, ateşli bedenini yavaşça tahtaya aktarıyor. "İşte böyle." Küreği ona veriyorum ve sörf tahtasını iskeleden uzaklaştırıyorum. "Pekâlâ. Ayağa kalk ve kürek çek. Bunlar güzel, sağlam tahtalar."

Bir dizinin üstüne kalkışını izliyorum. Ama sonra dudağını başını sallıyor ve tekrar oturuyor. "Buradan manzarayı seviyorum."

Bir *tsk-tsk* sesi çıkararak eğildim ve o ulaşamadan tahtanın kuyruğunu tuttum. "Geri gel. Bunu birlikte yapacağız."

"Yapacak mıyız?"

Kendimi onun arkasındaki tahtanın üzerine kaydırıyorum ve tahta ağırlığının altında sallanıyor.

"Whoa!" Vera boştaki eliyle dizimi tutuyor. "Yapma bunu!" "Sakin ol, biz iyiyiz. Ve şimdi ayağa , çünkü
Balastı ben sağlıyorum. Tahta hiç hareket etmeyecek."

Bana inanıyor olmalı, çünkü ayaklarını yavaşça sudan çıkarıp tahtanın üzerine koyuyor. Ve -her ne kadar doksan yaşındakilerin daha hızlı hareket ettiğini görmüş olsam da- küreği bir ip cambazı gibi iki eliyle tutarak ayağa kalkıyor. "Yapıyorum!"

"Öylesin," diye kabul ediyorum, kahkahamı sesimden uzak tutmaya çalışarak.

Ama o kadar tatlı ki. "Şimdi kürek çekmeyi dene."

Ben yüzümü suyla doldurmamaya o dikkatle bir ucunu göle daldırıyor, sonra diğer ucunu. Vuruşunun çok etkili olmadığını söylemek nezaket olur. İskeleden yaklaşık bir metre uzaktayız.

Tek bir yumuşak hareketle ayaklarımı altına sokuyorum ve ayağa kalkıyorum. "*Tanrım*," diye ağlıyor. "Bizi yalpalattın."

"Ve hala nefes alıyoruz," diye . "İşte, kızım. böyle." Göğsüm mayosunun düğümüne değene kadar öne çıkıyorum ve küreği tutmak için beline uzanıyorum. Sonra birkaç güzel, temiz kulaç atarak bizi iskeleden uzaklaştırıp gölün içine sokuyorum.

"Tamam, vay canına. Şimdi hareket ediyoruz." Küreği benden kaptı ve kontrolü ele aldı. Tek yapmam gereken burada güneşin altında durmak, güneş kreminin hindistan cevizi kokusunu içime çekmek ve omuzlarının pürüzsüz, öpülesi tenine hayran olmak.

Rüzgâr hızlanıyor ve Vera kürek çekerken biraz daha zorlanıyor. Daha fazla efor sarf etmesi gerekiyor ve bunu ayaklarını dikkatlice tahtaya dayayarak ve göğsüme hafifçe yaslanarak yapıyor. "Bu çok eğlenceli," diye pufluyor. "Şimdi anlıyorum."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım. Eğer bana kalsaydı, kürek sörfü derslerinden çok daha fazlasını alıyor olurdu. "Yani benimle yarışmaya hazır mısın?"

"Hayır!" diye . "Hiç şansın yok."

Gülüyorum ve yüzümü güneşe doğru çeviriyorum. Bu tatili daha mükemmel hale getirecek tek şey, daha sonra yatağıma gizlice girmesi olurdu.

Sanki.

"Bu şeyle ne kadar ileri gidebiliriz?" diye soruyor, aniden bir uzman kesilerek. "Şunu kontrol edebilir miyiz?" Kıyıdaki bir nişten dışarı bakan mermer bir heykeli işaret ediyor.

"Elbette. Dönmek istediğinde, bir tarafa fazladan vuruşlar yapacaksın. Bunun gibi." Küreği kavırıyorum ve birlikte vuruyoruz. Çok geçmeden heykele doğru yöneliyoruz.

"Ooh, evet. Şimdi anladık," diyor neşeyle. "Tamam bu... Hangi tanrıçanın miğferi ve yılanı var? Athena mı?"

"Hiçbir fikrim yok, kontes. Bu sizin departmanınız. Ben sadece mayo yarışması için buradayım." Bir parmağımı mayosunu yukarıda tutmakla görevli ince, küçük kayışın üzerinde gezdiriyorum. "Bu özellikle güzel bir örnek."

Titriyor. "Kes şunu. Bunu yaparsan konsantre olamam. Göle düşeceğiz."

Ben ben olduğum için tekrar yapıyorum, parmağımı güneşin ısıttığı teninde gezdiriyorum. "Bundan nefret ediyorsun, ha?"

"Hayır," diyor kıpırdanarak. "Yaptığımı söylemedim. Ama yine de kesip atsan iyi olur."

Ben de öyle yaptım. Ve göl kıyısında güzel bir kürek çektik. Sonra bizi geri döndürmesine yardım ettim ve iskeleye doğru kürek çektik.

Sürat teknesi gelene kadar şey harika.

"Olamaz!" Vera hemen kenetlenir. "Bize vuracak mı?" "Hayır. Bizi görüyor." Yeterince emin, teknesini bizim ve Vera rahatlar.

"Ama kendinizi hazırlayın," diye uyarıyorum.

"Neden? Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor.

"Ben değil. Uyandırma."

"Ne?"

Açıklayacak zaman yok. Küreğe el koyuyorum, vücudunun etrafından dolanarak tahtanın burnunu yaklaştırmakta olan dalgaya doğru çevirmeye çalışıyorum.

"Tanrım, mahvolduk!" Dalgalar içeri girerken kollarımı tutuyor.

"Beni istediğin kadar tutabilirsin," diyorum. "Ama düşmekten korkuyorsan otur."

Çarpışmalı bir inişe hazırlanan birinin hızıyla koltuğuna düşüyor.

Hâlâ kıkırdarken, Vera sörf tahtasını sıkıca kavrarken ben de dümeni kırıyorum. "Çok komiksin. Sanki daha önce hiç su görmemiş gibisin."

"Bronx'ta büyüdüm. Orada çok fazla açık su yok."

"Gerçekten mi? Bronx mu?" Çok şaşırdığım için kürek çekmeyi bıraktım. "Seni Yukarı Doğu Yakalı sanmıştım. Ya da belki Greenwich, Connecticut."

"O zaman yanılmış olursun." Omuz silkiyor ve aynalı gözlükleri güneş ışığında parlıyor.

Hah. Vera için söyleyebileceğim tek şey, beni tahmin etmeye devam ettirdiği.

Tam onu çözdüğümü düşünürken, yine yanıldım.

ON

Özel Derse İhtiyacım Var

VERA

Villadaki odam muhteşem. Bir parça göl manzaram var ama pencerem çoğunlukla yeşil tepelere bakıyor. Ve kraliyet ailesiyle ilgili bir filmde görebileceğiniz türden, kraliçe boy, sayvanlı bir yatak var.

Daha da iyisi, püsküllü bir koltuğu , antika bir aynası olan antika bir tuvalet masası var. Sanırım aşık oldum. Orada oturmak bana kendimi gerçek bir kontes gibi hissettiriyor. Saçımı ve makyajımı da orada yapabiliyorum, böylece Ian'la paylaştığım banyoyu sürekli işgal etmemiş oluyorum.

Ian. Odalarımız temelde birbirine bağlı olmasaydı bile, yine de onun hakkında rüya gibi şeyler düşünüyor olurdum. O tehlikeli görünümlü iri yarı adamla güneşin altında kürek çekmek tatilime başlamak için güzel bir yoldu.

O ve ben pek aynı fikirde değiliz ama onun cazibesini anlamaya başlıyorum. Ya da en azından çekici fiziğini. Ne zaman yanıma gelse hormonlarım harekete geçiyor.

Örnek satıştan onun için aldığım gömlek yatak örtüsünün üzerinde uzanıyor. Vazgeçmeyi sevmem, bu yüzden üzerinde çok çalıştım.

Şu lanet şeyi. Yemeğe daha yarım saat var, şimdi kapısını çalıp verebilirim.

Yine de tereddüt ediyorum, yansımamı kontrol etmek için bir an daha ayırıyorum. Poshmark'tan bir şarkı karşılığında bulduğum sade, vücudu saran bir elbise ve bir çift askılı Valentino sandalet giydim. Saçımı kabarık bir şekilde topladım. Makyaj Charli'ninki kadar harika değil ama yeterince iyi bir iş çıkardım. Boğucu gözler ve kırmızı dudaklar aynada bana bakıyor.

İyi görünüyorum. Moda benim işim ve severim. Bunu her zaman yaparım.

Ama bu kıyafeti Ian'ı düşünerek seçtiğimi inkar edemem. Akşam yemeğine mayo ve eski tişörtlerinden biriyle gelse bile fark etmesini istiyorum. Kıyafet yönetmeliği hakkında bir şeyler bile. Gözlerinin biraz açıldığını görmek istiyorum. Gözlerinin bu elbisenin derin V'sine düştüğünü görmek istiyorum.

Nedenini bilmiyorum. Öyle işte.

Cesaretimi toplayıp yataktan gömleği aldım, banyoya girdim ve kapısını çaldım.

"Açık," diyor odasının içinden.

Banyo kapısını açıp etrafına bakıyorum, terbiyeli olup olmadığını merak ediyorum, sonra da terbiyeli olduğunu görünce hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağımı merak ediyorum.

Ian odanın ortasında duruyor, üzerinde güzelce ütülenmiş bir çift haki pantolon ve açık mavi soluk bir polo tişört var. Ama bunun içinde bile seksi ve tehlikeli görünüyor. Polo gömleğinin V kısmı göğsündeki dövmeyle bir anlığına gösteriyor ve gözleri iki kat daha mavi görünüyor.

Bakıyorsun, diye iç sesim. Ve o bunu anlayabilir.

Elbette, gözleri parıldıyor. "Benden istediğin bir şey var mı?" diye soruyor ve bu soru imalarla dolu.

"Lafı uzatmak istemem ama sana bir şey getirdim." Elimdeki balıksırtı gömleği ortaya çıkararak odasına kadar ilerledim. "Önce gömleği kimyasal haşıldan arındırmak için hipoalerjenik deterjanla yıkadım. Sonra iç kısımdaki her bir dikişi çıkardım ve her birini organik pamuk ipliğiyle tekrar diktim. Etiketleri de çıkardım, çünkü kim bilir onlar neyden yapılmıştır. Sonra gömleği yıkadım, kuruttum ve tekrar ütüledim." İncelemesi için yukarı kaldırıyorum. "Artık seni incitmemeli. Umarım. Eğer acırsa, onu yakmak için iznim var."

Gülüyor. "Çok zahmetli bir işe benziyor, tatlım." Bir adım öne çıkıyor ve gömleği benden alıp inceliyor. "Gerçekten tekrar diktin mi? Bu çılgınlık. Kaç saat sürdü?"

"O kadar da sorun değildi," diye ısrar ediyorum.

Senin deli olduğunu zaten biliyor. İç sesim gülüyor. Bu sadece tepedeki saplantılı küçük bir kiraz.

Ian iri yarı koluyla polo tişörtünü çıkarıp bir kenara fırlatırken kendimi tutuyorum. Yeni tişörtü giyerken göğsündeki kanatlar dalgalanıyor. "Hmm. Tamam. Dikişler şimdi çok daha iyi hissettiriyor."

"Oh iyi," diyorum, neredeyse rahatlamaktan eriyecektim.

Düğmelerini sonuna kadar ilikliyor ve sonra şifonyerinin üzerindeki aynada kendine bakıyor. "İyi iş, kontes. Hoşuma gitti. Ve haklısın. -Asla yeni bir şey almam çünkü çoğu zaman yaramıyor. Ve bir erkeğin kaşınan gömleği hakkında sızlanmaması gerekir. Kimse bunu duymak istemez."

"Var," diyorum .

Bana yan gözle bakıyor. "Hepimizin tuhaflıkları var."

"Ian! Ne demek istediğimi biliyorsun. Moda sorunlarını çözmek benim işim."

Gülüyor.

"Bak, kıyafetlerle ilgilenmediğini biliyorum. Ama artık neye ihtiyacın olduğunu bildiğime göre, sana daha fazlasını bulabilirim. Bunu senin için yapmak isterim."

Temkinli görünüyor. "Gerçekten birkaç şey kullanabilirim sanırım. Gömlekler. Bir ya da iki takım elbise. Ve sonunda belki bir smokin. Benimki bir paçavra."

O kadar heyecanlıyım ki ellerimi çırpıyorum. "Ölçüm bandımı alayım!" Banyo kapısına doğru koşuyorum.

"*Eninde sonunda dedim!*" diye gürlüyor arkamdan.

"Çok geç!" Ben . "Artık bana mahkûmsun." Bavulumdan kaseti alıp, o daha fazla itiraz edemeden aceleyle odaya geri dönüyorum.

Bana huysuz bir bakış attı. "O dar elbiseyi giyerek beni ölçemezsin kontes, aklıma fikirler gelecek."

"Oh, lütfen. Bu tam anlamıyla on saniye sürecek," diye ısrar ediyorum ve ona bandın gevşek ucunu uzatıyorum. "Bunu ayak bileğine tut lütfen."

"Taşaklarımı kastediyorsun, değil mi?" diye homurdandı. "Ben jargon kullanmam."

"Onlara ne istersen söyle, sadece kaseti tut," diyorum neşeyle. Halının üzerine inip diğer ucunu tutuyorum. Sonra pantolonunun paçasını düzeltiyorum ki ölçüm doğru olsun. "Pekâlâ! Teşekkür ederim." Bandı bırakıyorum ve fırtınalı yüzüne bakıyorum. "Ne kadar kolay olduğunu gördün mü? Tam olarak hayal ettiğin gibi bir porno çekimi değil, ha?"

Aslında kaşlarını çatıyor. "Oh, biz konuşurken zihnimde filme alıyorum. Dürüst olmak gerekirse, o elbiseyle ayaklarımın dibinde diz çökmüş halini görmek, sikimin üzerindeki bir el kadar iç gıcıklayıcı."

Son kelimeyi söyleyiş şekli yüzümün ısınmasına neden oluyor. Yerden ona bakıyorum ve kasıklarına ne kadar yakın olduğumu fark ediyorum. Ve şimdi *ikimiz* de bir pantolon provasından çok daha farklı bir şey hayal ediyoruz.

Aman Tanrım.

Ayağa fırlayıp o anı bozmam gerektiğini biliyorum. Ama hayatımda bir kez olsun bunu yapmadım. Bir şekilde halının üzerinde kalıyorum, kalbim çarpmaya başlıyor, mezuramı unutuyorum. Ve bir an için kendimi farklı biri gibi hissediyorum. Daha cesur biri. Bir cesaretle dizlerinin üzerine çöken bir kız gibi.

Heyecan verici bir fikir. Korkutucu ama yine de heyecan verici.

İç sesim bana *erkeklerin böyle kızlar istediğini* hatırlatıyor. *Dan, bu kadar sıkıcı olmasaydın burada kalırdın.*

Sahip olduğumu bilmediğim bir cesaretle yerimde duruyorum. Kaçmak yerine çenemi kaldırıp Ian'ın gözlerinin içine bakıyorum. Sonra dudaklarımı yaladım.

"Kontes," diye homurdanıyor. "İstersen benimle alay edebilirsin. Ama şunu bil ki, şu anda seninle ilgili *tüm* kirli düşünceleri düşünüyorum."

Bunun beni korkutması gerekiyorsa da korkutmuyor. Bakışlarını tutuyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Tanrım." Bir adım geri çekilir ve ellerini kalçalarına koyar. "Karışık sinyaller, tatlım. Bana stil vermek istediğini sanıyordum. Ama şimdi sanırım sen de üzerime atlamak istiyorsun."

"Ya her ikisi de ise?" Fısıldıyorum.

"Öyle mi, değil mi?" diye tersliyor. "Burada iyi bir adam olmaya çalışıyorum ama sen bunu *zorlaştırıyorsun.*" Bunu söyledikten sonra göz kırpmıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

Hayatımda bir kez olsun, tüm kuralları çiğnemek istiyorum. Ama seksi bir Ian fikri gözümü korkutuyor. Beni takip etmemi bekleyecek. Sonra da konu seks olduğunda *dünyadaki* en beceriksiz insan olduğumu anlayacaktı.

İçimi çektim ve ayağa kalktım. "Gömleğinizi kaldırın lütfen. Belinizi ölçmem gerekiyor."

Ian gözlerini kırpmıştır. Hayal kırıklığı gözlerinde parladı. Ama bir süre sonra, tam da istediğim gibi yaptı. Çabucak belini ölçüyorum,

Ama ayaklarının dibinde diz çökmekten daha samimi. Parmak eklemlerim pürüzsüz tenine değiyor.

Geri çekildiğimde, hâlâ hararetli bakışlarla beni izliyordu. Sanki daha da ileri gitmemi bekliyormuş gibi.

Sanki bunu nasıl yapacağını biliyorsun da.

"Dinle," diye fısıldıyorum. "Hayatında hiç başkalarının *anladığı* ama senin *anlamadığın* bir şey oldu mu?"

Tekrar göz kırıyor. "Şey, tabii. Okul. On üç yıl boyunca. A aldığım tek ders beden eğitimiydi."

"Oh." Çok daha genç bir Ian'ın tüm sınıflarının arkasında tek başına oturduğunu hayal ediyorum. "Sinir bozucu muydu?"

"Evet." Omuz silkiyor, sanki önemli değilmiş gibi. Ama eminim öyledir.

Çünkü bu duyguyu çok iyi bilirim. "Size pek makul gelmeyebilir ama hayatım boyunca başarısız olduğum konu sekstir."

"Oh, tatlım." Sırıttıyor. "Övünmek gibi olmasın ama eğer bunun için not , A+ alırdım."

"Tahmin ediyorum," diyorum sertçe. "Ama gülmeyin. Eğer sana karışık sinyaller gönderiyorsam, bunun nedeni konu şey olduğunda öğrenme güçlüğü çekiyor gibi görünmemdir..."

"Seks," diyor ateşli bir şekilde. "Belki de sadece cinsel olarak çekici gelmiyordur? Olur böyle şeyler. En azından bana öyle söylüyorlar."

"Oh, öyleyim," diyorum çabucak. "Ama takip etme konusunda iyi değilim. Kendime güvenim yok. Sanırım ihtiyacım olan..." Kendimi tekrar gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "...özel ders."

Sırıttışı kayboluyor ve yerini daha ciddi bir ifadeye bırakıyor. "Tutoring. Ciddi misin?"

"Evet," dedim. "Özel ders. Birini nasıl baştan çıkaracağım konusunda bana ders veren nasıl olur?"

Kaşları saç çizgisinin içinde kayboluyor. "Birini nasıl se- duce edeceğine dair dersler mi?"

"Söylediğim her şeyi tekrarlayacak mısın?"

"Belki." Kıkırdıyor. "En azından bu bir anlam ifade etmeye başlayana kadar. Çünkü tatlım, beni baştan çıkarmak için tek yapman gereken elbiseni çıkarmak."

Başımı sallamaya başladım bile. "Sana söz veriyorum, işler her zaman yürümüyor. Bir adam var, eski sevgilim. O..." Bunu yapamam. Bu cümleyi bitiremem. Çok utanç verici.

Ian'ın kaşları çatılır. "Ne yaptı? Sana zarar verdi mi?" " bir şey değil," diyorum hemen. "O sadece... bana bir şey söyledi. iyi bir iş çıkarmak. Bende hiç kıvılcım yoktu."

"Yalancı," diye homurdanıyor Ian. "Bu onun kendi mazereti gibi geliyor." "Belki," diye kabul ediyorum. "Ama bana ilk kez elini uzattı. Yıllar sonra. Ve bana ikinci bir şans vermesini istediğimi düşünüyorum. Ya da ona bir ders vermesini. Biri ya da diğeri." Nefes alıyorum. "Ya bana öğretebilirsen? Bana bir erkeği neyin tahrik ettiğini söyle. Ve, uh, bana göster. Belki. Eğer bu çok garip değilse."

Bakıyor.

"Tanrım, bu çok garip, değil mi? Özür dilerim. Kahretsin! Bunu hiç düşünmediğimi unut. Boş ver! Ben..." Kaçacağım. Etrafımda dönüyorum, çünkü en yakın çıkış banyodan.

Ama beni bileğimden yakaladı. "Dur bakalım, kontes. O kadar hızlı değil. Bu fikir hakkında ne düşündüğümü duymak için beklemedin."

"Boş ver," diyorum hemen. "Şimdi gidip utançtan öleceğim."

Kıkırdıyor. "Görünüşe bakılırsa, o herif senin zahmetine değmez."

"Bu benim kararım," diyorum sessizce. Charli de onunla aynı fikirde olsa bile.

"Bak, seninle birlikte biraz stres atmamızı sağlayacak her şeye varım. Özellikle de senin evinde çıplak olursak.

yatak."

"Gerçekten mi?" Bunu söylemesine şaşırdım, artık benim çok beceriksiz ve yatakta da kötü olduğumu bildiğinden emin.

"Şey, evet." Avucunu bileğimden aşağı kaydırıyor ve elimi iki elinin arasına sıkıştırıyor. "Eğlenceli bir fikri duyduğumda anlarım. Ama dediğim gibi, benden öğrenebileceğin ve zaten bilmediğin hiçbir şey yok."

"Kimsin sen, Oz Büyücüsü mü? Ayrıca, yanıyorsun," diye ısrar ediyorum. "Bana erkeklerin ne istediğini ve nasıl daha eğlenceli ve reklamcı olabileceğimi söyleyebilirsin. Bu tıpkı moda tüyoları gibi, Ian. Herkes kıyafet giyer ama herkes *iyi* giymez."

Homurdanıyor. "Hiç de aynı şey değil. Çünkü bizim *gibi* kıyafet giymek o kadar da umurumda değil."

"Ama yine de yargılanıyorsun," diye belirtiyorum. "Menajerinizi şık görünmenizi istiyor, çünkü dünya sizi kendi şartlarına göre yargılıyor. Bu nasıl aynı şey değil?"

"Ah, tatlım. Seni şu yatağa sokarsam-" Başıyla kalın beyaz bir yorganla örtülü orta boy yatağını işaret ediyor. "-kimse seni yargılamayacak. Benim gözetimimde olmaz."

Bunu şimdi söylüyorsun. "O zaman anlaştık," diyorum hafif histerik bir sesle. "Sen bana ipleri göster. Ben de senin zamanına değmesini sağlayacağım." Ağzımdan çıkan bu cümle aslında hissettiğimden çok daha soğukkanlı.

"Lanet olsun. Bu konuşma *hiç* de beklediğim gibi gitmedi."

"Eminim," diyorum nefesimin altında. Ama sonra çıkış planımı yapıyorum. Bir iş adamı olarak nespersion, bir anlaşmayı nasıl kapatacağımı ve öndeyken nasıl bırakacağımı bilirim. Yerden ölçüm bandımı alıyorum ve akli başına gelmeden oradan ayrılıyorum.

ON BİR

Beceriksizliğimin Canlı Bir Gösterisi

VERA

Yaklaşık iki dakika sonra, akşam yemeği öncesi makyajımı gereksiz yere tazelerken PİŞMANLIK BAŞLIYOR. Cidden, ne düşünüyordum ki? Ondan baştan çıkarma dersleri istediğime inanamıyorum. Sadece bir ezik bunu yapar.

Oh bekle, bu benim. Kendine bir kız ona göz kırpar ve daha sonra onu davet ederdi. Ama ben? Beceriksizliğimin canlı bir gösterisini yapıyorum ve sonra yardım etmesi için ona yalvarıyorum.

Aynaya yaklaşıyorum ve rimel fırçasını alt kirpiklerime dokunduruyorum. Sanki gür kirpikler beni daha az ucube yapacakmış gibi.

Gerçek şu ki, yatak odasında yardıma ihtiyacım var. Bir erkeği neyin tahrik ettiğini bilen biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Tecrübe eksikliğim var. Sadece bir erkekle yattım, o da bana çarşafkların arasında yeterli olmadığımı söyledi.

Bu noktaya kadar tek bilgi kaynağım kadın dergileriydi. "Erkeğinizi Heyecanlandırmanın On Yolu" gibi isimleri olan makalelerden. Bu makalelerin düzinelercesine göz attım ama tavsiyeleri her zaman çok geneldi. *Göz teması çok önemli. Seks için zaman ayırın. Biraz müzik açın.*

Sanki bunlardan herhangi biri gerçek sorunu özebilirmiş gibi - seksten o kadar da zevk almıyorum ve numara yapmak hiçbir zaman işe yaramıyor.

Koridorda bir yerde antika bir saat çalıyor ve içimde bir endişe dalgası yükseliyor. Yarattığım başa çıkmadan önce, diğer dokuz kişiyle dostça bir yemekten sağ çıkmam gerekiyor.

Eyvah. tuvalet masasının üzerine fırlatıp odadan ıkıyorum. Belki bir kokteyl iyi gelir. Ana yemek salonuna doğru inerken sandaletlerim büyük merdivendeki zengin kar- pet yolluklara batıyor.

akşam yemeğinin villanın yemek salonunda "aile usulü" servis edileceğı söylenmişti. Söz konusu aile İtalyan kraliyet ailesi olsaydı bu doğru olabilirdi. Odaya girdiğimde masanın çoktan porselen ve kristallerle donatıldığını ve ağız sulandıran yemek tabaklarıyla doldurulduğunu görüyorum.

"Vay canına," diyorum kısık bir sesle.

"Muhteşem, değil mi?" Ian'ın sesi kabaca söylüyor.

Kafamı kaldırıyorum ve işte orada, kaslı vücudunu yüksek arkalıklı koltuklardan birine yaslamış, üzerinde onun için diktiğim gömleğı giymiş, kolları kaslı ön kollarına doğru kıvrılmış. Bana kalbimin daha hızlı atmasına neden olan arsız bir göz kırıyor.

Ian'la bir geceyi kaldırabilir miyim? Eğer o pantolonu çıkarırsa, bayılabilirim. Sanırım bu gariplikten kurtulmanın tek yolu bu.

Charli kocasının elinden tutarak odaya girer. "Oooh! İtalya'yı ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" diye soruyor büyük bir neşeyle, bir sandalye çekip otururken. "Hadi yemek yiyelim."

Ian'ı odanın karşı tarafında güvende bırakarak onun yanındaki boş sandalyeye oturuyorum.

Ama bilin bakalım masanın etrafından dolaşıp sağıma kim oturdu? Evet. Ian Crikey. Ve diğer arkadaşlarımız da aceleyle gelip diğer sandalyeleri kaptılar.

Şimdi de garip koğuş sohbetimiz hakkında bir şey söylememesi için dua ediyorum. *Vera benden çok çılgınca bir iyilik istedi...* Bunu yapmaz, değil mi?

Charli bana bir kase radika salatası ile palmiye kalpleri ve greyfurt parçalarını uzatırken midem çalkalanıyor. Ardından taze mozzarella, ince dilimlenmiş domates ve fesleğenden oluşan, üzerine balzamik sirke ve zeytinyağı gezdirilmiş bir tabak geliyor.

Sanırım utançtan öleceksem, bu harika bir son yemek . Drake'in tuttuğu yemek şirketlerinden biri bana biraz roze şarap ikram ettiğinde hiç tereddüt etmeden bardağımı ona uzattım.

"Yarın koşuya çıkacağız, değil mi?" Ian masadakilere soruyor. "Bu kadar yemekten sonra ihtiyacım olacak." Tereyağlı soslu gnocchi'den bir kaşık alıyor. "Çok lezzetli kokuyor. Biraz ister misiniz, kontes?"

"Evet, lütfen."

Tabağıma biraz servis etmek için eğildiğinde, baharatlı kolonyasının kokusunu alıyorum. "Al bakalım. Ye bakalım. Daha sonra hangi oyunlara kalkışacağımızı asla bilemezsin." Göz kırıyor.

Resmen alevler içinde kaldım. Su bardağımı elime aldım ve birkaç yudumda içtim.

"Oyunlara bayılırım!" diyor Fiona masanın diğer tarafından. "Pictionary ve Tabu'yu getirdim. Ve sanırım çalışma odasında başka oyunlar da gördüm."

"Bütün bir koleksiyon var," diyor Drake. "Ve çalışma odasındaki panellerin arkasında saklanan filmler için büyük bir ekran var. Biraz jet lag olduk. Belki de sinemaya gitmeliyiz?"

Sohbet, buradayken birlikte hangi filmleri izlememiz gerektiği konusuna dönüyor. "Oylama yapabiliriz," diyor Sylvie. "Ben bir oy pusulası hazırlayacağım."

"Bekle. Hepsi kız filmi olamaz," diye karşı çıkıyor

Anton. "Sen öyle diyorsun."

Ben konuşmayı takip ederken, Ian sandalyesinde kayarak vücudunu benimkine biraz daha yaklaştırıyor. Anton komik bir şey söylediğinde onun yakınlığının ve kahkahasının gırtlaktan gelen sesinin son derece farkındayım. Göğsümün içinde titreştiğini hissediyorum.

Onu görmezden gelerek yemeğimin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Yemekler muhteşem ve ilk kadeh şarap kan dolaşıma karışıyor. Güneş pencerelerin dışında batıyor, gölü yakıyor ve ateşe veriyor.

Yüzüm gibi.

Dizime bir el kondu. Hayır, bir el bile değil, sadece Ian'ın iki parmak ucu. Sadece tüy kadar hafif bir dokunuşla diz kapağımı okşuyor.

Tamam. Vay canına. Şarabımdan bir yudum alıp dikkatimi Charli'ye veriyorum ki kimse fark etmesin. Ama vücudumun başka fikirleri var. Bu hassas saldırıya devam ederken, kalçalarımın arasında bir kıpırtı hissediyorum. Elinin birkaç santim sola kayması çok kolay olurdu.

Ama öyle değil. Ve sonunda avucunu dizimin üzerine koyduğunda, dokunuşu neredeyse kibarca. Sadece orada duruyor, sıcak ve katı.

Benden başka kimse fark etmiyor. Ben fark ediyorum. Hem de çok. Boynum sıcak ve meme uçlarım sertleşiyor. Hepsi onun elinin dokunuşundan.

Şarap bardağım aniden boşalıyor ve yemek servisi görevlisi bardağımı yeniden doldurmak için yanıma geliyor. Ian elini çekiyor ve pembe şarap bardağıma dolduğunda kendimi eksik hissediyorum.

El geri gelmiyor. Ama dönmesini bekliyordum, bu yüzden yemeğin geri kalanını yüksek bir beklenti içinde geçirdim. Ve, iyi, uyarılma.

Hiç soğukkanlılığım yok. Hayatımda hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Her şeyi, hatta dizime dokunan bir eli bile fazla düşünürüm. Ve konuşmayı bile takip edemiyorum, çünkü bir sonraki adımda ne olacağını beklerken resmen titriyorum.

Birdenbire insanlar sandalyelerini masadan geriye itmeye başladılar. Ama sevimli İtalyan aşçı konuşunca hepsi duraksıyor. "Signore e signori, buzdolabına tatlılardan bir seçki bırakıyorum. Sabah hamur işleri ve diğer kahvaltılıklarla geri döneceğiz. Gitmeden önce bir içki daha koyabilir miyim?"

"Oh. Ben," diyorum nefes nefese. Bir içki daha iyi bir fikir gibi geliyor. Bardağımı onun şarabı koyduğu barın yanına götürüyorum.

"Sakin ol," diyor arkamdan alçak bir ses.

"Ne?" Bardağımı doldurmak için uzatırken fısıldıyorum.

"Bu senin son bardağın, kontes."

"Neden?" .

İkimiz de bardan uzaklaşıp arkadaşlarımızın duyamayacağı bir yere gidene kadar bana cevap vermiyor. Çalışma odasına giden koridorda beni durdurdu. "Çok fazla içme, tatlım. Senin için ders planlarım var ama sarhoş olursan takip edemezsin." Bu ültimatomu verdikten sonra bensiz çalışma odasına girdi.

Ders planları. Yutkunuyorum. Saate hızlıca bir göz attığımda saatin sadece sekiz buçuk olduğunu görüyorum. Çalışma odasında arkadaşlarım bir film ekranını ortaya çıkarmak için bir duvar panelini kenara çekiyorlar. Heidi Jo ve Castro yazı tura atıyor, filmle ilgili bir tür kavgayı çözmeye çalışıyorlar.

Ve ben burada bir zombi gibi durmuş, Ian'ın bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyorum.

"Buraya, Vera. Buraya otur." Charli kendi minderinin yanındaki mindere vuruyor.

Kendimi biraz silkeliyorum, kocasıyla birlikte büyük, püsküllü bir kanepede oturduğu yere doğru yürüyorum ve oturuyorum. Diğerleri

Dev yer yastıklarını kanepenin önüne atıp mutlu bir şekilde yayılın.

Birisi ışıkları kapatıyor ve ekranda film belirirken ortalık iyice kararıyor. *Roma Tatili*, bu da bana yazı turayı Heidi Jo'nun kazandığını söylüyor.

Audrey Hepburn'ün mükemmel yüzü ekranı aydınlatıyor. Bu filmin konusunu unutmuşum - Gregory Peck ile İtalya'da eğlenmek için resmi görevlerinden kaçan bir prenses.

Ve kıyafetler *muhteşem*!

Başımı bir elimle destekleyerek kanepeye gömülmeye başlıyorum. Şarabımı yudumlarken sandaletlerimi çıkarıyorum ve uzuvlarımı gevşetiyorum. Uzun bir gün oldu ama filmin tadını çıkarıyorum.

Diğer herkes de öyle. Charli başını Neil'in göğsüne yaslıyor ve onun da kolunu Charli'ye dolayarak uyukladığını fark ediyorum. Huzurlu bir ortam var ve odanın içinde hafif bir esinti esiyor, dışarıda villanın duvarlarına tırmanan mor çiçeklerin kokusu geliyor.

Bekle, hayır. Bu Ian'ın parfümünün kokusu. Film doruk noktasına ulaştığında, kanepenin arkasına bir sandalye yerleştirdiğini ve oraya oturduğunu fark ediyorum. Birkaç kalp atışı sonra, yumuşak dudaklar enseme okşuyor.

Nefesim kesiliyor ve tüylerim diken diken oluyor, bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyorum. Arkamda vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Karnımda bir beklenti oluşuyor. Ama arkamı dönmüyorum. Dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum.

O boğucu dudaklar tekrar enseme bulduğunda meşgul düşüncelerim geri çekiliyor. Nefes almayı unuttuğum için, bu temas rüzgarlı bir nefes almama neden oluyor. Gözlerim birilerinin fark edip etmediğini görmek için yana kayıyor.

Hayır. Siyah beyaz aşık olurken tüm gözler Audrey Hepburn' üzerinde.

"*Rahatla*." Fısıltısı kadar sessiz ki hayal görmüş olabilirim.

Nefes alış verişimi daha düzenli hale getiriyorum, gözlerimi ekrana dikiyorum. Ve başka bir öpücükle ödüllendiriliyorum -bu seferki yavaş ve araştırmacı. Sıcak ağzını bir santim daha hareket ettirip beni tekrar öperken meme uçlarım sütyenimin içinde sertleşiyor. Sonra dili oynamak için dışarı çıkıyor ve boynumu nazıkçe emiyor.

Aman Tanrım. Bu çok hoş. Yani, bu sadece bir öpücük, değil mi? *Bir İtalyan malikanesinde* süper seksi, kötü çocuk bir atletten karanlıkta gelen sıradan bir *gizli* öpücük.

Romantik bir ortam olmalı. Ya da filmde. Külotumun çoktan sırlıslıklam olmasının nedeni bu olmalı. Adam bana dokunmadı bile ve ben nefes nefese kalmaya çok yakınlım. Kanepede biraz kayıyorum, diğer kolumu arka mindere koyarak Ian'ın işkence etmesi için yeni bir yer açıyorum.

O da bunu yapıyor, sert dudakları ve hınzır diliyle uzun, durgun . Düzgün nefes almaya çalışıyorum ama tek yapmak istediğim dönmek ve bir bonobo maymunu gibi kucağına tırmanmak. Vücudumda ısı birikiyor. Boynumun elektrik kablolarıyla meme uçlarıma bağlı olduğunu kim bilebilirdi ki?

Gözlerim Hepburn ve Peck'in bir arabanın ön koltuğunda çılgınca öpüştükleri ekrana kayıyor. Şu anda ben de öyle hissediyorum; vahşi ve gevşek. Ian'ın dili çenemin altında yaramaz bir gezintiye çıkarken gözlerimi kapatıyorum. ediyor, dalga dalga lezzetli bir işkence. Sonra o kadar hassas bir nokta keşfediyor ki ağlamamak için dilimi ısırmak zorunda kalıyorum.

Ama sonunda durur. Öylece gitti. Gözlerimi ve film bitiyor.

"Bu kadar mı?" Charli aniden doğruluyor. "Kendi ülkesine geri dönüyor ve onu sonsuza dek terk mi ediyor? Sonunda bir araya gelmiyorlar mı? Ne saçmalık!"

"Hey, bu filmi ben seçmedim," diyor Anton yer yastığından. "Kimse nakey bile olmadı."

Castro ayağa kalkar ve bir lamba yakarak odayı yumuşak bir ışıltıyla aydınlatır. Heidi Jo'ya işaret eder. "Hadi gel tatlım. Yatma vakti."

"Yorgunum," diyor esneyerek.

Ben değilim. Kalbim hâlâ deli gibi atıyor ve her yerim sıcak.

"İyi geceler çocuklar," diyor Ian odanın diğer tarafından, sandalyesini çoktan duvara dayamış. "Sabah görüşürüz. Yarın yoga saat kaçta?"

"On," diyor Anton. "Kalkmazsam beni ayaklarımdan tutup yataktan sürükleyin."

Koltuktan kalkmadan önce ona kadar sayıyorum. "Hepinize iyi geceler," diye mırıldanıyorum. Ve sonra üst kata kaçıyorum.

ON İKİ

Birinci Ders: Beklenti Güçlü Bir Şeydir

IAN

Arkamdan hızla gelen ayak seslerini duyduğumda elim odamın kapı kolundaydı. Kendi kendime gülümseyerek kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Akşam boyunca kendime yaptığım işkenceden dolayı vücudum uğulduyor. Daha fazlasını istiyorum, yerdeki kıyafetlerinden başlayarak.

Vera arkamdan yaklaşıyor. Ama beni odaya kadar takip etmiyor. Ben daha arkamı dönmeden tereddüt ettiğini hissedebiliyorum.

İlginç.

Yavaşça dönüyorum ve onu içeri alıyorum. Bugün dünyanın öbür ucuna uçtuk ama Vera her nasılsa taze ve güzel görünüyor. Elbise sanki bir laboratuvarında onun vücudu için tasarlanmış gibi üzerine oturuyor.

Eminim ki onu çıkarsam, etiketinden adını hiç duymadığım havalı bir tasarımcı çıkacaktır. Ama onun dünyeviliğinin ve kendine güveninin, sıkı vücudunu saran narin kumaş kadar ince olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Tuhaftır, bazı insanları onlarla ne kadar çok zaman geçirirseniz o kadar kolay anlarsınız. Vera ise tam tersi. Eskiden onun züppe ve biraz tutucu olduğunu düşünürdüm. Ama her şeyi yanlış anlamışım. Onun

Kabadayılık çok sert ama beklediğimden daha fazlası var. Daha fazla vulnerability. Duygulu kahverengi gözlerinde özlem var.

Ve şimdi sadece beni izliyor, bundan sonra ne olacağına karar vermemi bekliyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordum.

Gözleri hemen ayaklarının altındaki özenli halıya kayıyor. "Şaka yapıyorum, tatlım," diye fısıldıyorum, şimdiden sikimden pişmanlık duyarak-

bir soru. "Ama bana şunu söyle, ilk dersimden ne öğrendin?"

Yavaşça göz kırpmıyor. "Çoğunlukla çirkin öneriler yapabileceğimi öğrendim."

"Bu kadar mı?" Bir an için onu inceledim. Yanakları pembe ve göz bebekleri şişmiş. Beni istiyor ama yine de cevabı kendini küçümseyici. "Bana bir çıkış yolu öneriyorsun. Bu yanlış bir oyun, con- tessa. Bir erkeği baştan çıkarmak istiyorsun, geri çekilmeyeceksin."

"Oh," diyor usulca. "Sana söylemiştim. Bu işte berbatım."

"Sanırım biraz ev ödevine ihtiyacın var," diyorum. "Ev ödevi mi?"

"Evet, bu akşamki dersi düşünmelisin." "Düşünmek mi?"

Kıkırdıyorum. "Söylediğim her şeyi tekrarlayacak mısın?"

Ağzı kapanıyor ve gözleri parlıyor. Onu odaya çekip yatağa yatırmak istiyorum. Yüzündeki o kararsız ifadeyi öpüp yok etmek istiyorum. Eski sevgilisinin kafasına soktuğu tüm saçmalıkları unutturmak istiyorum. O adam tam bir baş benziyor. Onu düşünmeyi bırakmasını sağlayabilirim. Düşünmeyi bırakmasını sağlayabilirim, nokta.

Ama yapmayacağım, bu gece olmaz. Yirmi dört saatten fazladır , bu da eşit derecede azgın ve bitkin olduğum anlamına geliyor. Ben olsam

Onunla geçirdiğim zamanı aceleye getirirdim; on dakika içinde ona adımı haykırtırdım ve sonra bir canavar gibi kendimden geçerdim.

Gerçi benden istediği bu değildi. Ve güneşin altında iki haftamız var. Ona doğruyu öğretmezsem ne tür bir pislik olurum? Baştan çıkarma tamamen beklentiyle ilgilidir. Bu yüzden bütün geceyi ikimize de işkence ederek geçirdim.

Yine de dersini almadı.

"İşte ödevin," diyorum ona. "Yatağına uzanmanı istiyorum." Sanki ikimiz de nerede olduğunu ya da birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu unutabilirmişiz gibi onun odasını işaret ediyorum. "Şu çarşafların üzerine uzanacaksın ve bu gece birlikte geçirdiğimiz zamanı düşüneceksin. Yaptıklarımı ve *henüz* yapmadıklarımı."

Gözleri ve mükemmel dudakları öpecekmiş ayrılıyor.

Lanet olsun. Onu gerçekten göndermek istemiyorum. Ama yine de göndereceğim. "Bu arada ben de tam burada, iki numaralı ders için sana yapmayı planladığım her şeyi hayal ederek çalışacağım. Bu arada ben çıplak uyurum. Aklında böyle bir görüntü olsun diye."

Yanakları pembeleşiyor ve gözleri vücudumu baştan ayağa tekrar tarıyor.

Tekrar kıkırdıyorum, çünkü saklamaya bile çalışmıyor. "Birinci ders beklentiyle ilgili, tatlım. Beklenti olmadan baştan çıkarma olmaz. Eğer şu anda hayal kırıklığına uğradıysan, işimi doğru yapmışım demektir."

Sertçe yutkunuyor ve tartışmak istediğini anlayabiliyorum. O ve ben birbirimizle tartışmak için büyük bir kapasiteye sahibiz. Ve itiraf etmek istediğimden daha eğlenceli.

Yine de şimdi zamanı değil. Bir parmağımı dudaklarına götürüp bastırıyorum. "Şşş. Birinci ders bitti. Yarın yeni bir gün, kontes. Ve ikimiz de ikinci ders için hazır olacağız. Tamam mı?" Üst dudağının etrafında bir çizgi çiziyorum ve nefesinin tekrar titrediğini duyuyorum. Ses doğrudan sikime gidiyor.

Vera gözlerini kırıştırtarak bana bakıyor. Sonra başını salladı.

"Tamam o zaman. İyi geceler." Ve şimdi aramızdaki kapıyı kapatmalıyım. Ama kimse hareket etmiyor. Ben de yavaşça eğildim, gözlerim ağzındaydı. Dudakları saf bir beklentiyle ayrılıyor.

Sahip olduğumu bile bilmediğim bir özdenetimle son saniyede direksiyonu kırıyorum ve çenesinin altını öpüyorum.

"Beklenti," diye fısıldıyorum. "Bu güçlü bir şey."

"Evet, öyle," diye nefes alıyor.

"İyi geceler, kontes. Devam et ve banyomuzda ilk sırayı al. Bunu istediğini biliyorsun."

Ben bir adım geri çekilip kapımı yavaşça kapatırken bana sulu bir gülümseme veriyor.

Bir an sonra kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Sonra Vera dişlerini fırçalarken lavabonun açıldığını duyuyorum.

Dikkatlice yeni gömleğimin düğmelerini açtım. Onu parçalara ayırıp tekrar birleştirdiğine inanamıyorum. Kızın çılgın yetenekleri var. Asıyorum ve bir süre hayranlıkla seyrediyorum. Biri benim için böyle özenli bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu. Çok *uzun* zaman.

Yatağıma doğru yürüyorum ve yüzüstü yatıyorum, sikim yorgana sertçe çarpıyor, hislerim çılgılık atıyor.

Yarını iple çekiyorum.

Saat on sularında, kapıyı çalan birinin sesiyle uyanıyorum. "Yoga zamanı!" Drake'in sesi. ", uykucu."

Korkunç bir inilti çıkardım ama sonra yine de doğruldum. Bir gece üst üste kötü rüya görmeden uyudum. Bunun nedeni muhtemelen şu anda New York'ta saatin sabahın dördü olması. Belki de henüz kâbus görmeye fırsat bulamadım.

"Geliyor musun?" diye sesleniyor takım arkadaşım.

"Evet," diye homurdandım. Fiziksel egzersiz, yorgunken bile, bir sporcunun nasıl takdir edeceğini bildiği bir şeydir. Şu anda hareket edersem vücudum jetlag olduğunu unutabilir.

Hızlıca giyiniyorum ve villanın pencerelerinden güneş ışığının süzüldüğü alt kata iniyorum. Ekibimi nerede bulacağımı merak ediyorum. Ev tamamen mermer ve süslü ve yoga dersi için bariz bir yer yok.

Sonra mutfak penceresinin dışında bir hareketlilik görüyorum; hepsi yan bahçeye çıkmış, birbiriyle uyumlu mavi yoga matlarını açıyorlar. Çıplak ayakla çimenleri geçerken kafaları sayıyorum. Ben gelen dokuzuncu kişiyim.

"Hepimiz buradayız," diyor Fiona. "Aly . Yogayla ilgilenmediğini söylüyor."

"Ya da tayt giyen bükülebilir atletler?" Heidi Jo soruyor.

"Bu kadar erken değil," diyor Fiona. "Ama ben . Hadi yapalım şu işi."

Eğitmenin sepetinden bir mat alıyorum ve grubun arkasına doğru açıyorum. Vera'nın parlak at kuyruğu ön sırada. Ve nasıl oluyorsa -kasıtlı değil, yemin ederim- matlarımızın üzerinde çocuk duruşuna başlarken kışını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Üzerinde morumsu renkte, vücuda tam oturan bir yoga tişörtü ve ona uygun, bulut desenli bir tayt var. Saçları pürüzsüz ve parlak. Ve eğer yanlış anlamadıysam, rujunu bile kıyafetiyle uyumlu hale getirmiş. Egzersiz videolarındaki figürlara benziyor - gerçekten terlemeyecek kadar tertemiz.

Buna karşılık, dizinde delik olan bir pantolon ve neredeyse içini görebileceğiniz kadar eski bir tişört giyiyorum.

Zıtlıklar içinde bir çalışmayız. Ama libidom onun tam benim tipim olduğunu düşünüyor. Tüm bu zıtların çekiciliği olayı bizim için işe yarıyor gibi görünüyor.

Ve şimdi onun benim için ne kadar çekici olduğunu düşünmek için koca bir saatim var. Dağdaki gururlu küçük formunun mükemmel bir görüntüsüne sahibim

Poz. Ve öne doğru eğilerek alçaldığında, kendi ayak bileklerime bakmadan önce onun mükemmel kışına bir anlık bir bakış atıyorum.

Eğitmen bizi hızlı bir güneş salutası rotasyonundan geçiriyor ve gözlerim sürekli Vera'nın yüksek stilde her şeye ayak uydurduğu grubun önüne dönüyor. Akciğerleri derin, savaşçı duruşu güçlü. O kıvrak vücut her şeyi yapabilecek gibi görünüyor.

Ve bunun için bazı fikirlerim var. Tek yapmak istediğim onu omzuma atıp üst kattaki yatak odama taşımak. Bunu düşündükçe konsantre olmak daha da zorlaşıyor. Vücudum gevşek, sıcak ve harekete hazır hissediyor.

Yatay hareket.

Yoga eğitmeni bizi bir dizi güzel poza sokarak çitayı yükseltiyor. Ve Tanrı'ya şükür. Kendimi konsantre olmaya zorlamalıyım yoksa çimlere devrilirim. Bu denge pozları çimenli bir bahçeden ziyade kapalı bir stüdyoya daha uygun ve etrafımda çok fazla yalpalama görüyorum.

Ama tam da ihtiyacım olan şey. Uzakta bir odak noktası seçiyorum - bu arada bir ağaç, Vera'nın kışı değil- ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Bir saat sona erdiğinde terlemiş ve iyi anlamda yorulmuştum. Eğitmene teşekkür ediyoruz ve Charli şu anda terasta hamur işleri, kahve ve meyve servisi yapıldığını duyuruyor.

"Burası cennet gibi," diyor Castro. "Bizi kovmak zorunda kalabilirsiniz, çünkü ben kendi isteğimle gitmeyebilirim."

Ben de aynı fikirdeyim. Kendime bir kahvaltı tepsisi hazırladım ve gölgeli terasta yedim. Süper zenginlerle seyahat etmek gerçekten iyi bir zaman.

İkinci fincan kahvemi yudumlarken kadınlar plan yapıyor. Bellagio'da akşam yemeği ve su taksisi hakkında bir şeyler duyuyorum. "Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?" Sylvie Anton'a soruyor.

"Elbette bebeğim," diyor gözlerini kapatıp sandalyesine yaslanarak. "Gitme vakti geldiğinde beni dürt yeter."

Dikkatimi telefonuma veriyorum. Dünden kalma birkaç mesaj var. İkisi, bakışlarını unutmaya çalıştığım reklamcıdan, üçü de babamdan.

Bunlar rahatsız edici olanlar. Hepsi farklı: *Beni ara, Ian. Seninle konuşmam lazım. Satın alma anlaşmanızla ilgili bir sorun var.*

Bir anda tatil havam bozuldu. Ayağa kalkıyorum, tabaklarımı mutfığa taşıyorum ve onu geri aramak için aceleyle yukarı çıkıyorum. Çünkü- kahretsin! Şimdi neyi yanlış yaptım? Babamdan gelen her telefon bana tanıdık bir ajitasyon vakası yaşıyor. Yaptığım hiçbir şeyden memnun olmuyor.

Brooklyn'deki taş evim hayatımda yaptığım en büyük yatırım. Bu benim B planımın bir parçası, ki babam bu konuda beni sürekli sıkıştırıyor. *Hokeyden sonra ne yapacaksın? Planın nedir?*

Ellerimle çalışmayı sevdiğimi fark edene kadar bu soruya hiçbir zaman iyi bir yanıt veremedim. Ve emlakçılık el işi. Bu işte iyi olabilirim.

Tabii büyük bir hata yapmadıysam.

Massachusetts'te saat daha sabahın altısı olmasına rağmen babamı aradım. Cevap vermiyor, ben de telefonu yatağın üzerine bırakıyorum. Vera ile paylaştığım banyo odasının kapısını tıklatıyorum ve odanın boş olduğunu görüyorum. Telefon çaldığında dişlerimi fırçalıyorum, tabii ki komik bir şekilde hızlıca durulayıp acele ediyorum.

Telefona cevap veriyorum ve arayan annem. "Tatlım! Tam Peloton'a binmek üzereydin ki babanın telefonunun çaldığını duydum. Her şey yolunda mı? Hiç bu kadar erken aramazdın."

"Evet, başka bir zaman dilimindeyim. Kusura bakma. Ve babamın beni azarlamak istediği bir şey var."

"Ah canım," diyor. "Seni almasına izin vereceğim ama sana bir şeyi hatırlatmam gerekiyorJaqueline'in düğünü için LCV'n geç kaldı. Geçen gün şarap dükkanında beni durdurdu ve gelip gelmeyeceğini sordu."

Uh-oh. "Ona ne söyledin?"

"Elbette, orada olacağımı söyledim. Ve eminim LCV'n postadadır. Cevap vermemek *kabalık* olur, Ian. Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Ne. Ne. Siktir. "Gerçekten beni eski sevgilimin düğününe katılmaya mı zorladın? Neden beni orada istesin ki?"

"Çünkü ikiniz de yetişkinsiniz ve yıllardır yakındınız. Ve bu bir aile düğünü, Ian. Yüzünü göstermelisin."

"Oh, *hadi* ama. O benim ikinci kuzenim. Birbirimize Noel kartı bile göndermeyiz. Düğüne gitmek isteyen sensin anne. O zaman bensiz git. Ağustos'un ilk hafta sonu Massachusetts'e kadar gidebileceğimi sanmıyorum. Eğitim kampından hemen önce."

"Düğün New York'tan sadece otuz mil uzakta, Connecticut'ta deniz kıyısında. Mekânı o seçti."

İnledim. "Gitmek istemiyorum."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Hepimiz yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız. Şimdi baban seninle konuşmak istiyor. Şu LCV'yi gönder. Bu kadar beklemek kabalık. Oturma planını yapması gerekiyor."

Ben daha cevap veremedi babamın sesi kulağımda yankılanıyor. "Oğlum, dün üç kez aradım."

"Selam baba," diyorum dişlerimi sıkarak. "İtalya'da tatilde olduğum için aramalarını kaçırdım."

"Ne kadar rahatlatıcı," diyor sert bir şekilde. "Ama New York'a dönsen iyi olur, çünkü o gayrimenkulde çözen gereken büyük bir sorun var."

satın alın."

Kan basıncım tekrar yükseldi. "Ne tür bir sorun?" Gerçek şu ki, ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum. Sadece bu kadar çabuk sıçıp batıracağımı düşünmemiştim.

"Burayı kendi adınıza satın aldınız! Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Bu durumda bir ton sorumluluğun var evlat. Ön merdivenlerde ayağı takılan herhangi bir salak, hokey oynayarak kazandığın her kuruş için sana dava açabilir."

"Lanet olsun." Karnım zil çalıyor. Ve sonra ona benden duymayı sevdiği türden bir soru soruyorum. "Ne yapmalıyım? Düzeltebilir miyim?"

"Şirketleşmeniz ve dairenizi şirketten kiralamanız gerekiyor."

"Oh," diyorum yavaşça. Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. İmkansız gibi görünmese de. Daha kötü haberler bekliyordum.

-Tapu sahte ya da bina istimlak edilmiş gibi. Tanrı biliyor ya, avukatın benim için hazırladığı sözleşmenin her kelimesini okumadım.

Ama bu tipik bir baba davranışı. Yaptığım her hatayı ölümcül bir hastalıkmiş gibi gösteriyor.

Yirmi sekiz yaşındayım ve yılda iki buçuk milyon dolar kazanıyorum. Hokeydeki en başarılı takımlardan birinde oynuyorum ve şimdi yüz yıllık bir Brooklyn binasının gururlu sahibiyim. Ve bunların hiçbirisi onun için yeterince iyi değil. Hiçbir şey yetmeyecek.

Ve hala konuşuyor. "...mülkü kor-sorumluluğunuzu sınırlandırmak için. Bu işe hemen başlayın. Mal varlığınızı korumadan kimseyi orada çalıştırmayın. Bana mı söylüyorsun?"

"Evet, duydum," diyorum iç çekerek. "Birleştirmem gerekiyor. Birkaç hafta sonra döndüğümde bununla ilgileneceğim."

"Birkaç *hafta mı*?" Telefon bir başka tavsiye yağmuruyla patlıyor ve sonunda benim finansal beceriksizliğim konusunda kendini tüketiyor. "Henüz hiç ev kiralamadın, değil mi?"

"Henüz kiracı yok," teminat verdim.

"Onları incelemelisiniz" diyor. "Tam bir geçmiş kontrolü. Hem cezai hem de mali. Yanlış bir hareket yaparsanız, kötü niyetli bir kiracıyla baş başa kalırsınız. Tahliye yasası sizin tarafınızda değil."

"Biliyorum," diyorum, sırf onu için. "Yine de gitmem gerek. Yardımanız için teşekkürler. Hemen ilgileneceğim..." Buna ne diyordu? "Sınırlı sorumluluk şeyi."

"Öyle olsa iyi olur."

Vedalaştık ve iç çekerek telefonu kapattım. "İçmek için çok mu erken?" Yatak örtüsüne soruyorum.

"Kesinlikle," diyor yakınlardaki tatlı bir ses. "Ailenle mi konuşuyorsun?"

Doğruluyorum ve Vera'yı elinde saç fırçasıyla banyoda görüyorum. "Sadece babamla konuşuyordum," diye homurdanıyorum. "Her zaman bir zevktir."

Küçük elbiselerinden birini daha giymiş. Bu turuncu, spor ve dizlerinin hemen üstünde duruyor. Belki de tüm bu bavulların gerçekten bir anlamı vardı. "Baban bir LLC kurmanı mı istiyor?" Yine o sıcak aynalı gözlükleri taktığı için yüz ifadesini göremiyorum.

"Doğru. Bu konuşma tam olarak tatile yakışır bir konuşma olmadıysa özür dilerim."

O pürüzsüz omuzlarını silkiyor. "Nisan ayında işim için bir LLC kurmak zorunda kaldım. Bir adamım var. Senin için ona e-posta gönderebilirim."

"Öyle mi?" Şimdi tüm dikkatim onda. "Karmaşık mıydı?"

"Bütün işi avukat yapıyor. Tek yapmam gereken bazı belgeleri imzalamak ve ona yaklaşık iki bin dolar ödemektir. Bu benim için çok büyük bir para. Ama çok sayıda girişimcilik podcast'i dinlediğim için bunu yapmam gerektiğini biliyordum."

"İş podcast'leri, ha?" Ona göz kırpıyorum. "Seksi."

Aynalı gözlüklerini yüzünden çıkarıyor ve bana bakıyor.

"Sapkınlıklarından utanıyor musun, Ian? Bu ikinci ders mi?"

Ağzımdan bir kahkaha havlaması çıkıyor. "Tanrım. Özür dilerim.

Hepimizin farklı sıcak noktaları var, ha?"

Gülümsüyor ve sonra sanki biraz utanmış gibi gözleri aşağıya kayıyor.

"Avukatın iletişim bilgilerini bulacağım."

"*Evet, bebeğim.*" Sesimi alçaltıyorum. "Kulağıma fısılda. Avukatlar beni azdırıyor."

Vera kıkırdıyor.

"Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" diye sesleniyor başka bir ses.

Vera dönüyor ve görüş alanımdan çıkıyor. "Hey, Charli!"

"binmeye hazır mısınız?"

"Elbette," diye yanıtıyor Vera. "Sonrasında jakuzide oturabildiğimiz sürece. Bekle, güneş gözlüklerime ihtiyacım var." Banyoda yeniden belirir ve tezgahı güneş gözlüklerini alır.

"İyi eğlenceler güzelim," diyorum. "Seni daha sonra arayacağım." Ayrılmadan önce bana utangaç bir gülümseme veriyor.

Ve böylece yeniden iyi bir ruh hali içindeyim. Çünkü bu hayatta iyi yaptığım en az bir ya da iki şey var. Ve bunlardan birini daha sonra Vera'ya göstermek niyetindeyim.

ON ÜÇ

Umarım Bu Kirli Bir Anlam İfade Eder

VERA

BİSİKLETE BİNMEK KOLAYDIR - ta ki profesyonel sporcularla yapana kadar. Manzara çok güzel ama güneş çok sıcak ve villaya döndüğümüzde bacaklarım erişte gibi olmuştu.

"Benimkiler de öyle," diye mızızlandırdığımda Heidi Jo pantolonunu indiriyor. "Bundan sonra biraz kestirmem gerekecek."

"Aynı."

"Odan nasıl?" diye soruyor. "Hepsinin farklı olduğunu duydum. Bizimkinin terasa bakan bir pencere kenarı var."

"Benimki çok güzel," diye itiraf ediyorum. "Disney prenseslerinininki gibi. Eski moda bir tuvalet masası var. Gerçi banyoyu Ian'la paylaşıyorum, o yüzden açmadan önce kapıyı çalmayı unutmamam gerekiyor. Aksi takdirde, duştan çıkarken göz göze gelebilirim."

Sanki bütün gözleri istemiyormuşsun gibi, iç sesim homurdanıyor. İki gözünü de. Yanılmıyor.

Heidi Jo, "Bay Maço muhtemelen bir havlunun içinde oldukça iyi görünüyor," diyor. "O tam bir tarçınlı rulo, değil mi? Dışı baharatlı, içi yapış yapış. Bunun üzerine atlamayı düşünmelisin."

"İşte eğlenceli bir fikir." Sanki bu düşünce hiç aklıma gelmeyecekmiş gibi hafifçe söyledim. Ama kahretsin, eğer bunu hazır olduğumdan daha fazla düşünseydim, muhtemelen bu bisikletten düşerdim.

Dün gece kendimi ona atmaya hazırdım. Oluyor sandım. Ama sonra iyi geceler dedi ve beni yoluma gönderdi. Kafam karışmıştı.

Hâlâ öyleyim.

Villa görünür hale geliyor ve neredeyse neşeleniyorum. "İşte orası! Kurtulduk."

"Kesinlikle evet." Heidi Jo pedalları daha hızlı çeviriyor. "Uh-oh-jakuziye ilk giren biz değiliz. Erkekler bizden önce davranmış."

O haklı. Kiraladığımız bisikletleri terasın yanına park ettiğimizde, dördünü de orada gazozlarını yudumlarken ve birbirlerine su sıçrattırken görüyorum.

"Buraya gel!" Castro sesleniyor. "Kucağımda senin için yer var, bebeğim."

"Beş dakika!" Heidi Jo cevap verir. "Bikini zamanı."

Üst kata çıktık ve en dar mayomu seçtim. Ian'ı küvette gördüm ve ondan bir tepki istiyorum. Anlaşmamızın hala geçerli olduğunu gösteren bir şey.

İşe de yarıyor. Birkaç dakika sonra jakuziye girdiğimde gözlerinin karardığına yemin edebilirim. Ian'tam karşısındaki koltuğu seçiyorum ve bana daha sonra yapacağımız şeyleri neredeyse ilan eden yavaş, minnettar bir gülümseme veriyor.

En azından ben öyle
düşünüyorum. Eğer
korkup kaçmazsam.

"Vay canına! İşte hayat bu," diyor Heidi Jo, kocasıyla benim aramda suya girerken. "Buranın harika bir yer olduğunu biliyordum ama gerçekten hiç bilmiyordum."

"Çılgınca değil mi?" Charli neşeyle soruyor. "Bu jakuzide on oturuyor ve biz kalabalık bile değiliz. Drake'ler normal insanlar gibi bir şey yapmazlar."

Neil seksi bir göz kırpmayla "Oh, biz de normal insanlar gibi *birkaç* şey yapıyoruz," diyor. "Sadece onları daha iyi yapıyoruz."

"Üzerindeki ego," diye yakınıyor Charli. Ama yine de ona yaklaşıyor.

Suyun içine gömülüyorum ve küvetteki herkesin bir partnerle sarmaş dolaş olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. Ben ve gri-mavi gözleriyle her hareketimi izleyen seksi kız hariç. Şu anda bakışlarının göğüs dekolteme sabitlendiğinden oldukça eminim ve mayo seçimimi takdir ediyorum.

Eğer bu jakuzideki herhangi biri şu anda bana en ufak bir dikkat gösterseydi, düşüncelerimi yüzümden rahatlıkla okuyabilirdi. Ian'dan *çok* etkilendim. Danforth'tan beri hayranlık duyduğum ilk erkek değil. Ama beni bu kadar telaşlı hissettiren ilk kişi o. Sanki bu pahalı mayonun puantiyeli göbeğinin arkasında bir kelebek savaşı varmış gibi.

Gerçekten anlamıyorum. Ian'ın genelde bana hitap etmeyen tehlikeli bir havası var. Ve aynı şeylerden hoşlanmıyoruz bile. Yaşamak için yaptığım işe saygı duymuyor ve ben de onun işini gerçekten anlamıyorum.

Sorunları yumruklarıyla çözen terli bir atlet mi? Bu benim tipim değil.

Ama ne zaman kazara onun gözlerine baksam, bunların hiçbiri önemli değil. Sadece onu *istiyorum*. Kucağına oturmak ve dilimle boğazında gezinmek istiyorum. Ellerimi dövmelelerinin üzerinde gezdirmek istiyorum. Ve beni nefesim kesilene kadar öpmesini istiyorum.

Ayrıca, yine onun yakışıklı vücuduna bakıyorum.

Gözlerimi Ian'ın göğsünden ayırdığımda, onun soğuk mavi bakışlarının beni izlediğini görüyorum. Sonra bana yavaşça, kedi gibi gülümseyerek ne düşündüğümü tam olarak bildiğini söylüyor.

Birdenbire küvet çok sıcak gelmeye başladı. Klorlu havadan derin bir nefes alıyorum ve dışarı fırlayıp kaçmamın tuhaf görünüp görünmeyeceğini merak ediyorum.

Tam çıkış stratejimi planlarken, yemek şirketi bir içecek arabasını Fransız kapılarından çıkarıp terasa getiriyor. Kırılmaz bardaklarda buzlu çay ve limonata ile bir tepsi sandviç de var. "Öğle yemeği burada," diyor.

Ve ben kurtuldum.

Akşam yedide, akşamın altın ışıklarında, arkadaşlarımla villanın özel iskelesinde toplanıyoruz.

Gözüm Ian'a takılıyor tabii ki. Ona verdiğim gömleği tekrar giydiğini fark ediyorum. Bu bir iltifat mıydı yoksa başka gömlek getirmemiş miydi bilmiyorum. Onunla her iki şekilde de olabilir.

Bembeyaz bir tekne rıhtıma yanaşıyor ve teker teker tekneye tırmanıyoruz. Ön tarafta yastıklı bir banka oturuyorum ve tekne rıhtımdan gürültüyle uzaklaşmadan önce kamarot bana soğuk bir kadeh beyaz şarap uzatıyor.

Parıldayan suyun içinden geçerken Neil bize "Yolculuk sadece on dakika," diyor. "Arabayla gitseydik kırk dakika sürerdi."

"Seyahat etme şeklini seviyorum," diyorum başım dönerek. İşimden zaman ayırmak beni kadar korkutsa da, bu gerçekten de hayatımın seyahati. "Ve hepinize söz veriyorum ki tekneler beni uçaklar kadar korkutmuyor. O yüzden beni taşımanıza gerek yok."

Ian hariç herkes gülüyor, o da bana seksi bir göz kırpmıyor.

Karnım zonkluyor.

Birkaç dakika sonra, kırmızı çatıları ve sahili dolduran şirin binalarıyla Bellagio kasabasını ilk kez görüyorum. Villa du Lac'ın rıhtımına varıyoruz ve mürettebatımı tekneden inip Drake'in şef garsonla görüştüğü restorana giden merdivenlere kadar takip ediyorum.

Genç bir kadın Anton'a "Posso prendere la sua giacca, signore?" diye sorar.

"Um," diyor, şaşkın görünüyor. "Pardon?"

"Ceketinizi kontrol etmeyi teklif etti," diyorum.

"Oh!" Parlıyor. "Hayır teşekkürler, böyle iyiyim."

Gülümseyip başka bir müşteriye yardım etmek için döndüğünde "Molte grazie," diyorum.

"İtalyanca mı konuşuyorsun?" Ian söylüyor ve sesindeki kuşku beni gülümsetiyor.

"Var," diyorum zoraki bir alçakgönüllülükle. "Gerçi bunu ilk kez bir İtalyan üzerinde deniyorum. Ninem sayılmaz - İtalyanca ve İngilizcenin karışık bir karışımını konuşurdu. Ama lisede İtalyanca dil zorunluluğu vardı ve ben de onun için bu dili seçtim."

"İtalyanca başka bir şey söyle," . "Lazanya. Fettuccini."

Herkes güler ama Ian sadece başını sallar. "Tanrım, kontes.

On dakika öncesine kadar Bellagio'nun Vegas'ta bir otel olduğunu

sanıyordum." "Biliyor musunuz? Ben de öyle, ta ki Google'da Lago di Como," diye itiraf ediyorum. "Her zaman İtalya'ya gitmek istemişimdir ama buna asla param yetmez."

Bana yarı şaşkınlık, yarı sıcaklık dolu bir bakış atıyor. "Seguitemi, ragazzi," diyor Neil, işaret ederek.

"Bay Fancy ne dedi?" Ian soruyor.

"Beni takip edin çocuklar," diye tercüme ediyorum.

Göle bakan mum ışıklı bir odaya ve on kişilik bir masaya yönlendiriliyoruz. Ortam son derece romantik. Güzel yeni arkadaşlarımla masanın etrafına oturmalarını izliyorum ve sonunda hayallerimi yaşadığımı hissediyorum.

Seksi adamın sana yer açıp açmayacağını görmek için biraz geri çekilirim. Ve Ian Crikey umduğum gibi bana bir sandalye uzattığında, kendimi muzaffer hissederim.

"Grazie, signore," diyorum ipeksi bir sesle.

Gözleri parlıyor. "Umarım bunun kirli bir anlamı vardır."

Masa gülüyor, sanki şaka yapıyormuş gibi. Ama gözleri öyle olmadığını söylüyor.

Elime tutuşturulan menüyü alıp okumaya çalışıyorum. Ama yanımda oturan adamın aşırı bilincindeyim. Elinin masanın altında dizimi bulmasını bekliyorum. Ama bulmuyor. Henüz değil.

Menü İtalyanca yazılmış ama İngilizceye de çevrilmiş. Bir pesto yemeği düşünüyorum ama son anda fikrimi değiştiriyorum. Pesto taze sarımsakla dolu ve daha sonra Ian beni öperse kokmak istemiyorum.

Öyle olsa iyi olur. Bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Dizimi onunkine biraz daha yaklaştırıyorum ve bekliyorum.

VE BEKLE.

Ve biraz daha bekle.

Akşam yemeği çok uzun sürüyor. Adam ne zaman harekete geçecek? Tereyağlı risotto *primi* ve zeytin ve otlarla hafifçe ızgara edilmiş balık *secondi* seçtim. Her biri çok lezzetli.

İyi bir kız gibi şarabımı yavaşça yudumladım. Eğer Ian sarhoş olmamı istemiyorsa, o zaman uslu duracağım.

Yine de bana dokunmadı ya da benimle hiç dalga geçmedi. Bir kere bile. Bütün yemeği onun çekici cüssesine ulaşarak geçirdim, ama masanın altında elime bir tek parmak ucu bile değmedi. Garsonun su bardağıma doldurup durduğu *acqua frizzante* kadar soğukkanlı.

Ama ben sakın değilim. Beklentiden eriyorum resmen. Her güldüğünde, karnımda hissediyorum. Her gülümsediğinde, onu yepyeni bir dondurma çeşidi gibi yalamak istiyorum.

Yine de bir hamle yapmadı. Neyi yanlış yaptım?

eleştirmene göre, *belki de akıllanmıştır. Çok muhtaçsın.* Evet, evet.

Sonunda tatlı servis edildiğinde ve erkekler grappalarına oturduğunda, daha fazla dayanamıyorum. Tuvalete gitmek için izin istiyorum ama bu sadece bir bahane. Dışarı çıkıp karanlık bir terasta duruyorum, yarı yükseklikteki duvarın serin taş işçiliği aşırı ısınmış avuçlarıma çok hoş geliyor.

Göl çeyrek ayın altında parıldıyor ve uzak kıyılardaki ışıklı kasabaları görebiliyorum. Burası çok güzel. Ama çok hayal kırıklığına uğradım.

Cinsel olarak
hüsrana uğramış.

"Kontes."

Sesinin tınısı farkındalığımın artmasına neden olsa da arkamı dönmüyorum.

Ian yanımda durmak için hareket ediyor, duruşumu taklit ediyor, elleri yanımdaki duvarda.

Vücudumun her hücresi bağılıyor, *dokun bana!* Ama o dokunmuyor.

"*Klonların Saldırısı*'nı izledin mi?" diye soruyor. "Kontes, adı neydi ve Anakin'i?"

"Elbette. Berbattı," diyorum ekşiyerek. "Büyük bir sinema filmi için yazılmış en kötü diyalog."

Kıkırdıyor. "Yine de onun bir terasta durup göle baktığı tüm o sahneler? Buraya yakın bir villada çekildi. Bütün o gizli aşk-ilişki olayı. Tıpkı bunun gibi." Kalçalarını hareket ettirerek şakacı bir şekilde benimkilere vuruyor.

"Gizli bir ilişkimiz yok," diye belirtiyorum. "Sadece benimle dalga geçmeyi seviyorsun."

"Doğru değil," diyor hemen. "Ama sana biraz ev ödevi verdim ve mesajı aldığını sanmıyorum. Öğrencim beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Büyük umutlarım vardı."

Ona dönüyorum, yüzümde kuşkulu bir ifade var. "Ne demek istiyorsun? Tam burada seni bekliyorum."

Gülümsemesi benim hoşuma gitmeyecek kadar kendini beğenmiş. "Sorun da bu zaten tatlım. Tekniğin üzerinde çalışman gerekirken bekliyorsun. Dün gece sana bazı ipuçları verdim. Sana yolu gösterdim. Ama bugün? Hiçbir şey yok. Jakuzide ayak oyunu yok. Orada masanın altında bana dokunmak yok." Başını restorana doğru salladı. "Yedek kulübesinden kalk ve bana biraz acele et, çaylak."

Yanımdaki bu ateşli yaratığa bakıyorum ve ciddi olduğunu anlıyorum. "Seni baştan çıkarmamı mı bekliyordun?"

"Elbette. Pratik yapmak istediğin şey bu değil miydi? Eğer tüm hamleleri onun yapmasını beklerseniz Bay Banker Adam ilgilendiğinizi nasıl anlayacak?"

Çok güzel bir soru ama yine de hoşuma . "Kadınlar başlatmama kültürüne sahiptir," diye belirtiyorum. "Bu benim için senin için olduğundan daha zor."

"Öyle olmadığını söylemedim." Kabul ettiğini göstermek için kaslı kollarını açtı. "Ama benden yardım istediniz hanımefendi. Ve baştan çıkarma tamamen güvenle ilgilidir. Dilinizi nasıl kullandığınız ya da bir erkeğin taşaklarına dokunmanın tek doğru yolu değildir. Başarı varsayımdır."

"Anlıyorum." Yine de hala sorularla doluyum. Mesela, *bir erkeğin taşaklarına dokunmanın tek bir doğru yolu var mı?* "İan, bu işte berbatım. Her şeyde! Kendime güveni nereden bulabilirim?"

Kalçasını taş duvara dayıyor ve bana sırtıyor. "Hayattaki diğer her şey gibi, kontes. Pratikten gelir. Eğer bunu istiyorsan..." Ateşli halini işaret ediyor. "Gelip alsan iyi olur. Sana on saniye veriyorum."

"Ne? Şu anda mı?"

Bileğindeki saate bakıyor. "Önümüzdeki sekiz saniye içinde biri beni öpse iyi olur, yoksa gidip beni baştan çıkarma alıştırması yapmak isteyen başka birini bulacağım."

Neden onu tokatlamak istiyorum ki?

ON DÖRT

Hızla Tırmandı

IAN

VERA GÖZLERİNİ KISIYOR. Yarı kızgınlık, yarı özlem dolu sert bir bakışla bana bakıyor. Bu iyi bir şey. Kadının kafasından çıkması gerekiyor. "Sadece bir sorum var."

"Öyle mi?"

"Bir erkeğin taşaklarına dokunmanın gerçekten tek bir doğru yolu var mı?"

Soru karşısında irkildim, güldüm. Ve *sonra* küçük fingirdek harekete geçti. Eğiliyor ve ağzını çenemin alt tarafına bastırıyor, ki muhtemelen ulaşabileceği kadar yüksekte.

Ve çok iyi hissettiriyor. Yumuşak dudaklar kirli derimi öpüyor. Saf bir içgüdüyle hareket edip duruşumu genişletirken ve çenemi ağzıma ulaşabilmesi için aşağı eğerken kalbim sevinçle çarpıyor.

Ateşli bir öpücükle birbirimize kaydık. *En az* iki saniye boyunca her şeyi başlatmasına izin verdim. Gelmiş geçmiş en kötü öğretmenim ama bu kadar bekleyebilirim. Ağzım onunkini yakalıyor ve tüm vücudum *sonunda diye* bağırıyor! Onunki de öyle. Öpüşmeyi derinleştirdiğimde nefes nefese bir inilti çıkarıyor.

Ellerimle belini sararken iri kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor. Elbisesinin kumaşı vücuduna doğru kayıyor, aynı şekilde

İsterdim. Onu daha yakına çekiyorum ve yalayarak ağzına giriyorum. Tadı köpüklü şarap gibi ve cennet gibi kokuyor.

Elim kıcını bulurken kolları boynuma sarıldı. Kahretsin, bu çok hızlı oldu. Şimdi onu ateşli bir şekilde öpüyorum. Tüm bunların bir amacı olduğunun belli belirsiz farkındayım: baştan çıkarma dersleri. Vera sonunda hamlesini yaptı ve onun ödülü, biz öpüşe öpüşe birbirimize yaklaşırken aklımı kaçırıyor olmam.

"Siktir, bebeğim," diye ağzını törpüledim. "Altın yıldız." Ona son bir öpücük veriyorum, vücudunu kendiminkine sabitliyorum, böylece bacaklarının arasındaki ereksiyonumun ısı arayan füzesini kaçırmasına imkân kalmıyor.

Onu tekrar ayağa kaldırıyorum, kendini düzeltmeden önce bir sallanıyor. Birbirimize bakıyoruz, nefes alış verişlerimiz çok hızlı. Sanki az önce birlikte koşmuşuz gibi. İkimiz de durmak istemiyoruz.

Benden yardım istemesi çok cesurcaydı. Şu anda gözlerindeki cesareti görebiliyorum. Ve dürüstlüğü.

Buna layık mıyım bilmiyorum. Onun yaptığı gibi kendimi birilerine açmayalı yıllar oldu. Denemedim ve zahmet etmedim. Şu anda kendimi bir süper kahramandan çok bir kötü adam gibi hissediyorum. Anakin'den çok Darth Vader gibi, orası kesin.

"Vay canına," diyor usulca. "Bir sonraki ders için beni kaydet." "Sanırım hazırsın. Senin odan mı benimki mi, sonra?"

"Hangisi olursa," diyor, sesi hülyalı. Bir elini kaldırıyor ve nereye konacağını görmek için bekliyorum. Hedefi burnumun köprüsü oluyor, tek bir parmak ucu gözlerimin arasındaki çizgiyi yumuşatıyor. "Bazen tam orada bir kırııklık oluyor. Sanki çok düşünüyormuşsun gibi."

O yavaşça o noktayı ovarken gözlerim kapanıyor. Yukarı ve aşağı. Güneş ışığındaki bir kedi gibi hissediyorum.

"Bu daha iyi," diyor yumuşak bir sesle.

Parmak uçları kaşlarımın üzerinde geziniyor, teker teker. Bu... hoş. Baştan çıkarmayı hayal ettiğimde düşündüğüm şey bu değil. Ama aynı zamanda beklenmedik bir şey. Bunun için puan.

Parmak uçları yanağımda geziniyor ve sonra çenemi tutuyor. "Bana bak," diyor usulca.

Gözlerim açılıyor ve onu içime çekiyorum. Tam olarak çözemediği bir bulmaca gibi beni inceliyor. "Bu gece yine o gömleği giymişsin," diyor. Sonra gülümsüyor. "Gururum okşandı."

"daha güzel," diye itiraf ediyorum. "Muhtemelen yarın da göreceksin."

"Yaka ölçün Neil'inkinden daha büyük," diyor parmak uçları boynumda gezinirken.

"Ne derler bilirsin - büyük boyun, büyük..."

"Gömlekler" diyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme belirirken. Parmak uçları şimdi boğazımdan aşağı kayıyor, gömleğimin yakasının açık V kısmını gıdıklıyor. "Burana dokunmak istiyordum, biliyorsun. Ve buraya." Elini göğsümde düzleştiriyor. "Yenisini denemek için tişörtünü çıkardığın o günden beri."

"Beni giydirmenin, giydirmemenin yarısı kadar bile eğlenceli olmayacağını söylemiştim. Şimdi ikna oldun mu?"

Başparmağı gömleğimin üst düğmesini okşuyor, sanki şu anda düğmelerini açmak gibi. "Öyle olmayı umuyorum. Gerçi erkek arkadaşınız size yatakta sıkıcı olduğunuzu söylediğinde, haklı olduğuna inanmak kolaydır."

Hay sikeyim. "Bebeğim, sana söylemiştim, bazı erkekler sadece çeşitlilik ister. Erkek gibi davranıp bunu söylemeliydi. Sorun sende değil, ondaydı."

"Şimdi öyle diyorsun ama belki de haklıydı." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Koçluk seansımıza en iyi oyununu getirsen iyi olur, koca adam."

Sonra döner ve terastan ayrılır.

ON BEŞ

Kanada'yı Unutmayın

VERA

Eve dönüş yolculuğu sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Sıcak öpücükler ve beklentiyle dolup taşıyorum.

Ve sinirler. Ian'ın bana gülmesini beklemiyorum ama yine de seksi zamanlar konusunda stres yaşıyorum. Muhtemelen hiçbir fikri yoktur.

Danforth'tan sonra ara sıra birileriyle çıktım. En azından denedim. Ama uygun erkeklerle tanışmak zor ve bırakın seksi, ikinci ya da üçüncü randevuya geçecek birini bile bulamadım. Kimse kesmedi.

Gölü geçerken sert esinti tüylerimi diken diken ediyor. Kolsuz elbisem artık beni kesmiyor. Gemideki diğer tüm kadınlar erkek arkadaşlarına ya da kız arkadaşlarına sokuluyor. Bir çiftin yarısı olmayalı yıllar oldu. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum bile - hava soğuk olduğunda size sarılmaya hazır bir insana sahip olmak.

Ian ve benim birbirimize karşı kim olduğumuz konusunda herhangi bir kuruntum yok. Bu yüzden kollarımı kendime sımsıkı sararak bankın ucunda öylece kalıyorum. Saatler gibi gelse de villaya dönüş sadece on dakikalık bir yolculuk.

Ian telefonundaki mesajları kontrol ediyor gibi görünüyor. Ama umarım o da şu anda benim kadar dalgındır.

Tekne nihayet iskeleye yanaştığında öyle hızlı ayağa kalkıyorum ki dizlerim patlıyor. Ian telefonunu cebine sokuyor ve bana gizlice gülümsüyor.

Ve sonra Neil her şeyi mahvediyor. "Pekala, beyler. Bu poker gecesi! Benimle çalışma odasında buluşun. Yemek şirketinden bize bir iskambil masası ve bir şişe viski bırakmasını istedim."

"Bekle, bu sadece erkekler için mi?" Charli bağılıyor. "Ne *be*?"

"Asla olmaz." Neil bir elini karısının sırtına koyar ve iskeleye tırmanırken onu dengede tutar. "Bir sürü koltuk ve bir sürü cips var. Hadi gidelim, karıcığım. Parayı koy."

Charli omzunun üzerinden ona sinsi bir gülümseme verir. "Sanırım aslında oynamak istemiyorum. Sadece kontrol ediyordum."

"Ben de oynamayacağım," diye açıklıyorum. "Odamda, yarınki alışveriş gezisini planlıyor olacağım."

Ian sessiz. Gözlerini üzerimde hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor. Ama villanın yan girişine girdiğimizde, Anton özellikle ondan kâğıt oynamasını istiyor. ", değil mi? Chicago'daki kan banyosundan sonra rövanşa ihtiyacım var."

"Tabii," diyor. "Ama sadece birkaç el için. Ailemi aramam gerekiyor. Bakalım nasıllarmış."

"Evet, hadi gidelim," diyor Castro, acımı umursamadan. Onlar çalışma odasına doğru yürürken ben de üst kattaki yatak odama çıkıyorum.

Oraya vardığımda, saçlarımı serbest bırakıyorum ve düğümlerini tarıyorum. Bir yandan, bu gecikme o kadar da kötü değil. Kendimi güzelleştirmek için birkaç dakikam olacak.

Öte yandan, birkaç dakika yalnız kalıp hızlı iyon krizi geçireceğim. Bir kız profesyonel bir sporcuyla seks yaparken ne giyer? Her hokey maçından sonra kadınların teklif ettiği türden bir adam. Muhtemelen Amerika'da hokey takımı olan her şehirde seks yapmıştır.

Kanada'yı unutma, diyor iç sesim. Doğru ya.

Tüm iç çamaşırlarımı ve gece eşyalarımı koyduğum çalışma masasının en üst çekmecesini açıyorum. Küçük, sade bir ipek gecelik çıkarıp yan gözle bakıyorum.

O değil, iç sesim şikayet ediyor. *Çok ağırbaşlısın. Onun başını döndürecek türden bir iç çamaşırın bile yok.*

Tekrar düşürdüm. Kutsal makarna. Ne düşünüyordum ki? Böyle bir macera için bavulumu doğru hazırlamamışım.

Şimdi sarmal oldum. Telefonumu elime alıp Google'a baktım: *Ian Crikey kız arkadaşı*. Şu anda bekâr olduğunu biliyorum. Ama kendini kamufle etmek bir sanattır ve neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekir.

Ekran bir sonuç akışı yüklerken midem bulanıyor. Ian'ın çeşitli yardım etkinliklerinde, her birinde kolunda farklı bir göz alıcı sevgiliyle çekilmiş bir sürü fotoğrafı var. Zümrüt elbiseli uzun bacaklı bir kızıl var. Mankenlere layık elmacık kemiklerine sahip, benim asla yakıştıramayacağım pilili bir Chloe maksi elbise giyen çarpıcı bir Siyah kadın var. Sırada, askısız bir balo elbisesi giyen, etkileyici tirbuşon bukleleri olan kıvrımlı bir kadın var. Karmaşık omuz dövmeleleri yakasının üzerinde ustaca kıvrılıyor.

Bu kadınların her biri tam da onun kolunda görmeyi beklediğim türden muhteşem güzellikte. Ama sonra, daha da aşağıya indiğimde, Ian'ın eski fotoğraflarının çoğunda belirli bir kadın yer alıyor. Başlıklarda şöyle yazıyordu: *Hokey oyuncusu Ian Crikey ve Bayan Jaqueline Everston*. Ve birkaç yıl öncesine aitler.

Hah. Ian'ın şehrili bir adam olmadan önce bir kız arkadaşı vardı.

Bayan Everston'a yakınlaşıyorum, geniş, cilalı gülümsemesini ölçüyorum. Diş macunu reklamlarına yakışır bir gülümseme. Zevki muhafazakâr olsa da *çok* iyi giyiniyor -Chanel ceketler ve ipek bluzlar.

Ve süper fotojenik. Parlak saçlar. Mükemmel gülümseme. Eşarplar öylece bağlanmış. Şık ve iyi aksesuarlı, benim olmaya çalıştığım .

Neredeyse. O asla seçmezdim. Ya da o kalem eteği.

Zaten o kıyafetler için çok kıyasın, diye iç sesim devreye giriyor.

Yine de, Ian'ın eski sevgilisi hayal ettiğim gibi biri değil. Belki Ian ondan kaygısız, maceracı kadınlarla çıkmak için ayrılmıştır. Belki de yatakta çok sıkıcıydı.

Gulp.

Yine de kaydırmayı bırakamıyorum. Sonra aklıma geliyor ki, adını tek başına Google'da aratabilir ve daha fazla fotoğraf bulabilirim.

Bum. Düzinelerce başka fotoğrafta da var. Connecticut siyasetiyle ilgili haberlerde ortaya çıkıyor. Hükümette mi çalışıyor? Bu kalem etekleri açıklıyor. Ve özgüveni. Ve- bekle- bu fotoğrafların çoğunda yeni bir adam var. Evlenmek üzere nişanlanmış. Connecticut vali yardımcısıyla mı?

Tamam. Peki. Bu hiç de korkutucu değil.

Ana kattan gelen boğuk bir sesle irkiliyorum ve suçluluk duygusuyla telefonumu yatağa fırlatıyorum. Yine de ayak sesleri duymadım. Bu sadece alt katta yüksek bahisli bir poker elini kazanan birinin sesiydi.

Yine de, burada takıldığım kişinin zeki eski kız arkadaşını takip ettiğimi fark ettim. Sadece bir eziğin yapacağı gibi. Telefonumu aldım ve tüm tarayıcı sekmelerini kapattım. Sonra dişlerimi fırçalamak için aceleyle banyoya girdim.

Belki de bacaklarımı tekrar tıraş etmeliyim. Ya da bir duş daha mı alsam?

Ayak tırnaklarımı boyamak çok zaman alır mı?

Erkekler ayak tırnaklarını fark eder mi?

Bekle, ayak fetişleri gerçek mi?

Konunun dışına çıkıyorsun, iç sesim patlıyor. Ne önemli değil, çünkü Ian burada olduğunu çoktan unuttu.

İşte bu kadar. Ama ne olur ne olmaz diye saçımı üçüncü kez tararken Ian'ın odasının kapısının açıldığını duyuyorum. "Alo? Oda servisini arayan oldu mu?" Alaycı bir sesle seslendiğini duyuyorum.

Ben de diyorum ki... hiçbir şey.

Harika, diyor iç sesim. *İyi çalışmaya devam* edin.

"H-hi?" Gıcırđıyorum. Sonra kendimi toparlamak için çaba sarf ediyorum. Omurgamı düzeltiyorum ve fırçayı tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Buraya." Odasına açılan kapıya uzanıyorum ve açıyorum.

Ve işte orada, gömleğinin kolları o güçlü ön kollarının üzerine kıvrılmış. Her iki elinde de birer viski bardağı tutuyor. "Hey, bayan."

"Hey," diyorum. "Viski sever misin?" "Pek değil mi?"

İçimdeki eleştirmen sadece gözlerini deviriyor.

"Sorun değil," diyor ve yanımdan geçip banyo odasından geçerek yatak odama giriyor. "Ben de daha fazla viski içecek havada değilim."

"Sen değil misin?"

"Hayır." İki bardağı da pencere kenarına bıraktı. Sonra arkasını dönüp beni iki omzumdan tutuyor ve aç bir öpücükle ağzımı alıyor.

İrkildim ama sadece bir anlığına. Bu iyi bir şey. Hayır, bu *harika*. Artık havadan sudan konuşmama bile gerek yok. Bunun yerine kollarımı ona doluyorum ve çenemi yukarı doğru eğiyorum, ışığa doğru uzanan bir İtalyan ayçiçeğı gibi.

Belki de viskiyi seviyorumdur, çünkü Ian'ın tadı koyu, turbalı likör ve saf erkek kokuyor. Başka bir öpücüğün kontrolünü ele geçirirken geniş eli başımın arkasını kavırıyor.

Tamam. Vay canına. Evet. Ian Crikey'i öpmek yeni favori şeyim. Yoğun, tıpkı onun gibi. Ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede eğlenceli, alt dudağımı ısırması ve sonra diliyle yumuşatması. Başını diğer tarafa eğip beni kendine çekerken gülümsemesi.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Beni yatağa doğru yönlendirirken bile cesaretim sabit kalıyor. İkimizi de aşağı çekiyor ve ben onun düşünüyorum. Gerçekleşiyor. Terastaki ateşli öpücükler neyse de şimdi yatay durumdayız. Bu da benim bir felaket olduğumu anladığı ana yaklaştığımız anlamına geliyor.

Ian bizi yana yatırıyor ve beni tekrar öpmeden önce gülümsemesini bir anlığına yakalıyorum.

Beni ayakta tutan şey bu, o gülümseme. Bu onda nadir görülür. Yani bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım. Ellerim gömleğini arıyor ama tonlarca. Parmaklarım kalın kumaşa sürtünürken biraz titriyor.

Bu harika bir gömlek. Benim de yeteneklerim var. İlk düğme tamamlanmamıştı ve ikinci düğmeye doğru ilerledim. Göğsü bir sanat eseri, bu yüzden onu ortaya çıkarmak için acele ediyorum.

"Al kızım," diyor alçak, alaycı bir sesle. "Bu elbiseyi üzerinden çıkarabilir miyim? Saatlerdir bunu yapmak istiyordum."

"Evet! İyi fikir."

Kıkırdıyor. Sonra zeki parmaklarıyla fermuarı sırtımdan aşağı indiriyor. Çıkardığı metalik vınlama harika derecede seksi. Aşılan sınırların sesi.

Serin bir hava tenime çarpıyor. Elbiseyi başımın üzerinden kaldırdığında, birden kendimi kaşkorse ve külotumun içinde çıplak hissediyorum.

Ama sonra Ian, "Evet amına koyayım." diyor. Sesi hayranlık dolu. Elleri çıplak tenime iniyor; biri omzumda, diğeri kalçamın kıvrımında.

Onun dokunuşu Danforth'unkinden çok farklı. Parmak uçları kalçamdan aşağı kayarken, kendinden emin ve bir yanıyla da sahiplenici.

Bu hoşuma gitti. Ve *birileri* burada kendine biraz güvenmeli. "Dokun bana," diye fısıldıyor. "İstedğini biliyorsun."

Doğru söylüyor. Haklıyım. Parmak uçlarımı göğsünün kesilmiş saçlarında gezdirmek için uzandığım anda tüm korkularımı unutuyorum. Ian'ın vücudu *çok* dikkat dağıtıcı. Sanki bir sporcunun Instagram fotoğraflarından fırlamış gibi. Teni yumuşak ama karın kaslarının tümsekleri parmak uçlarımın altında sertleşiyor.

Vay canına. Ve şu göğüs kasları. Sanırım ben bir göğüs kızıyım. Ve göbeğinden aşağı uzanan saç şeridine bayılıyorum. Çok sert. Her yerine dokunmak istiyorum. Eğilip köprücük kemiğini öpüyorum, çünkü bir kız bir yerden başlamalı.

"Evet, meleğim," diye fısıldıyor. "Çok güzel."

Bu övgü beni . Boynunu öperken ellerimin vücudunda dolaşmasına izin veriyorum.

Elleri de geziniyor ama daha becerikli. Kalın bir parmak ucunu göğüslerimin kabarıklıklarında, kaşorsemin hemen üstünde gezdiriyor. Sonra aynı şeyi külot çizgimde yapıyor. O yaramaz parmak zevk merkezime bu kadar yaklaştığında tüm vücudum titriyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" gördüğümünden daha çok hissediyorum.

Her şey o kadar iyi gidiyor ki kendimi cesaretlenmiş hissediyorum. Kemerini bulana kadar bir elimi o inanılmaz karın kaslarından aşağı kaydırıyorum. Onu çözüp pantolonuna .

Ian da bu plana katılıyor. Haki pantolonunu tekmeleyerek yardım ediyor. Sonra, hazır başlamışken, siyah külotunu da çekiştirip denize atıyor.

"Vay canına." Cömert, pembe bir ereksiyon gururla ortaya çıkarken kabaca yutkunuyorum. Bunlardan birini şahsen görmeyeli üç yıl olmuştu ama Ian alışık olduğumdan daha uzun ve belki de *iki kat daha geniş* görünüyor.

Artık boyundan büyük işlere , değil mi? İçimdeki eleştirmen kıkırdıyor.

Sen kapa , ona özel olarak söyledim.

Elimi tutuyor ve tam shaftının üzerine koyuyor.

"Mmm," diye nefes alıyorum avucumu sert sıcaklığının etrafında kıvrırırken. Boynuma acil, ıslak öpücükler bırakıyor ve vücuduna doğru batıyorum, sıcaklığa dalıyorum, kendi ağzımla onun ağzına odaklanıyorum.

Bir başka derin öpüşmede buluşuyoruz ve başparmağımı onun pürüzsüz başının üzerinde gezdiriyorum. Kesilmemiş, ki buna alışık değilim. Ama yumuşak parmaklarımla shaftını yavaşça çekiştirdiğimde mutlu bir şekilde nefes alıyor.

"Kıyafetlerinin geri kalanını çıkar bebeğim," diyor. "Danteller kaşındırıyor ve üstündeki de güzel göğüslerini benden saklıyor."

"Ah!" Hızla doğruluyorum, aceleyle onun bazı sentetiklere karşı hassas olduğunu hatırlıyorum. Kalçasında, dantel külotumun ona sürtünmüş olması gereken yerde biraz kızarıklık var. "Tanrım, özür dilerim." Zehirli bir yılanı yaptığınız gibi, uzanıp külotumu çekerek çıkardım ve fırlattım.

Gülümsemesi yeniden belirir. "İlk defa bu kadar mutlu oldum." Vücuduma bakarken gözleri tembelleşiyor. "Muhteşem birisin, bunu biliyor muydun?"

Hayır, gerçekten . "Kaşkorse üzerinde kalıyor . Dantel değil." Süper yumuşak bir mikrofiber. Bunları çok giyerim.

Kaşları soru sorar gibi kalkıyor ama itiraz etmiyor. Göğsümü avuçluyor ve göğüs ucum ortaya çıkana kadar kaşkorse kabını bir iki santim aşağı doğru çekiyor. "Pekâlâ. Etrafında çalışacağım." Eğiliyor ve meme ucumu ağzına alıyor. Ağrıyan bir noktaya sokarken dili sert.

Alışılmadık bir inilti çıkarıyorum, bu da onun aç mavi gözlerini benimkilere dikmesine neden oluyor. "Kontesim bundan hoşlanıyor mu?" Taraf değiştiriyor ve diğer meme ucu sertleştiğinde bacaklarımın arasında gerçek bir ıslaklık hissediyorum.

Vay be. Bu adamın yetenekleri var.

"Ah, kahretsin," diyor. "Az önce çıkardığın ses."

"Ne sesi?" Nefes nefese kaldım. "İyi bir ses mi?"

"Fanfuckingtastic sound," diye mırıldanıyor göğsüme karşı. Zeki ellerinden biri aşağı uzanıyor ve bedenimi kendine doğru çekiyor.

Ve sonra çoğunlukla çıplaktık ve dünyadaki son günümüzmüş gibi öpüşüyorduk. Dili ağzımda ve elleri kıçımda geziniyor. Üstüme yuvarlanıyor ve ben buna bayılıyorum. Onun ağırlığı çok seksi ve öpücükler gelmeye devam ediyor.

Otoriter bir eliyle aşağı uzanıyor ve bacaklarımı iş yapar gibi ayırıyor. Ben de göbeğimin kaslarını muhtaç bir şekilde sıkıyorum. onun için hazırmışım gibi. Sanki boşum ve o beni eksik olduğum her şeyle doldurabilir.

Belki de tüm sırları öğrenmek üzereyimdir.

Belki bu sefer seks büyük bir hayal kırıklığı yaratmaz.

"Yatağın bir prezervatif var," diye .

"Sabır, kontes." Aç ağzını boynuma götürüyor ve tenimi nazikçe emdiğiinde, tarif edilemez derecede seksi hissettiriyor.

Ve sonra ilk denemede *başparmağını klitorisimin üzerinde* kaydırıyor ve ben neredeyse neşeyle yataktan kalkıyorum. "Ohhh," diye inliyorum.

"Evet, tatlım." Parmaklarını kayganlığımda gezdiriyor ve inliyor. "Benim için çok ıslaksın."

Parmakları *sihirli*. Göğüslerimin üst kısımlarını öpüyor, bir yandan da hınzır eliyle iç organlarımı okşuyor. Kalçalarımı sıkıyorum ve inliyorum, çünkü bu çok iyi.

O kadar tahrik oluyorum ki, çok geç olana kadar ne yaptığını neredeyse fark etmiyorum - kaşkorsemden kalçalarım doğru öpüyor ve kalın bir parmağıyla açıklığımla alay ediyor. Sonra bacaklarımı ayırıyor ve ağzını kalçamın iç kısmına götürüyor.

Uh-oh.

Oh

hayır.

Şu ana kadar kendimi mutlu bir şekilde kaptırmıştım. Her şey muhteşemdi. Aslında hâlâ öyle. Kalçamla bacağımanın birleştiği yere ve uyluğuma alaycı öpücükler bırakıyor... Bu çok *hoş*.

Ama ben hâlâ benim ve o güzel ağzı biraz daha aşağı inip hedefine ulaştığında başımın belada olduğunu anlıyorum. Her şeyin böyle kötüye gittiğini . Her seferinde.

Yine de iyi bir mücadele veriyorum. Yatağa yaslanıp rahatlıyorum ve eğlenmeye çalışıyorum. O bu işte çok iyi ve ben de zevke karşı tamamen bağışık değilim.

Yine de fark etmez. Gerginleşmeye başladım. Çarşafları iki elimle kavriyorum ama heyecanla değil. Bu endişenin beyaz boğumlu tutuşu. Çünkü Ian'a erkek egosunun arzuladığı geri bildirimi veremem. Tabii numara yapmazsam. Ve birkaç dakika içinde, tüm doğru tepkileri almaya çalışmaktan yorulacak.

Muhtemelen her olabilir.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bebeğim," diyor sessizce. Ben aşağı bakarken çenesini kalçama dayıyor. "Kontes, eğer bu en sevdiğin şey değilse, bana söyleyebilirsin. Kırılmam."

"Bu... Hoşuma gitti, yemin ederim. Ama yapamayacağım... Yapamam..." Şimdi oturmak için çabalıyorum. Bu çok saçma. Ne düşünüyordum ki?

"Hey, sorun değil," diyor sakince. "Ne olmuş yani? Başka bir şey yaparız. Ben *çok* yaratıcıyım." Bana pis bir göz kırptı.

"Ama önemli değil." için bacaklarımı yataktan çözmeye çalışıyorum. "Hiçbir şey işe yaramıyor. Önemli olmadığını söyleyebilirsin ama aslında sinirlenirsin. O yüzden numara yapacağım. Ama görünüşe göre iyi bir aktör değilim, o yüzden..." Kendimi kurtarıyorum ve ayaklarımı yere doğru yöneltiyorum.

"Dur, dur, dur," diyor, vücudunu bana doğru uzatıyor, bir kolunu büyük bir kanca gibi belime doluyor. "Orada dur bebeğim. Seninle konuşmaya çalışırken kaçma. Bu hoş mu?"

Hemen dövüşmeyi bıraktım. Çünkü o haklı. Bu hiç hoş değil. "Bu daha iyi." Ian yorganı çekip indirdi ve beni kucakladı. çarşaflara geri döndü. İkimizin de üzerini örtüyor ve sonra yan dönüp bana bakıyor. "Pekâlâ. Şimdi bu problemi öğretmenine açıkla."

Hay Allah. Gerçekten istemiyorum ama bu utanç verici an için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok. "Bitiremiyorum. Asla. Muhtemelen yatakta kötü olmamın nedenlerinden biri de bu. Kendi kendime sinirleniyorum. Ve hayal kırıklığına uğradığınızda eğlenceli vakit geçirmeniz zorlaşıyor."

"*Hiç yapmadın mı?*" Yüz ifadesi dehşete dönüşür.

"Odada başka kimse yokken olmaz." Yüzüm yanıyor şimdi. Bu yılki utanç kotamı doldurdum, yani burada işim bitti. Yatağın kenarına doğru yuvarlanıyorum ve çok ihtiyacım olan kaçışı yapıyorum.

ON ALTI

Bu İşte Garip Bir Şekilde İyisin

IAN

Beni ikinci kez atlatmaya çalıştığında Vera'yı kolayca yakalıyorum. Bir kolumu beline dolayarak onu çarşafın üzerinde geriye doğru kaydırıyor ve vücuduma yaslıyorum. "Kahretsin, kızım. Bana düşünmem için bir saniye ver. Nereye gidiyordun ki? Çıplaksın ve burası senin yatağın."

Karnının üzerine yatıyor ve yüzünü yastığa gömüyor. "Bilmiyorum bile." Kelimeler boğuk. "Bir yerde. Herhangi bir yerde. İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. Diğer kızlar gibi olmayı dilemenin ne kadar stresli olduğunu unutmuşum."

Hay aksi. Bir daha kolayca kaçmasın diye kolumu onun etrafında tutuyorum. İçimden bir ses, eğer bu onun için kötü sonuçlanırsa, bir daha kendini bir erkekle bu kadar savunmasız bir duruma sokmayacağını söylüyor. Belki de hiç.

Neden umursadığımı bilmiyorum. Pek iyi arkadaş sayılmayız. Benden hoşlanmıyor bile.

Yine de, taşıdığı bu derin kaygı pek eğlenceli olamaz. Sanırım hepimizin tuhaflıkları var.

Derin bir iç geçiriyor ve yüzünü benimkinden çeviriyor. Hayal kırıklığı, seksten hoşlanan biri için biraz kalp kırıcı

en az kadar. Ve eski sevgilisinin ona hiç eğlenceli olmadığını hayal etmeye çalıştığımında... Evet, ne sikim bir hareket. Anksiyetesi olmasına şaşmamalı. "Hey, bayan," diyorum, kaburgalarını hafifçe dürtüyorum.

"Söyle bana

bir şey."

"Hmm?" diye soruyor arkasını dönmeden.

"Araştırmanız ne kadar kapsamlı? Eski sevgilinden bahsettin. Belki de ikiniz cinsel olarak uyumlu değildiniz. Onunla ne kadar süre birlikteydiniz?"

"Üniversiteden beri," diye mırıldanıyor. "Üç yıl öncesine kadar." "İlk ciddi erkek arkadaşın mı?"

Duvara doğru başını sallıyor.

"Peki eski sevgiliden sonra? Ufkunuzu ne kadar genişlettiniz?"

Vera sessiz.

Bekliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Hem de hiç.

"*Kahretsin*," diyorum yavaşça. "Gerçekten mi? Üç yıldır ilk mi..."

Çenesini bir kez aşağı yukarı salladı. Sonra utanmış gibi yüzünü tekrar yastığa yapııştırıyor.

Akıl. Patladı.

Tamam. Vay canına. Bu olaylara yeni bir bakış açısı getirdi. Sanırım birinin kaybetme serisini kırması gerekiyorsa, ben kötü bir seçim değilim. Benimle birkaç saat geçirme şansına sahip olan kadınlardan pek şikayet duymuyorum. Şikâyet duyacak kadar uzun süre kalmadığımdan değil. Ama bu konumuzun dışında.

"Bak, sanırım şimdi anlıyorum. Bana devam etmem için yeterli bilgi vermediniz. Ama bu hala çözülebilir bir sorun."

"Bu çözülebilir bir sorun değil," diyerek yüzünü benimkine çeviriyor.

"Bu konuda endişelenme, Ian. Paçayı kurtardın."

"kurtarmayı ben mi *istedim*? Burada hâlâ eğleniyorum."

Oturuyor, arşafı diri göğüslerinin üzerine çekiyor. "Ciddi olamazsın. Az önce yatağına girebilecek az eğlenceli kadın olduğumu anladık."

"Teknik olarak *senin* yatağı," diyorum omuz silkerek. "Ama burada işimiz bitmedi. Bazı fikirlerim var. Seni kesinlikle O-kasabasına götürebiliriz."

"Dur bakalım." Trafığı durduran bir polis gibi öfkeli bir avuç kaldırıyor. "Bunu bir tür maço meydan okuması olarak algılama. Senden bana erkeklerin nelerden hoşlandığını göstermeni istedim. Senden erkekliğini benim dünyamı sarsarak kanıtlamanı istemedim."

Yorganın altında, elimi onun ipeksi bacağına gezdiriyorum. "Anlamadığın şey, her iki sorunun da aynı olması. Seksten zevk alma yeteneğın seni strese sokuyor. Ve stresli bir aşık eski sevgilinin dünyasını sarsmaz, kontes."

Yüzü düşer. "Biliyorum. İşte bu yüzden bu aptalca bir fikirdi. Eğer numara yapma konusunda daha iyi olabilirsem..." Korkuyor. "Kulağına korkunç geliyor. Ama kafamın içinde yaşasaydınız anlardınız."

"Uh-huh." Zihnım artık fazla mesai yapıyor. "Bu bir strateji."

"Şaka yapmıyorum!" bağılıyor. "Az önce kanıtladım."

Kendimi dirseğimin üzerinde destekliyorum. "Sadece *daha iyi* bir stratejiye ihtiyacın var. Bazı düşüncelerim var. İyi düşünceler." *Pis düşünceler.*

"Bırakalım bu konuyu," diye çıkıyor. "Yeterince utanıyorum."

"Ama bu senin için önemli. Aksi takdirde en başta bu konuyu açmazdın." Dizini sıkıyorum. "Ve zihin-beden bağlantısı hakkında çok şey biliyorum. Her iyi atlet bilir. Fikirlerimi duymak bile istemiyor musun?"

Yüzünde bir tereddüt var. "Bilmiyorum. Belki de."

Sanırım bir süredir bu konuda acı çekiyor.

O fikrini değıştirmeden önce, "Büyük hedefleri parçalara ayırmalısın," diyorum. "Senin sorunun şu ki, yarışmayı kazanmaya o kadar odaklanmışsın ki

Bütün turnuva boyunca oyuna odaklanmayı unutuyorsunuz. Kendinizi , değil mi? Ve başarısızlık beklentisiyle maça çıkan her hokey oyuncusu başarısızlığı *garantilemiş* olur. Bu temel spor psikolojisidir."

Gözlerini deviriyor. "Evet. Güzel. Bu kulağa tanıdık geliyor. Ama zilimin yanmayacağına dair bir sürü kanıtım var. İşte böyle."

"İşte o zaman hedefinizi değiştirirsiniz. Ya hiç gol atmaya çalışmazsanız? Fileye bile şut atmazsın. Bunun yerine, benim işimi yapmama izin verirsin ve sadece biraz eğlenmeye çalışırsın-" Göz kırıyorum. "-Yirmi dakika kadar pistin etrafında tur atarsın."

Bu kaba benzetme için bana kızmasını bekliyorum. Ama o diyor ki, "Yirmi dakika mı? Bu çok uzun bir süre değil mi...?" Yutkunuyor.

"Bebeğim, hayır. Kurallı oyunda olmaz." İşte hak ettiğim göz devirmesi.

"Kahretsin, bütün gece devam edebilirim. Sana oral seks yapmanın angarya olduğunu mu sanıyorsun? Tekrar düşün." Ne demek istediğimi anlatmak için, hâlâ gururla duran ve ona doğru bakan sikimin üzerindeki örtüyü kaldırıyorum. "Yalan söylemez."

Bana baktığında bakışları biraz hülyalı bir hal alıyor. Bacaklarımdan birini kaldırıyorum ve kendime yavaş bir vuruş yapıyorum. Vera'nın yanakları pembeleşiyor.

Kız beni istiyor. Kendine engel olamıyor. Şaşırdığımdan değil.

"Lütfen bebeğim," diyorum kısık bir sesle. "Sadece yirmi dakikana ihtiyacım var."

"T-on," diyor, meme uçları çarşafın altında gözle görülür biçimde sertleşirken. "On beş," diye takas ediyorum.

"Tamam." Yastığa sırtını yaslıyor. "Ama bu *şimdiye kadar* yaptığım en tuhaf konuşma. Ve işe kıyamazsın."

"Bekle, . Şimdiden kuralları çiğniyorsun." Çarşafı kaldırdım ve üzerine kaydım. Tensel temas halindeydik, sikim vücuduna yaslanmıştı. "Yeni hedef, hatırladın mı? Boşalmaya çalışmaman gerekiyor. Aslında gelmesen daha iyi."

"O zaman bu kolay," diye homurdanıyor. Ama aynı zamanda kalçalarını oynatıyor. Beni hissetmekten hoşlanıyor. Bunu saklayamıyor.

Bu da karşılıklı. Eğilip ona yavaşça bir öpücük veriyorum. Tadı bir rüya gibi. Sikim istekli bir şekilde seğiriyor.

Ama ben bunun için burada değilim. *Görüşürüz, dostum. Sen kendininkini alacaksın.* Bileğimi kaldırıyorum ve saatimdeki zamanlayıcıyı elli genç dakikaya ayarlama gösterisi yapıyorum.

"Bu çılgınlık," diye fısıldıyor.

"Şşş. Öğretmenine güven." Başımı eğip boynunu öpüyorum ve nefesi kesiliyor. "Senin tek işin bir süreliğine kendini iyi hissetmek. Hepsi bu."

Meme ucunu emmek için aşağı kayarken "Tamam," diyor. Göğüslerinin ikisi de bana görünene kadar küçük üstünü aşağı çekiyorum. Neden bu şeyi üzerinden çıkarmama izin vermediğini merak ediyorum. Ama kadınların bazen göbekleri hakkında tuhaf fikirleri olabiliyor, bu yüzden konuyu zorlamayacağım.

Taraf değiştiriyorum. Göğüsleri çok hassas. Diğer memesini çimdikliyorum ve inliyor.

"Bu doğru. Şimdi anladın. Bunu on beş dakika boyunca yap. Sadece *hisset.*" Kalçaları açlıkla altımda kayana kadar göğüslerini emiyorum.

"Bu işte garip bir şekilde iyisin." "Her erkeğin bir hobiye ihtiyacı vardır."

Sonu hülyalı bir iç çekiş olarak biten yarım bir kahkaha atıyor. Ellerim onun pürüzsüz kalçalarında geziniyor. Tanrım, onu becermek istiyorum. Bunu düşünmek bile iki gündür beni zorluyor. Bu olmaz

bu gece olacak. Ama işimi yaparsam -ki işimi seviyorum- benim için hâlâ umut var.

YEDİ

Neredeyse Kendinizden Keyif Alıyormuşsunuz Gibi

VERA

IAN yine kalçalarımın altına doğru öpüyor. Bacaklarımı nazikçe ayırırken aç bir ses çıkarıyor. Muhteşem, erkeksi bir gümbürtü. Buna bayılıyorum.

Gerçekten uzanıp on beş dakika boyunca bunu yapabilir miyim? Bu garip değil mi?

Muhtemelen.

Öte yandan, Ian'ın geniş ellerinin kalçalarımın altındaki hissini seviyorum. Ve bacaklarımın arasında uzanan kaslı vücudunun görüntüsünü seviyorum. Birkaç dakika önce benim için kendine dokunduğunda, bu *şimdiye kadar* gördüğüm en seksi şeydi.

On beş dakikayı harcamanın daha kötü yolları da var.

Şimdiye kadar on dört olmuştur zaten. Sonra eğilip beni *tam oramdan* yavaşça öptü.

"Oh *merhaba*. Vay canına."

Kıkırdaması alçak sesle ve şakacı. "Rahatla, bebeğim. Sonuna kadar."

Yastıklara yaslanıyorum ve nasıl nefes alacağımı hatırlıyorum. Dili...ahhhh. Kalp atışlarım hızlanıyor. Çarşafı tekrar kavıyorum ama iyi bir şekilde. "Bu çok..." Dilini düzleştiriyor

ve ben inliyorum. Birkaç dakika sonra kalçalarımı onun okşamarına uygun olarak hareket ettirmeye başladığımı fark ediyorum.

Bu...vay canına. Adam haklıydı. Ne olacağını umursamadığın zaman eğlenceli oluyor.

"Kayganlaştıracın var mı?"

"Ne?" Lafı geveliyorum. "Neden?" Durmasını istemiyorum.

"ünkü kayganlaştıracı eğlencelidir. Duh." Vücudunu kaldırıyor. "Odamda biraz bulabilirim."

"Hayır," diyorum hızla, en üst çekmecesine uzanıyorum.

Fikri alır ve çekmeceyi kendisi açar. "Bakın burada ne varmış?" Çekmeceye bakıyor, çok geç fark ediyorum, vibratörümü de görebiliyor.

"Al bunu." Çekmeceye uzandım, kayganlaştıracıyı aldım ve ona fırlattım.

"Sabırsız mısınız, kontes? Sanki eğleniyor gibisiniz."

"Kaybolmama kuralına ihtiyacımız var."

Kıs kıs gülüyor. Şişenin tıkırtısını duyuyorum ve gözlerimi kapatıp bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyorum.

Sürpriz bir şekilde, kaygan parmak uçları göğsümün üzerine iniyor ve meme ucumu kaygan bir şekilde çekmeden önce yaramaz bir daire çiziyor. "Oh, kahretsin," diye nefes nefese kaldım. Ve o taraf değiştirdiğinde, sırtım yataktan kalkıyor.

"Çok ateşlisin," diye fısıldıyor. "Şu anda ıslak bir rüya gibi görünüyorsun."

Hayatımda bir kez olsun ona gerçekten inandım. Kendimi ateşli hissediyorum. Bu nefes kesici. Ve ağzını bir kez daha göbeğime indirdiğinde, derinden inliyorum. Parmakları göğüslerimde kaygan ve dağınık bir şekilde gezinirken, dili damarlarımda sıcaklığın yalamalarını gönderiyor.

Kalçalarımı birbirine kenetliyorum, muhtaç hissediyorum. Ama dizi buna bir son veriyor ve bacaklarımı tekrar açıyor. Sonra kalın bir parmak ucu açıklığımın etrafında alaycı bir daire çiziyor.

"Oh, Tanrım. İstiyorum..." Cümle dilimde ölüyor, çünkü son saniyede istediğim şeyin amaç olmaması gerektiğini fark ediyorum.

Bu nasıl aptalca bir böyle?

Kıkırdaması bana tam olarak ne düşündüğümü bildiğini söylüyor. "Bu gece olmaz, tatlım. Benim saatimde olmaz. Zamanın henüz dolmadı."

"Tamam," diye inliyorum. Mutluluktan uçan beynimin derinliklerinde bir yerde onun haklı olduğunu biliyorum - Ian'ın küçük oyununun tuhaf kuralları şu anda eğlenmemin tek nedeni.

"Sadece tadını çıkar," diyor nazıkçe, yalamalar arasında. "Sadece hisset."

Hissediyorum. Kalçalarımı kendi kalbimin ritmiyle ileri doğru sallıyorum. Bu, bir erkeğin yüzü bacaklarımın arasındayken geçirdiğim en iyi zaman. Saçlarını hafifçe çekiştirmek için uzandığımda o da inliyor.

Vay be! Çok sıcak. Zamanım dolmak üzere. Zamanlayıcı çaldığında muhtemelen ağlayacağım.

Ama sonra onun yerine alçak, gümbür gümbür bir ses duyuyorum. "Sakin boşalma," diye uyarıyor Ian, vibratörümün küt sık başını vücuduma doğru itmeden önce.

"Oh!" diye nefes nefese kaldım. "Bu... hile." Ama kendime engel olamıyorum. Üzerine bastırıyorum.

"Siktir," diye . "Bu... unnngh."

Onu zar zor duyabiliyorum. Vibratörle beni yavaşça sikerken vücudumda fırtınalar kopuyor. Bunu istiyorum. Hem de çok. Hayal kırıklığı içinde kalçalarımı sıkıyorum.

"Vera," diye uyarıyor. "Vücudunu gevşet. Sadece hisset."

Deniyorum. Gerçekten deniyorum, çünkü şimdiye kadar benim için işe yaradı.

Bir anda işkencesinin hızını artırıyor ve klitorisimi nazik dudakları arasında emmek için eğiliyor.

Ve başka hiçbir şeye benzemeyen, ayak parmaklarımı kıvıran, kalbimi zonklatan bir orgazm yaşıyorum. Baş döndürücü hisler dalga dalga içimden geçerken, o kadar yüksek sesle inliyorum ki muhtemelen Como Gölü'nde yankılanıyor.

Sürekli devam ediyor ve sonrasında resmen bitkin düşüyorum. Vibratörün sesi aniden kesiliyor. Bir an için tek duyabildiğim kendi ağır nefes alışverişim. Yarı şokta, yarı komada tavana bakarak uzanıyorum. Sonra bir ses daha duyuyorum.

Boğuk bir kahkaha. Ian yüzünü yatağa bastırmış ve sırtı titriyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Hırıltılı bir sesle soruyorum.

Bir süre daha gülüyor ve sonra sonuna oturuyor. "Bak." Saatini görebilmem için bileğini kaldırarak yanıma uzandı.

Bakıyorum. Zamanlayıcı 11:42'yi gösteriyor ve ben izledikçe geri saymaya devam ediyor.

"Üç dakika," diyor daha da artma tehdidi taşıyan bir kıkırdamayla. Sesi benimkini taklit ederek yükseliyor. "Oh, Ian. Benim bir o-"

Koluna bir şaplak . "Kına yakmakla ilgili ne dedim ben?"

Yastığa yaslanıyor ve açık açık gülüyor. "Tanrım, çok eğlenelisin. Karmaşık ama eğlenceli."

Gülümsememeye çalışıyorum. "Karmaşık ama eğlenceli" tam olarak her kızın hayalini kurduğu bir yorum değil ama endorfinim tavan yapmış durumda ve yanımdaki yatakta yatan ateşli, çıplak bir adam var. Saçlarını çekiştirdiğim için saçları dağılmıştı. Bir iç çamaşırı modelinin vücuduna ve New York gökdeleni büyüklüğünde bir ereksiyona sahip.

Gerçi o bana gülüyor.

Evet. Onu nasıl biliyorum. Bir elimi yatağa koyuyorum ve sikişinin başını ağzıma alıyorum.

Elbette. Yeterince, ve kahrkaha durur
hemen. "Vay be, Bebeğim.

Bu..."

Emiyorum.

"Nnngh," diyor titreyerek. "Güzel. Evet. Biraz daha al." Eli başımın arkasına düşüyor. Saçlarımı avucunun içinde topluyor ve nazikçe çekiştiriyor.

Burnumdan nefes alarak rahatlıyorum ve onun etrafında yutkunuyorum. Bunu yapmayalı yıllar oldu. Zorunluluktan dolayı bu işte iyiyim. Daha önce bundan hiç bu kadar zevk almamıştım ama bu farklı. Ian'ın yüzüne baktığımda göz bebeklerinin şiştiğini görüyorum. Dudakları ayrılmış ve yüzü ısınmış. Sanki bu kadar tahrik olmasına dayanamıyor.

Gerçek olduğunu biliyorum. Şu anda kimse numara yapmıyor. Bana kendimi kraliçe gibi hissettirdi. Elimi şaftında aşağı yukarı gezdirirken ve taşaklarını avuçlarken çıkardığı inilti göstermelik değildi.

Böyle hissettirmesi gerekiyordu. Bir erkeğin ihtiyaçla hırlamasını sağlayacak kadar güçlü. Kendini yatağa yaslarken kolundaki kaslar esniyor. Sanki şehvetin rüzgar tüneline bir türlü tutunamıyormuş gibi.

İşleri yavaşlatmak ve onu kızdırmak cazip geliyor ama burada bir noktaya değinmek istiyorum. Kendimi emmeye ve ara vermek istediğimde yalamaya adadım. Çok kalın, o yüzden bu kesinlikle bir meydan okuma. Sıkı oturuyor ve çenem şimdiden ağrımaya başladı.

Ama kimin umurunda? Çünkü Ian soğukkanlılığını mümkün olan en iyi şekilde kaybetmeye başlıyor. İnlerken boynundaki güçlü kaslar esniyor. Kalçalarını yumuşak bir ritimle öne doğru yuvarlıyor, sanki hareketsiz kalmaya dayanamıyormuş gibi.

"Tanrım, tatlım," diye geveliyor. "Bana böyle baktığında çok ateşli oluyorum. Zor dayanıyorum."

Ağzımı iki katına çıkarıyorum, sanki bir ödöl için yarışıyormuşum gibi onu emiyorum.

Belki de öyleyimdir. Kayganlaştırıcı şişesini karıştırıyorum ve avucuma biraz döküyorum. Kayganlaştırıcı sürdüğüm elimi taşaklarının üzerinde kaydırduğımda yüksek sesle homurdanıyor. "Dikkat et bebeğim," diye pantolonunu indiriyor. "Kendimi tutamıyorum."

Üzerinden kalkıp oturuyorum. "Beni boya," diyorum. "Yap şunu." Onu hızla sarsıyorum, dizlerim yayılıyor, açıkta kalan göğüslerim zıplıyor. Hayatımda hiç olmadığım kadar özgür ve kirliyim.

Sıcak bir meni fişkırmasını kaşkorsemın üzerine boşaltırken titriyor ve inliyor. "Siktir. Beni." Sonunda sert nefes alarak yatağa yığılmadan önce siki elimde tekrar sarsılıyor. Derin, tatmin olmuş bir nefes alıyor. "Etkileyici, kontes. Tanrım."

Bileğini tutup havaya kaldırdım. Hâlâ zamanımız var.

Bir kahkaha attı. Sonra doğruluyor ve hayatımın en dağınık, en tatmin edici öpücüğü için beni kendine çekiyor.

SEKİZ

Az Önce Bir Canavar Yarattım

IAN

HAFTALAR SONRA İKİNCİ KEZ, sekiz saat boyunca ölü gibi uyudum. Sersemlemiş bir halde, güneş ışığına göz kırparak ve dün gece sızdığımız Vera'nın çoğunlukla çıplak bedenine sarılmış olarak uyanıyorum.

Ancak rahatlığım, birilerinin odamın kapısını çaldığını fark etmemle bölünüyor. Vera'nın odasından belli belirsiz duyabiliyorum.

Tak tak tak. "Crikey? Bu koşuya geliyor musun?"

Bir lanetle yataktan kaydım ve kendi lanet odama girdim. "İki dakika!" Kapının diğer tarafında duran Castro'ya sesleniyorum. "Hemen aşağı!"

Castro ayrılıyor ve ben de üzerime sıkıştırılmış şortumu ve rahatça yıpranmış bir tişörtümü geçiriyorum. Çoraplarımı ve koşu ayakkabılarımı giyerken bitişik oda sessizdi ve Vera'yı uyandırmadan dışarı çıktım.

Ona veda öpücüğü vermedim ya da not bırakmadım. Ne diyeceğimi bildiğimden değil. *Şaşırtıcı derecede yoğun cinsel deneyim için teşekkürler. Dün gece yetişkin hayatımın en ateşli gecelerinden biriydi ve sana nedenini bile söyleyemem.*

Evet. Hayır. Hayır. Ayrıca, beni sonra nerede bulacağını biliyor.

Aşağı indiğimde çocuklar beni bekliyordu. "Akşamdan kalma mısınız?" Drake bana bir bardak su uzatarak soruyor. "Castro bunun bir ölüyü uyandırmaya çalışmak gibi olduğunu söyledi."

"Ben . Sadece uykum var." Yine de suya vuruyorum. "Hadi gidelim."

Drake ve Castro'nun önderliğinde parlak İtalyan sabahına doğru yola çıktık. Dostum Anton, ben ayrıldıktan sonra poker oyunlarında olanlarla ilgili hikâyeler anlatıyor. Castro'nun karısı kendi kocasına blöf yaparak büyük bir pot kaybettirmiş. "Müthişti," diyor Anton derin bir kıkırdamayla. "Kızın cep asları vardı ve dönüş kadar artırmadı."

"Paha biçilemez," diyorum tam zamanında. Ama aklım kilometrelerce uzakta. Hâlâ oksitosin ve cinsel tatmin sarhoşuyum. Bir gece yeterli olmayacak. Keşke geri dönebilsem, villaya geri koşabilsem ve Vera'nın yatağına geri kayabilsem.

Yine de, kurak bir dönemi kırmak her zaman eğlencelidir. Kendimi hâlâ bu kadar heyecanlı hissetmemin nedeni bu olmalı. Şu anda bile göldeki bir teknenin güvertesinde güneşlenen bazı insanlara bakıyorum ve içimdeki azgın çocuk Vera'yla benim hava karardıktan sonra bir teknede ne tür bir belaya merak ediyor.

Ne harika bir tatil olacak. İtalya'yı seviyorum.

Koşudan döndüğümüzde hava ısınmaya başlamıştı, bu yüzden hepimiz tişörtlerimizi çıkarıp iskeleden atladık. Göl sistemime hoş bir şok etkisi yaptı.

Milano'da bir gün geçirmeye hazır, öldürmek için giyinmiş kadınlar görüldüğünde, yaz kampındaki küçük çocuklar gibi birbirimize su sıçratıyoruz. Vera

Yine seksi bir elbise giymiş, sefer siyah ve bacaklarını beni iki kez saracak kadar uzun gösteren topuklu ayakkabılar.

Ona ateşli bir bakış attım ve o da saçlarını savurup başka tarafa bakmadan önce pembeleşti.

"Bizimle alışverişe gelmek isteyen var mı?" Heidi Jo sorar. Gölden yüksek sesli kahkahalar yükselir.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor gülümseyerek. "Kasabadan bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"Var!" Drake ıslak elini kaldırıyor. "Charli'nin Milano'dan bir İtalyan iç çamaşırı satın almasını ve daha sonra benim için modellik yapmasını istiyorum."

"Elbette, aygır," diyor Charli. "Sadece uyumlu bir takım giydiğin sürece."

Kadınlar gidene kadar hepimiz yuh alıyor, gülüyor ve genel olarak aptal gibi davranıyoruz. Sonra sandviç arabasının altını üstüne getirip terastaki şezlonglara yayılıyor ve Drake tatlı dış mekan hoparlörlerinden melodiler çalıyor.

"İşte hayat bu," diyor Anton. "Biri sırtıma güneş kremi sürebilir mi?"

"," diye kabul eder Neil. "Eğer beni yaparsan."

Yarım yamalak bir kedi sesi çıkardım ama kalbim o sesin içinde değildi. İtalyan güneşi uykumu getiriyor.

Öğleden sonra, ekibime espresso hazırlamak için kendime gelene kadar hoş bir pus içinde geçiyor. Telefonum çaldığında kendi fincanımı bitirmek üzereydim. Arayan O'Doul ve ekrandaki ismi bana bir endişe kokusu veriyor.

Şimdi ne olacak? Yönetimden daha fazla baskı mı? Telefona cevap veriyorum. "Hey, Doulie."

"Hey, dostum. İtalya nasıl?"

Zihnim Vera'nın O-yüzünün bir görüntüsünü sunuyor. "Bu hayatta ihtiyacım olan her şey."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kıkırdıyor. "Beladan uzak duruyor musun?" Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Tabii ki uzak duruyorum. Neden? Hugh soruyor mu?"

"Hayır, dostum. Sadece sana takılıyordum. Oturduğum yerden her şey yolunda. Bu sabah internette fotoğrafını gördün mü?"

"Ne?" Kahve fincanımı yemek tepsisine bıraktım. "Ne fotoğrafı?"

Gülüyor. "Drake seninle mi? Ona mesajlarını kontrol etmesini söyle. Bu çok komik."

Takım arkadaşşıma seslenip mesajlarını kontrol etmesini istiyorum. "Gerçekten benim bir fotoğrafım var mı? İtalya'dan mı?"

"Hem evet hem hayır," diyor O'Doul, sesinde bir eğlenceyle.

Bir an sonra Neil'in kakhaha attığını duyuyorum. Sonra avluya geçip telefonunu yüzüme tutuyor. "Bizi kontrol et."

Fotoğraf bir İtalyan sitesinde. Cafcaflı yazı tipinden, bir dedikodu blogu olduğunu tahmin ediyorum. Ve benim de bir fotoğrafım *var*. Yine de endişelenmemeliydim. Elimde içki falan yok, sadece Neil'e gülümsüyorum. İkimiz de gömleklerimizin içinde şık görünüyoruz. Su taksisinden iskeleye adım atıyoruz. Yeni kısa saç kesimim de gölden esen rüzgâra rağmen şık görünmemi sağlıyor.

Vera koluma girmiş, elbisesinin içinde sofistike görünüyor ve ben de ona tekmeden inmesine yardım etmek için centilmence bir kol uzatıyorum. "Tamam. Bu fotoğraf iyi. Bu kadar komik olan ne?"

"Başlığı okuyun."

"İtalyanca" diye itiraz ediyorum.

Ama önemli değil. Orada listelenen isimleri yeterince kolay. *Neil Drake, Jason Castro* ve takımımızın adı.

"Bekle, adımı yanlış mı yazmışlar?" Ciyaklıyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor O'Doul. "Çok yazık, çünkü çok medeni görünüyorsunuz efendim. Temsil etmenin yolu."

Hayal kırıklığıyla inledim. "Yani halkla ilişkilerci Google'da adımı aratırsa yine de sabıka fotoğrafımı bulacak. Tekneden inen bir kadına yardım ettiğim bu fotoğrafı değil."

"Doğru." O'Doul güler. "Üzgünüm, Crikey. Çok kötü şansın var." "Bir de bana sor." İç çekerek Neil'e telefonunu geri veriyorum.

"Sana arayacağımı söylemiştim, böylece kaptan hakkında konuşabilirdik.

Hatırladın mı?"

"Ah. Evet." Çocuklarla arama biraz mesafe koymak için terastan . "Ne düşünüyorsun? Kimin olacağı belli değil mi?"

"Öyle mi?" diye sorar. "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum."

"Şey, gerçekten sadece birkaç bariz seçenek var." Tekrar terasa bakıyorum ama artık kimse beni duyamıyor. "Castro beş yıldan uzun süredir takımda. O bir veteran ama birkaç iyi yılı daha var. Yüksek skorlu bir oyuncu. Biraz huysuz olsa da sevilen biri."

"Hepsi doğru," diye katılıyor O'Doul. "Harika bir adam ama işiyle ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ve hakemlerin nefret ettiği bir öfkesi var. Ayrıca lig komiserinin kızıyla evli. Çocuklar ona bir şeyler getirirken kendilerini rahat hissetmeyebilirler, anlıyor musunuz?"

"O ve komiser *hiç* yakın değiller," diye .

"Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Ama yeni bir adam bunu yapmaz. Bu görüntü hoşuma gitmiyor."

"Lanet olası optikler," diye . "Ama sanırım ." "Sıradaki seçimin kim?"

"Eh..." Göle bakıyorum ve zihnim bulanıklaşıyor. "Güneş ışığı uykumu getiriyor, kaptan. Gerçekten bilmiyorum."

"Parayı geçirmenin yolu." Gülüyor. "Ama iyi. Seni va- cation modunda bırakacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı? Sen yokken çiçeklerini sulamamı ister misin?"

"Eğer bitkilerim olsaydı, ilk arayacağım kişi sen olurdun. Ben iyiyim, koca adam. Şehir dışına çık. Golf oyna. Karını hamile bırak. Yorgun adamlar ne yapıyorsa onu yap."

"Elbette. Bunun ne olduğunu öğrenir öğrenmez. Görüşürüz, serseri."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattığımda, telefonumda rahatsız edici bir sesli mesaj buluyorum. Annemden geliyordu. Play tuşuna bastığımda hemen konuya giriyor. "Ian, o LCV'yi geri gönderdin mi? Cevap vermemek kabalık. İnsanlar böyle şeyleri planlamak zorunda. Yaptığında bana haber ver." *Tıkla.*

Annemle eğlenceli zamanlar.

İsteksizce güneş ışığından ayrılıp üst kattaki sessiz odama çıkıyorum. O lanet düğün davetiyesini bavulumdan çıkarıp zarfından çekiyorum. Kâğıt o kadar kalın ki alçıpan işi için bile kullanılabilir. Gözlüklerimi takıyorum ve özenle yazılmış metni okumaya çalışıyorum:

*Bay ve Bayan Robert Acton Everston sizi
kızlarının düğününe içtenlikle davet ediyor.
Bayan Jaqueline Everston'dan Kurnaz Kıç Kafalı Nişanlısına*

Tamam, belki tam olarak öyle yazmıyor. Ama ben ileri derecede disleksik biriyim ve bazen bazı şeyleri yanlış anlıyorum.

Şu lanet düğün. Ailem gitmemi istiyor çünkü eski ailem de orada olacak. Damat babamın kuzeninin oğlu. Ve ailemde bir çatlağa neden olmak istemiyorum. Ama beni terk eden kadının başkasıyla evlenmesini izlemek zorunda mıyım? Cidden mi?

Bir zamanlar lisede sevgiliydik, o üniversiteye gidince ayrıldık. Ama sonra ben

Hartford'da bir ikinci lig takımında oynuyordu. Yirmi bir yaşında genç ve aptal bir adam olarak ona benimle Connecticut'a taşınmasını teklif ettim.

O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti. Ve iyi bir adam olduğum için ikinci kuzenim Carson'a bir e-posta yazarak çalıştığı devlet dairesinde iş fırsatı olup olmadığını sordum. Ne de olsa Jackie'nin tarih ve hükümet diploması vardı. Çok da zor değildi.

Carson onu bazı kişilerle temasa geçirdi ve bir eyalet senatörü için personel olarak çalışmaya başladı. Bu işi hemen sevmiş ve yükselmeye başlamış. Carson eyalet senatörlüğü için aday olmaya karar verdiğinde Jackie'den kampanyasına katılmasını istedi.

Garip ama bir şeylerin değişmekte olduğunu hemen anladım. "Aday" hakkında konuşurken sesinde bunu duyabiliyordum. Nefes nefese hayranlık. *Carson şöyle düşünüyor, Carson böyle söylüyor.* Sanırım ona olan ilgisinin sadece profesyonel olmadığını söyleyebilirim, belki de kendisi bile fark etmeden önce.

Ağır çekimde bir tren kazası izlemek gibiydi. Gece geç saatlere kadar süren toplantılarda ve telaşlı basın toplantılarında ona aşık oldu. O benim olmadığım her şeydi - bir akademisyen, bir hazırlık okulu çocuğu, bir podyumun arkasında rahat olan kaygan görünümlü bir adam.

Bir gün bir yolculuktan dönerken otobüsten indiğimde büyük lige çağrıldığımı öğrendim. Hayallerim gerçek olmuştu. Hayatımın en mutlu günlerinden biri olmalıydı.

Ama Jackie'ye söylemek için eve gittiğimde midemde bir korku hissettim. New York'a yalnız taşınacağımı zaten biliyordum. Ve o bu haberi yıkımla karşıladığında, kalbimi masaya koydum. "Beni Long Island Sound'un ötesine taşınacak kadar seviyor musun?"

Mesafe yüz yirmi mil kadardı. Tam olarak kıta bölünmesi değil. Ve yıllardır bunun için çalışıyordum.

Ağladığında ve "*Ian, çok üzgünüm*" dediğinde şaşırmadım bile. Birkaç hafta sonra, ikisinin ilk samimi fotoğrafı

öpüşme sosyal medyada çıktı.

Şimdi de evlenmelerini izlemek zorundayım. Hayranlık uyandırıcı.

Zarftan süslü bir yanıt kartı çıkardım. adım yazılı ve iki seçenek var: *katılacağım ve pişmanım.*

Dişlerimi sıkarak *katılmayı* seçtim. Annem benim için bu seçimi yapmaya hazırды.

Ne yazık ki, o kartta bir soru daha var - boş bir alan, "*onurunuza ayrılmış koltuklar*". Başka bir deyişle, yalnız mı gideceğim yoksa yanımda birini mi getireceğim?

Huh.

Benim bir tarihim yok. Ama bunu itiraf etmek istemiyorum, bu yüzden boşluğa "2" yazıp kapatıyorum.

O zaman ona bir mesaj gönderirim. ***Bana küçük bir iyilik yapar mısın? İtalyanca bilgini posta pulu almak için kullanabilir misin? Eve bir mektup postalamam gerekiyor.*** Her şeyi doğru yazdığımdan emin olmak için mesajı iki kez kontrol ediyorum.

Tabii ki hemen cevap veriyor. ***Sana mükemmel bir gömlek bulsam, ister misin? Dikişleri pamuktan. Ya da belki tereyağından yapılmıştır. O kadar yumuşak ki.***

Tabii. Teşekkürler. Bana ne istersen getir, sana geri ödeyeceğim. Çıldır.

Alkışlayan bir el selini geri gönderir. ***Whee! Paranı harcamaya gidiyorsun.***

Sanırım az önce bir canavar yarattım.

NINETEEN

Banyoda Ağlamak

VERA

"MİLANYA GERÇEKTEN BENİM MANEVİ EVİM" diyorum, iki yanında tertemiz dükkânların bulunduğu dar ve kıvrımlı bir caddede ilerlerken. Alışveriş poşetleriyle doluyum. "Kredi kartım benden nefret edecek. Ama bu ganimetin çoğu, eninde sonunda bana geri ödeyecek olan diğer insanlar için."

"İkinci mağazadan sonra alışverişi bırakmıştım," diyor Fiona. "Ama öğle yemeği harikaydı. Gelato da çok güzeldi." İkinci külahını yiyor. "Aly ve ben biraz uzaklaşıp katedrali göreceğiz. Bize katılmak isteyen var mı?"

"Ben!" Sylvie elini kaldırır. "Zaten sahip olduğumdan daha fazla para harcamama gerek yok."

Bir saat sonra tekrar buluşmak üzere plan yapıyoruz ve birlikte yola çıkıyorlar.

"Pes edenler," diyor Charli neşeyle.

"Artık sadece sıkı müşteriler var," diye katılıyor Heidi Jo. "Gerçi hiçbirimiz Vera'dan daha iyi alışveriş yapamıyoruz."

"Sanırım Milano'da ikinci bir güne ihtiyacım olacak, böylece özel perakendecileri gerçekten inceleyebileceğim."

"Ben varım," diyor Charli omuz silkerek. "Seni çalışırken izlemek eğlenceli. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"İşte. Biraz farklı bir şey." Kaşmir ve merinos örgüleri üzerine uzmanlaşmış bir dükkânı gösteriyorum. "Burası ilgimi çekiyor. Her şey kazak ve çorap değil. Yün iç çamaşırı yapıyorlar. Yün tişörtler. Spor sutyeni bile var."

"Kulağa kaşındırıcı geliyor," diyor Heidi Jo. Ama mağazaya girdikten sonra fikrini değiştiriyor. "Ooh, bu taytlar çok tatlı," diyor çorapları parmaklayarak.

"değil mi?" Moda her zaman son teknoloji tasarımlardan ibaret değildir.

Üstün kaliteli bir kumaş, sıradan olanı sıra dışı hale getirebilir.

Kaşmir kazakların olduğu bir masada duruyorum. Macy's ya da J. Crew'da yüz dolardan daha ucuza kaşmir almak mümkün. Ama her kaşmir *bu kadar* kaşmir değil. Elimi kiremit tonlarında bir kazağın üzerinde gezdiriyorum ve bulut gibi hissediyorum.

"Bu muhteşem," diyor Charli.

"Öyle değil mi? İpliğin alacası çok ince. Büyükanmem bunun içinde harika görünürdü." Ne zaman kırmızı tonlarında muhteşem bir şey görsem aklıma o geliyor.

Charli uzaklaşmadan önce kolumu sıkıyor, çünkü büyükanmemi gerçekten özlediğimi biliyor.

Ama hâlâ hayatta olsaydı bile o kazağı almazdım. Nonna'yla kavga ettiğimiz tek konu modaya olan tutkumdu. Beni yalnız büyüttü. Hiç paramız olmadı ve ben de ikinci el kıyafetlerime ve kilisedeki insanların elden çıkardıklarına içerlerdim.

"Güzel görünmek için süslü kıyafetlere ihtiyacın yok" derdi. Ama ben aynı fikirde değildim. Ve ne zaman özel kıyafet gerektiren büyük bir olay olsa

özel kıyafetler, bir gerilim kaynağı haline geldi.

İlk lise balosu mesela. Nonna beni birinin ödünç aldığı Paskalya elbisesiyle göndermek istemişti. Ama on dört yaşındaydım ve yaşıma göre çok küçüktüm. Ödünç alınan elbise de çocuksu, mor ve fırfırlıydı. Gerçek bir korku gösterisiydi. Elli dolar borç alıp Manhattan'ın aşağısındaki Century 21'den 0 beden bir kokteyl elbisesi almak istedim.

Hayır dedi. Bu konuda büyük bir kavga ettik. Dans gecesi yeni arkadaşlarıma karnımın ağrıdığını söyledim ve evde kalıp ağladım.

İlkbahar geldiğinde bir yarı resmi davet daha vardı. Bu sefer kilisedeki arkadaşlarımızdan birinin bir elbiseyi giydim. A kesim, şifon kollu ve V yakalı, koyu yeşil renkte bir elbiseydi ve bana çok yetişkin gibi görünmüştü.

Bayıldım. Danstan önceki üç günü üzerimde deneyerek ve aynada kendime hayran kalarak geçirdim. Yeni bir külotlu çorap almak için beş dolar harcadım. Ayakkabılarım sıkıcı siyah babetlerdi ama umurumda değildi çünkü geri kalan her şeyim harika görünüyordu.

Dans gecesi, saçlarımı Fransız modeli yaptım ve büyükannemden bir çift küpe ödünç aldım. Bir yerlerde o elbiseyle çekilmiş bir fotoğrafım var. Harika görünüyordum.

Ne yazık ki elbiseyi bize veren kız -Rosalie Carrera- sınıf arkadaşımdı. Danstaki herkese elbisenin eskiden kendisine ait olduğunu ve Nonna'mın annesine son dansta güzel kıyafetler alamayacak kadar fakir olduğumuz için evde kaldığımı anlattığını söylemeyi ihmal etmedi.

Dans başladıktan yaklaşık yirmi dakika sonra ona kulak misafiri oldum. Sonra diğer kızların kıs kıs güldüğünü duydum. Sonraki bir saati tuvalet kabininde ağlayarak geçirdim.

Nonna bu hikayeyi hiç duymadı. Ve benim kariyer seçimimi kabullenmesi uzun zaman aldı.

Kırmızı kazağı bir kez daha okşadıktan sonra erkek giyim bölümüne geçiyorum.

Bütün gün her beş dakikada bir olduğu gibi düşüncelerim otomatik olarak Ian'a dönüyor. Belki saçma ama dün gece bana hayatımın en ateşli cinsel deneyimini yaşattı. Yirmi yedi yaşındayım ve böyle tahrik olabileceğimi hiç bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, dün geceyle ilgili en şok edici şey orgazm olmam bile değildi. Beni en çok şaşırtan Ian'ın tavrıydı. Çok oyunbaz. Kendinden çok emin.

Ona güvenmem için beni ikna ederken de çok *şefkatliydi*. Bana gülebilirdi ama gülmedi. Ve daha sonra, yatakta yanıma kıvrıldığında, gecenin bitmesini istemeyerek uykuyla savaştım.

Onu tamamen yanlış değerlendirmişim.

"bakıyorsun?" Charli soruyor. "Bu kimin için?"

Gözlerimi elimdeki merinos tişörte odaklıyorum. Kömür grisi renginde, güzel bir örgü. "Bu muhteşem. Bunu Ian için düşünüyordum." İçindeki baskılı etiketi kontrol ediyorum; yüzde yüz merinos. İç dikişlerinde parmağımı gezdiriyorum ve bir süveter gibi örüldüğünü görüyorum. Etkisi ipeksi bir yumuşaklıkta.

Eleştirel iç sesim *bu şeyin yüz avroya mal olduğunu* söylüyor.

Ayrıca, ona ilgi yağıdırırsanız, çaresiz görünürsünüz.

İşte bu kadar. Ve eğer yüne tahammülü yoksa, onu giyemeyecektir bile.

Tezgâhın arkasındaki tezgâhtara döndüm. "*Mi scusi signore. Qual è la vostra politica di reso?*" İade politikanız nedir?

"*Trenta giorni,*" diye yanıtlıyor. Otuz gün.

"*Grazie.*" Bununla çalışabilirim.

Charli masanın diğer tarafından, "İşte başka bir versiyon," diyor. Gömleği havaya kaldırıyor. "Raglan dikişler."

"Ooh, bu daha da iyi. Vücuda daha yakın oturuyor." Daha iyi bakmak için ta- ble'i daire içine alıyorum.

Kalçasını şakacı bir şekilde benimkine doğru sallıyor. "Vücuda yakın, ha?

Bugünlerde ne kadar yakınlaştık?"

Bakışlarım onunkilere kayıyor.

"Neden?"

Charli gülüyor. "Hadi ama, burada ölüyorum. Yüzündeki o hülyalı ifade her şeyi anlatıyor. "Ian geceyi benim yatağında geçirdi."

Gözlerim yuvalarından . "Sen bir büyücüsün."

O kadar çok gülüyor ki alışveriş çantası yere düşüyor. "Oh, Vera. Yüzünü görmelisin."

"Bu kadar komik olan ne?" Heidi Jo soruyor. Elinde içinde çorap ve tayt olan bir alışveriş sepeti tutuyor.

"Dün gece Ian poker oyunundan *iki* bardak viskiyle ayrıldı." Charli gülümseyerek anlatıyor. "Bu sabah Vera'nın odasına girdiğimde pencere kenarında duruyorlardı. Dokunulmamışlardı sanırım."

"Vay canına, kızım!" Heidi Jo'nun nefesi kesiliyor. "Hızlı çalışıyorsun."

Homurdanıyorum, çünkü hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz. "Sakin etkilenme. Kendimi ona mümkün olan en garip şekilde attım."

Omuz silkiyor. "Jason'ı baştan çıkarmak iki denememi aldı ve ilk turda kendimi küçük düşürdüm. Yani, aferin kardeşim."

"Gerçekten mi?" Charli'nin gözleri parlıyor. "Bu hikâyeyi hiç duymamıştım." "Çok acımasızdı." Gülümsüyor. "Sarhoş oldum ve onun içine kustum.

beni küçük bir çocuk gibi yatırdı. Ertesi sabah şafakta gizlice kaçmak zorunda kaldım."

Hepimiz gülüyoruz ve ben birden kendimi hafiflemiş hissediyorum. Heidi Jo her konuda çok rahat görünüyor. Onun da garip davranabildiğini duymak güzel.

"Hiç tatil kaçamağı yapmadım," diyor Charli. "Ama bence sana yakışıyor."

"Haklı," diye katılıyor Heidi Jo. "Sevgili kocamın vahşi *günlerinde* söylediği gibi - hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey vurulmaz."

Hiç sevişme olmadı ama bunu kendime saklıyorum. "Ian ona stil verebileceğimi söyledi. Ve tişörtler brief'in bir parçası değildi ama sanırım bunu beğenecek."

"O zaman al," diyor Charli. "Bundan sonra bir mağazamız daha var, değil mi? Elbiseler için?"

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Hadi gidelim."

SON DURAĞIMIZ genç İtalyan tasarımcı Isabella Fieri'nin showroom'u. Gece elbiseleri yapıyor ve ben onlara hep hayran olmuşumdur.

"Bu müşteriyle ilgili bir şey mi yoksa seninle mi ilgili?" Charli elini koyu yeşil straplez şifon elbisesinin üzerinde gezdirerek soruyor.

"Ben," diye itiraf ediyorum. "Gala için bir elbise arayışımdayım. Muhteşem bir elbise."

Charli, "Bir de senin üzerinde görelim" diyor. "Müşterilere ne söylüyorsunuz? Doğru elbise sihir yaratabilir."

"İyi replik," diyor Heidi Jo.

"Teşekkürler." Ama bu bir çizgi değil. Buna gerçekten inanıyorum. Fieri'nin elbiseleri görkemli ve kesinlikle benim fiyat aralığımın dışında. "Charli, yeşil ipek sana çok yakışır." Ve muhtemelen bunu karşılayabilir.

Charli, ametist renginde bir elbiseyi göstererek, "İyi, ama sen bunu dene," diyor.

Ten rengim daha koyu tonlarla çalışacak kadar derin ve mor tonu bana pembe bir ten verecek. "Pekâlâ. Bakalım nasıl görünüyoruz."

Beş dakika sonra Heidi Jo, üzerinde tasarımcının logosu bulunan bir Instagram duvarının önünde fotoğrafımızı çekiyor. Satıcı kadın satış yapmak umuduyla etrafta dolanıyor.

Yine de onu hayal kırıklığına uğratmak zorundayım, çünkü bu elbise bütçemi çok aşıyor.

"Vera, o elbise *sensin*," diyor Heidi Jo. "Eski sevgilin ona neyin çarptığını anlamayacak."

Bir an aynaya bakıyorum ve Danforth'un tepkisini hayal etmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Belki de uzun zamandır birlikte vakit geçirmediğimiz içindir.

Ya da içimdeki eleştirmene göre, belki de en başından beri senin hakkında pek hevesli olmadığı .

"Onu öldürmek benim hedefim," diye kabul ediyorum. "Ama bunu yapmak için bir böbreğimi satmam gerekecekse değil."

"Peki. Pratik ol." Umutsuzmuşum gibi omuz silkiyor.

Soyunma odasına döndüğümde, İtalya'nın en güzel elbisesini dikkatlice çıkarıyorum.

"Peki yatakta kim daha iyi?" Heidi Jo kapının üzerinden soruyor. "İki erkeğinizden hangisi?"

Bu soru beni ürkütüyor ve neredeyse ayağım tekrar giymekte olduğum sandalete takılıyor. "Benim iki erkeğim yok," diye belirtiyorum. "Beni terk eden ve sadece birkaç gece eğlenmenin peşinde olan biri var. Hatta *bunu* bile istemeyebilir." Tek seferlik bir erkeğin yolculuğun geri kalanında benden uzak durabileceği aklıma geldi.

Ve bu garip olmaz mı?

"Soruya cevap ver," diyor Charli başka bir duraktan. "Oturduğumuz yerden, profesyonel sporcularla seks yapmak her zaman en yoldur."

"Mmm," diyorum, hayalperest görünmemeye çalışarak. "Öpmeyeceğim ve söylemeyeceğim."

Onlar çok farklı adamlar. Ve seks her şey değildir." Charli ve

Heidi Jo kahkahalarla gülüyor.

YİRMİ

Ben Garipleştirdim

IAN

Kadınlar alışveriş poşetleriyle geri döndüğünde terasta bira içiyoruz. Vera poşetlerini çiçeklerle dolu dev bir saksının yanına bırakıyor. Doğrulduğunda göz göze geliyoruz ve bana kalbimi tanıdık olmayan bir şekilde yükselten gizemli bir gülümseme veriyor.

Sırıtışım "*Merhaba güzelim.*" diyor. *Beni özledin mi?*

Gözleri dans ediyor ve sonra başka tarafa bakıyor.

"Uh-oh," diyor Castro. "Siz hanımlar başınızı ne kadar belaya soktunuz?"

"Vera ile alışveriş yapmak bir deneyimdir," diyor Heidi Jo. "Ama endişelenmeyin, o bir profesyonel. Tüm bu alışverişler kesinlikle gerekliydi."

"Şimdi dur bakalım," diyor Vera, bir eli kalçasında, saf bir küstahlık duruşu benimseyerek. "Aldığın o ayakkabıların suçunu ben üstlenmeyeceğim." Gözleri parlıyor ve saçları onu bir podyum mankeni gibi gösteren şık bir düzene sokulmuş.

Onu tutup omzuma atmak ve benimle birlikte üst kata çıkarmak istiyorum. Sonra o tokaları saçlarından çekip çıkarmak istiyorum, ta ki saçları çıplak omuzlarında dağınık bir perde oluşturana kadar.

Kendine engel olamıyormuş gibi bana bir kez daha bakıyor. Ve aniden bu terasta çok fazla insan var.

"Kimin içkiye ihtiyacı var?" Neil ev sahibi gibi sorar. Bir şişe pinot grigio açıyor ve doldurmaya başlıyor. Ama ben sadece Vera'yı çok belli etmeden kalabalıktan uzaklaştırmak için saniyeleri sayıyorum.

Sonunda şarap bardağını şezlonguma yaklaştırdı. "Selam, Ian."

"Merhaba, güzel bayan. Milano'daki tüm dükkanların iş yapmasını sağlayarak eğlendiniz mi?"

Bana ters bir bakış attı. "Yaptığımı biliyorsun. Mallarımın bir kısmı senin içindi, koca adam. Sana eşyalarımı göstermek için bir dakikanı alabilir miyim?"

Bu talebe cevap vermenin bir sürü iğrenç yolu var. Ama Vera terbiyeli erkekleri tercih eder ve ben aptal değilim. "Elbette, kontes. Hadi gidelim. Bana eşyalarını göster." Devasa çanta yığınının karşısına geçip, "Bunların hepsi senin mi?" diye sordum.

"Yargılamayın," diyor.

"Yardım etmiyorum. Yardım ediyorum." Kolay olduğundan değil. Hepsini topladığımda neredeyse her uzvumdan alışveriş poşetleri sarkıyordu.

"Bir şey taşımama izin ver," diyor.

". Bir erkek, en azından bir kolu işlevsel olduğu sürece bir kadının bir şey taşımaya izin vermez."

"Pekâlâ, patroncuk. Teşekkür ederim." Uzun bacakları üzerinde merdivenlerden yukarı doğru adım atıyor ve ben kendimi bir an için manzaraya hayranlıkla bakarken buluyorum. Kadın nasıl hareket edeceğini biliyor, bu kesin.

Charli boğazını temizler. Yüksek sesle. Ona baktığımda bana sinsice göz kırpmıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama umurumda da değil. Vera'yı merdivenlerden yukarı, sonra da koridordan yatak odasına kadar takip ediyorum.

İçeride, yatağına bir bakışım libidoma buranın dün geceki eğlenceli zamanların sahnesi olduğunu hatırlatmaya yetiyor. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, bunu tekrar yapabiliriz. Vera'nın bana hâlâ bir yabancı gibi davranması dışında.

"Bunları taşıdığınız için teşekkür ederim," diyor kibarca. "İstedığınız yere bırakabilirsiniz."

"Pekâlâ." Aynen öyle yapıyorum, çantaları elimden bırakıyorum. Yere düştüklerinde bile odayı geçip onun durduğu yere doğru ilerliyorum.

Şarap kadehini elinden hızla alıp şöminenin üzerine koyduğumda ve onu kendime çektiğimde küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyor.

Ve evet, bütün gün bunu yapmam gerekiyordu. İlk öpücüğü çaldığımda tadı şarap ve güneş ışığı gibiydi. Ağzı benimkinin altında en az yarım saniye boyunca sert duruyor. Sonra yumuşuyor, ben onu banyo kapısına yaslarken kolları vücuduma dolanıyor.

Onu tahtaya yapıştırıp ağzını yağmalıyorum. Arzularım taze yakıtla yanan bir ateş gibi kükrüyor. Çıkardığı inilti beni daha da heyecanlandırıyor.

"Kontes," diye törpüledim. "Tekniğini uygulamak istemiyor musun?"

Hafif şaşkın gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Evet?"

"O zaman merhaba öpücüğüm neredeydi? Ve bugün senden tek bir seksi mesaj bile almadım. Sataşma yok. Soyunma odası selfie'leri yok. 'Dün gece dilinin üzerine nasıl boşaldığımı düşünmeden edemiyorum, Ian' yok."

İnliyor ve sonra beni tekrar öpüyor, beni .

Ben de doğal olarak öpüşmeyi kesip bir adım geri çekiliyorum. "Onları daha fazlasını ister halde bırakmalısın, tatlım. Bana göstermek istediğin bir şey var mıydı?"

Kendini toparlamadan önce bir an bana göz kırptı. "Sana birkaç şey aldım. Gömlek ve bir çift pantolon. Her şey iade edilebilir."

"Ah, en sevdiğim konu," diye takılıyorum. "Moda. Gömleklerin hepsi pamuklu mu?"

"Ne? *Unutacağımı mı* sandın?" Bana sinirli bir bakış attı. "Dur sana göstereyim."

Vera ganimetinin yanına gider ve yığından birkaç poşet çıkarır. İki düğmeli gömleği açıyor; biri mavi ve beyaz iplik desenli, diğeri ise beyaz ve güvercin grisi ekoseli. "Bu renkler senin renginle iyi uyum sağlayacaktır. Dikişleri de hisset." Bana bir gömlek uzatıyor.

Elimi yakanın içine sokuyorum ve parmağımı yaka dikiş boyunca gezdiriyorum. Dokunulduğunda yumuşak ve neredeyse hiç yok. "Güzel seçim, kontes. Bunu kesinlikle giyeceğim."

Gülümsemesi tekrar yerine oturuyor. "İşine yarayacağını düşünüyorsan ikisini de yıkarım. Bunlar da pantolonlar." Pantolonları ellerime tutuşturdu. "Kumaşı çok güzel ve hokey poposuna uygun bir şekilde kesilmiş."

Gülüyorum. "Evet, bebeğim! Kıcıımı fark ettiğini ilk kez duyuyorum." Yavaşça arkamı dönüyorum ve biraz oynatıyorum, sırf göt olmak için.

"Kesinlikle fark ettim. Profesyonel olarak." Bana sinsi bir gülümseme verdi.

"Bak, bu iyi bir ders. Baştan çıkarmanın bir parçası da erkeğe onunla ilgili bir şeyler fark ettiğinizi . Bir dakika önce bana

gömlekler-" Onu taklit ediyorum. "-Rengimle uyumlu. Ama sen bunu bir iltifata dönüştürebilirdi."

Gözlerini deviriyor. "Bence sen sadece iltifat bekliyorsun. Seksi olduğunu bilmiyor ya."

"Hey şimdi. İşte burada kafan biraz karışmış." Bir elimle yüzünü kavriyorum ve başparmağımla yanağını okşuyorum. İfadesi yumuşuyor. "Gerçekten iğrenç olmadığı sürece kimse kendini her zaman arzulanır hissetmez. O yüzden baştan çıkarmaya çalıştığın erkeğin seni tahrik ettiğinin hatırlatılmasını istemeyeceğini düşünme. Güvenin bana, bunu duymak ister. Kim olursa olsun. Ayrıca, onun daha yüksek bir düzlemde olduğunu varsayarsanız, o zaman adamı muhtemelen hak etmediği bir kaideye koymuş olursunuz."

İri gözleri dalıyor. Bakışlarını bir kez daha benimkilere kaldırmadan önce mutlu bir kedi gibi yanağını elime sürtüyor. "Evet, Bay Crikey..." Derin bir nefes alır. "Bilmen gerekiyorsa, bence sen iki ayak üzerindeki en seksi şeysin. Bugün yanlış bedenlerde yanlış şeyler almamış olmam bir mucize. Çünkü elimde iki beyin hücresi bile yoktu. Seni düşünmeden edemiyordum, özellikle de senin için kıyafet seçerken. Sonrasında neredeyse soğuk bir duşa ihtiyacım vardı."

Bunu hayal edince sırıtıyorum. Ve bu gururumu okşuyor. "İşte bu bir iltifat, kontes. İyi iş çıkardın. Öğretmeninden A+ notu."

"Teşekkür ." Bir adım geri atıyor. "Şimdi size vermek istediğim bir şey daha var."

"Yine mi oral seks?" Umutla soruyorum.

"Hayır efendim," diyor gülümseyerek ve alışveriş çantalarına doğru dönüyor. "Yün hakkında ne düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum, çünkü yün benim için onun yarısı kadar bile ilginç değil. "Takım elbiseler bundan mı yapılıyor? Sorun değil. Neden sordunuz?"

"Bunlar çok pahalı ama aynı zamanda iade edilebilir. Bunu deneyebilir misiniz?" Yumuşak gri bir tişört çıkardı. "Bu merinos, bir tişörtte alışılmadık bir şey. Ama yünü seven insanlar bunu *gerçekten* seviyor. Sentetikler gibi fitil yapıyor. Sentetiklerin sizin için bir sorun olduğunu söylemişsiniz. Bu bir çözüm olabilir. Satıcı da kumaşta beden ölçüsü olmadığına yemin etti. Yünün buna ihtiyacı yok."

"Pekala, kontes. Her şeyi bir kez deneyeceğim. Eğer kurdeşen dökersem, bana rahatlatıcı bir sünger banyosu yaptırabilirsin."

Kızarıyor. "Anlaştık. Al bakalım."

"Belki de beni çıplak bırakmaya çalışıyorsun," diye takılıyorum gömleğimi çıkarırken. Yenisini dikkatlice başımın üzerine geçiriyorum. Bana yün olduğunu söylemeseydi, tahmin edebileceğimi sanmıyorum, çünkü kumaş bir kazak gibi kalın ya da tüylü değil. Kumaş göğsümdeki yerine kayarken, "Çok yumuşak," diye belirtiyorum. "Bunu bir deneyeceğim."

"Pahalı," diyor sessizce. "Yüz avro. Biraz sıra dışı. Ama görmeni istedim."

"Para benim sorunlarımdan biri değil," diyorum tuvalet masasının üzerindeki aynada gömleğe bakarak. "Şu etiketi çıkarabilir misin? Benim için alışveriş yapmak istediğin için sana çok kızdığımı biliyorum. Ama sanırım bunu sevdim. New York'a döndüğümüzde takım elbiseleri de yapabilir misin?"

Ona bir düzine gül vermişim gibi gülümsüyor. "Bu benim zevk."

"Oh, lütfen. Sana zevk vermenin daha iyi yollarını biliyorum. Bu gece bir sonraki dersin için doğru zaman mı?"

Ağzı açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor. Yutkunuyor. "Eğer sorun olmayacaksa."

Bir kahkaha attım. "Cidden, kontes. Fazla heyecanlanma. Etkilemeye çalıştığın bu adam, 'sorun olmazsa' sözünden etkilenecek *mi*?"

"Tabii ki ," diyor kollarını göğsünün önünde kavuşturarak. "Ama bana tuhaf bir iyilik de yapmayacak." Kaşlarını çatıyor. "Umarım."

"Tanrım." Ellerimi iki omzuna koydum ve sıktım. "Özgüvenin üzerinde çalışmalıyız. Sence bu geceyi *garip* bir *iyilik* yapmak istediğim için mi iple çekiyorum?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor usulca. "Tuhaflaştırarak tuhaflaştırdım ve nasıl tuhaflaştırmayacağımı bilmiyorum."

"Tuhafılık beni ilgilendirmez, bebeğim. Garip giyinmem umurumda değil. Tuhaf görünmem umurumda değil ve seks dersleri için bana teklifte bulunman da umurumda değil. Havamda değilken cinsel iyilik yapmaktan hoşlanmam. Ama *seninle* yapmakta iyiyim. Bunu birkaç kez açıkça belirtmedim mi?"

Başını eğiyor ve geniş kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Yüzü o kadar etkileyici ki, gerçekten bir aktör olmalı. "Evet, sanırım öyle."

Şu anda şortumun düğmelerini açıp onu becermek için içimde büyük bir istek var. Ama biri koridorda "yemek zamanı!" diye bağırıyor.

Bu yüzden beklemek zorunda.

YİRMİ BİR

Baştan Çıkarma Eğlencelidir

VERA

BU AKŞAMKİ AKŞAM YEMEĞİ, verandada ızgara burger ve sosislerden oluşan bir COOKOUT. Daha sonra Neil hepimize birer bardak prosecco dolduruyor, böylece gün batımına birlikte kadeh kaldırabiliyoruz.

Bir şezlongda oturuyorum, gökyüzü turuncuya, pembeye ve sonra mora dönerken tembel ve memnun hissediyorum. Tamamen memnunum.

Ama sonra Charli sandalyesinden kalkıp Neil'inkini paylaşmaya gider. Neil kolunu ona doluyor ve onu tutkuyla öpüyor.

Ve, ouch. Göğsümün tam ortasından vurdu. Sahip oldukları şeyi istiyorum. Como Gölü'ndeki yedi yatak odalı villayı kastetmiyorum, gerçi onlardan birini de alabilirim. Ama o büyüğü istiyorum - sırf beni öpebilmek için koltuğunda kalabalık olmayı dört gözle bekleyen bir adam istiyorum.

Charli özel biri, iç sesim bana bunu hatırlatıyor. Üst düzey bir atlet. Senden yarı yarıya daha cesur. Ve şaşırtıcı derecede de güzel. "Hey, üzerinde çalışıyorum," diyorum o sese.

"Pardon? Ne dedin sen?"

Başımı kaldırıp baktığımda Ian'ın başımda dikildiğini ve elinde şarap şişesini tuttuğunu görüyorum. "Kendi kendime konuşuyordum. Oops."

Bana sırtıyor. "Biraz daha içki?"

"Elbette. Teşekkürler." Bardağımı kaldırıyorum ve o da yanıma çömelip kalanını bardağıma dolduruyor. "Bekle. Daha istemiyor musun?"

"Siktir et. Biraya geçiyorum." Bana ateşli bir bakış attı. "Daha sonra davetli miyim?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "Aslında birazdan yukarı çıkmayı düşünüyordum. Bana bir avans verir misin?"

Sırtışı geri döndü. "Elbette, kontes. Yapacağım. Bu gece üzerimde deneyeceğin hareketleri görmek için sabırsızlanıyorum." Sonra ayağa kalkıyor ve uzaklaşıyor.

ŞİMDİ GERGINİM. Belli oluyor. Ian'ın onu baştan çıkarmamı beklediğini fark ettiğimde mükemmel gün batımı unutuluyor. İkinci kadeh prosecco'mu gergin yudumlarla içiyorum. Çünkü bir planım yok.

Hem de hiç.

İç sesim bana *her zaman iç çamaşırı olduğunu* hatırlatıyor. *Eğer orijinal olamıyorsanız, yine de iyi giyinebilirsiniz.*

Boş bardağımı mutfığa yıkıyorum. Sonra üst kata çıkıp iç çamaşırı çekmecemi açıyorum.

Çok fazla seçenek var, çünkü içten dışa doğru iyi giyinmeye inanıyorum. Dantelle süslenmiş seksi kırmızı bir kaşkorse çıkarıyorum. Ama sonra Ian'ın sentetiklere karşı ne kadar hassas olduğunu hatırladım. O yüzden o yok. Aslında iç çamaşırlarımın çoğunda şu ya da bu tür danteller var.

Uh-oh. Şimdi on dakikamı kendi iç çamaşırı çekmecemi karıştırarak geçirdim. Bu baştan çıkarma değil. Bu kararsızlık.

Saçmalık.

Seyahat mumumu ve bir kitap dolusu kibriti çıkarıyorum ve mumu yakıp şifonyerin üzerine koyuyorum. Fazla bir şey değil ama yine de bir şey.

Sonra aceleyle banyoya girdim, fişi küvete taktım ve muslukları açtım. Yanımda getirdiğim köpük banyosunu dolduruyorum, çünkü Charli bana her banyoda bulunan ayaklı küvetlerden bahsetmişti. Benimkini henüz denemedim, çünkü Ian'ın beni basmasından endişeleniyordum.

Ama asıl mesele de bu zaten. Baloncukların yükselişini izlerken saçlarımı topuz yapıp kıyafetlerimi çıkarıyorum. Yatak odasına döndüğümde tüm ışıkları söndürüyorum ama mumu şifonyerin üzerinde yanar halde bırakıyorum.

Sonra sıcak suya giriyorum, vücudumun pek de seksi olmayan kısmını saklamak için aşağıya doğru batıyorum. *Harika* bir his. Hemen rahatlıyorum, çünkü banyo yapmak hobilerimden biri. Bu benim evde de rahatlamak için en sevdiğim yol, her ne kadar ortam o kadar göz olmasa da.

Ian'ın odasına girdiğini duyduğumda sadece birkaç dakikadır ıslanıyordum. Bir dakika sonra banyonun kapısı kibar bir dokunuşla açılıyor. Odaya bakıyor, beni banyoda görüyor ve gülümsüyor. "*İyi iş, kontes. Basit bir düzenek ama klasik.*"

"Doğru mu?" Ben de katılıyorum. "Ben de 'Sadece banyo yapıyorum, bana aldırmayın' diyorum."

Seksi sırtışı belirir. "Bu arada sen baloncuklardan başka bir şey giymiyorsun. Erkekler görsel yaratıklardır. Şimdi tüm dikkatim sende."

"Mükemmel." Bu övgü beni istediğimden daha fazla aydınlattı. Kabul et.

Ian küvetin kenarına oturur ve merinos tişörtünü çıkarır. Katlıyor ve havlu askısının üzerine koyuyor.

Bir an gözümü kırptırıp göğsüne bakıyorum. Her gördüğümde yepyeni bir mucize gibi.

"İçeri davetliyim, değil mi?" Eliyle suyun sıcaklığını test ediyor.
"Tabii. Evet," diye geveliyorum, kol kaslarının esnemesini izlemekle meşgulüm.

şortunun fermuarını açıyor. Şortu aşağı doğru itip güçlü kalçalarını, hayatımda gördüğüm en kaslı götü ve yarı sertleşmiş kalın sikini ortaya çıkarırken dilim neredeyse dışarı sarkıyor.

Dün gece hepsini biliyorum, ama görünüşe göre hala . "Hoşuna giden bir şey mi gördün, tatlım?"

"Ah, evet?" Gözlerimi penisinden ayırıp bakışlarıyla buluşmaya çalışıyorum. "Şimdiden her şeyi berbat ediyorum, değil mi?"

"Asla olmaz." Kaslı bir kalçasını esnetiyor ve banyoya giriyor. Yer açmak için dizlerimi büküyorum ve o da karşıma çöküyor. "Konuşma becerilerin B- eksi, ama gözlerindeki bakış öğretmeninden en yüksek notu alır."

Eleştirel sesim, *sen çıplaksın ve o da azgın olduğu için notunu eğri* üzerinden veriyor, diye anons ediyor.

"Beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyorum. "Sen etkileyici bir özel adamsın. Belki sıradan bir adamla daha az enkaz olurdum."

Şüphe et, iç sesim çatlıyor.

Ian muhteşem kollarından birini küvetin kenarına dayıyor ve çenesini ellerinin arasına alıyor. "Bana şu imgelemek istediğin eski sevgilinden bahset. 'Sıradan bir adam' mı?" Son kısmın etrafına tırnak işareti koyuyor.

"Şey..." Ian'la küvette otururken Danforth hakkında konuşmak garip geliyor. "Onu on dokuz yaşımdan beri tanıyorum. Her zaman zeki bir çocuktü ve ona hayrandım. *İkimiz* de zekiydik ama o bambaşka bir seviyedeydi."

Ian'ın gülümsemesi kaybolur. "Tamam. Demek zeki insanlardan hoşlanıyorsun. Başka ne var?"

"Harvard İşletme Fakültesi'ni yeni bitirdi. Hırslı biri." "Hırs genellikle seksidir, en azından benim için," diye katılıyor Ian.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Şaşırdım. "Hırslı kadınlar genellikle soğuk ve şirret olarak algılanır."

"Onları seviyorum." Vurgulama için dizini benimkine vuruyor. "Hırslı olmanın zıttı tembelliktir ve bunun seksî bir yanı yoktur. Pazar sabahı değilse ve bütün gün yatakta kalmak istemiyorsa tabii. Ama bu tembellik değil, benim yaptığım gibi değil."

Düşündükçe gülümsüyorum. Ian'la yatakta bütün bir *gün*. Çok skandal. "Evet, demek istediğini anladım."

"Yani hırslı biri. Onu sizin için çekici kılan başka ne var?" "Şey..."

Gözlerimi kapatmak zorundayım, çünkü bu şekilde Ian'la küvette otururken Danforth'u hatırlıyorum. "Kendine iyi bakıyor. Maraton koşar. Takım elbise içinde iyi görünüyor. Bir tür gurme, ki bu eğlenceli olabiliyor. Üniversite sırasında beş ilçedeki tüm iyi bilinen pizzacıları ziyaret ettik. Staten Island dahil."

"Pizzaya karşı değilim ama devam etmek için daha kişisel bir şeye ihtiyacımız var. Seni seksî hissettirecek ne yaptı ya da ne söyledi?"

"Doğru, tamam. O..." Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bu kolay bir soru değil.

O seni seçti, iç sesim bana bunu hatırlatıyor. O adamdan alabileceğin en iyi şey bu. Doğrulama.

Hepsi bu kadar olamaz. Danforth hakkında konuşmayı da bitirdim. "Bak, belki de buharlı su yüzündendir." Gözlerimi gülümsüyorum. "Ve buharlı *manzara*. Ama şu anda onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Kızım, bu işte doğuştan yeteneklisin." Uzanıp bileğime dokundu. "İşte bu birinci sınıf bir flörttü."

"Teşekkür ."

"Şimdi buraya gel ve bana birkaç hareketini daha göster." "Oraya mı?" Bunun nasıl işe yarayacağından bile emin değilim.

Ama bana işaret ediyor ve öne doğru eğildiğinde bacaklarını düzeltiyor, böylece kucağına tırmanabiliyorum.

Şimdi yakın mesafeden yüz yüze bakıyoruz ve o soğuk gözlerdeki mavinin tüm tonlarını görebiliyorum. "Hey, merinos tişört rahat hissettirdi mi?"

"Öyle oldu kontes. Hokey pedlerimin altında da deneyeceğim."

"Yıkabilir," diye . "Ama yıkmak için düz bir şekilde kuru."

Alnının ortasında bir kırıklık beliriyor. "Bunu yanlış anlama tatlım, ama kirli konuşma oyunun zayıf."

Aniden gülüyorum ve ses banyonun duvarlarında yankılanıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Açık saçık konuşmak beni aşar. Bunu asla yapamam."

"*Elbette* yapabilirsin," diye ısrar ediyor. "Bu gecenin dersi bu o zaman. Birkaç dakikadır bu küvetin içinde olduğumu ama hiç öpücük almadığımı anladıktan hemen sonra." Parmaklarını şıklattı. "Gidelim şampiyon. Baştan çıkarma başlasın."

"Ama şimdi beni utandırırıyorsun," diye yakınıyorum, avucumu seksi göğüs dövmesine yaslarken bile. "Ya bu koşullarda çalışamazsam?"

"Sadece dene," diyor, sesi çakıllı. "Takım için bir tane alacağım ve tadını çıkarmaya çalışacağım."

"*Dene*," diye alay ediyorum. "Seni yalancı." Elimi baloncuklara daldırıyorum ve sonra birazını göğsüne döküyorum. Islak parmak uçlarımla köprücük kemiğinin izini sürüyorum. "Bundan hoşlanmıyor musun?"

"Tekrar yap. Bırak da bir düşüneyim," diyor gülümseyerek.

"Pekâlâ." Eğiliyorum ve sabun köpüklerini sıkıştırdıkça karıncalanıyor ve patlıyorlar. Çenesinin alt tarafına tek bir öpücük kondurduktan sonra elimle yanağını okşuyorum.

"Bu gerçekten çok hoş," diyor usulca. "Sen bana dokunmaya devam et, ben de bundan zevk almaya devam edeyim. Ama sana bir ipucu; benim yerime kendine dokunursan bir çentik daha atabilirsin."

İç sesim *pek değil* diyor. *Gülünç görünürsün. Ucuz bir porno yıldızı gibi.*

Ama başımı kaldırıp Ian'ın gözlerindeki parıltıyı yakaladım. Aç, alaycı değil. Ve birden onu memnun etmeyi, nasıl görüldüğü konusunda endişelenmekten daha çok istiyorum.

İki elimi kaldırıyorum ve göğüslerimi avuçluyorum. En çirkin manevra değil ama güzel hissettiriyor ve baloncuklar eğlenceli hale getiriyor. Başparmaklarımı şimdiden kabarmaya başlayan meme uçlarımin etrafında daireler çizerek yumuşatıyorum.

Ian gözlerini tavana kaldırıyor ve inliyor. "Sanırım çabuk öğreniyorsun kontes. Siktir." Açgözlü gözleri göğsüme dönüyor ve dudaklarını yalıyor.

Artık eğleniyorum. Ellerimi suya daldırıp göğsümdeki köpükleri duruluyorum. Tenim parıldıyor ve ıslak, göğüslerim burnunun dibinde belirgin bir şekilde sergileniyor.

İşte o zaman öne eğilip onu gerçekten öpüyorum. Tekrar inleyerek beni daha yakına çekti. Islak ten ıslak tene sürtünüyor. Dizlerim belli belirsiz porselene çarpıyor ama umurumda bile değil. Dillerimiz çarpışırken, avuçlarımı kollarında gezdiriyor, tüm o kasların hissin tadını çıkarıyorum.

Sonra elimi daldırıyorum ve utanmadan benim için zaten sert ve kalın olan sikinin sarıyorum.

Tanrım, baştan çıkarma eğlencelidir. Şimdi anlıyorum.

"Kontes," diyor ağzıma karşı. "Bu gece bana ne yapmak istiyorsun?"

"Mmm." Soruya henüz cevap veremiyorum çünkü onu tekrar öpüyorum. Bütün günü bunun hayalini kurarak geçirmeme şaşmamalı. Tadı ateş gibi ve bir günahkâr gibi öpüyor.

"Söyle bana," diye fısıldıyor birkaç dakika sonra. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Neden?" Nefes nefese kaldım. "Ben bir duşçuyum, veznedar değil."

Dilime karşı kıkırdıyor. "Hareket iyidir. Ben eylem adamıyım. Ama kelimelerinizi kullanmaktan korkmayın hanımefendi. Seçimlerinize sahip çıksanız iyi olur."

"Peki. O zaman bence bu küvetten çıkmalıyız," diye .

"Ama sonra ne olacak?" Kaçan bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bana bir ipucu ver."

Gözlerindeki sıcak bakış bana cesaret veriyor. "Seni yatağında çıplak görmek kesinlikle tekrar görmem gereken bir şey."

"İyi cevap. ." Kolları beni sarıyor ve sonra aniden havaya yükseliyorum.

Küçük bir şaşkınlık çılgılığı attım. "Ian! Dikkatli ol."

"Oh, dikkatliyimdir." Gülüyor. "Aynı zamanda hevesliyim." Beni banyo paspasının üzerine bırakıyor, ben de bir havlu kapıp karnıma doğru çekiyorum.

Hala o teni yakından görmesine izin vermeye hazır değilim. Havayı bozmak istemiyorum.

Küvetten çıkıyor ve ben de ona barın üstündeki şeftali rengi kabarık havluyu uzatıyorum.

"Yolu gösterin prenses. Benim için planlarınızdan biraz daha bahsedin."

Aceleyle kurulandıktan sonra yatağa doğru yöneliyorum, ne söyleyeceğimi bile merak ediyorum.

Profesyonel Gelişim

IAN

Bu kız beni bütün gün coşturdu ve bunun farkında bile değil. Eğer ona seksi olmadığını söyleyen o sık kafalıyla karşılaşsam, öpücüğüne yumruk atacağım.

Elbette, Vera kendini havaya sokmak için fazladan birkaç dakikaya ihtiyaç duyan türden bir kadın olabilir. Ama ne olmuş yani? Kendine güvenmese bile, bunu başarabilir.

Etkilemeye çalıştığı eski sevgilisi onu takdir etmediğine göre gerçek bir ahmak olmalı. Ama onun kaybı benim kazancım. Vera örtüleri çekip yatağa girdiğinde, kazanan ben oluyorum.

Sonra? Çıplak omuzlarına ve yastığın üzerine dökülen gür, siyah saçlarını açmak için uzanıyor.

Bir tanrıça gibi görünüyor ve yatağa tırmanırken utanmazca küçük bir inilti . "Güzel hareket bebeğim. Sanırım bu baştan çıkarma olayını iyice kavradın. Şimdi kirli konuşmaların üzerinde çalışma zamanı."

"Ah, keşke."

Beni öpmek için kendine çekiyor ama ben direniyorum, kendimi onun güzel yüzünün üzerinde tutuyorum. "Şimdi bekle. Açık saçık konuşmak faydalıdır. Bana söylemezsen ne istediğini nasıl bileceğim?"

"Lütfen." Yanağımı okşadı. "Sanki senin zaten bir çocuk planın yokmuş gibi? Ne biçim öğretmensin sen?"

Başımı sallıyorum. "Ders planı bu. Aklından geçeni söylemek seksidir. Ne istediğini sormak seksidir. Ayrıca, bir erkeğin seni memnun etmesini istiyorsan, nereden başlayacağını bilmelisin. Senin sık kafalı eski sevgilin bu işi beceremediyse, belki de zavallı aptalın rehberliğe ihtiyacı olduğu içindir."

Dolgun dudağını ısıyor. "Haklı olduğunu kabul etmekten ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?"

"Ne kadar?" Gülümsemesinin alt tarafını öpüyorum. "Çok, umarım." "Canımı çok acıtıyor," diye burnunu çekiyor.

Sesimi alçaltıp kulağına fısıldıyorum. "Neresinin acıdığını söyle ki daha iyi yalayabileyim."

"Ian." Titriyor. "Söylediğin yaramaz şeyler gerçekten hoşuma gidiyor."

"Öyle mi? Ne kadar hoşuna gittiğini söyle. Ve bu gece sana nasıl çılgılık attıracağımı söyle."

Başımı iki elinin arasına alıyor ve dudaklarını tam kulağımın dibine yerleştiriyor. Ve nihayet konuştuğunda, nefesi gıdıklıyor, sırtımdan aşağı bir ürperti akmasına neden oluyor. "Beni becermeni istiyorum," diye fısıldıyor. "Yumuşakça da değil. Bana amatör bir saatmişim gibi davranmanı istemiyorum. Seninle birlikte olmanın gerçekten nasıl bir şey olduğunu merak etmekten yoruldum."

Vay be. Burası sıcak mı? "Bebeğim." Sesim sanki yeniden on üç yaşındaymışım gibi çatlıyor. Ben de o kadar çok istiyorum. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Ve bilgin olsun, kulağıma fısıldayarak *beni becerdiğini* duymak beni demir bir çivi gibi sertleştirdi." Ne demek istediğimi kanıtlamak için kalçalarımı onunkilerin üzerine bırakıyorum, böylece sikim bacaklarının arasında duruyor.

Gözleri yumuşak bir şekilde odaklanıyor. "Çok güzel hissediyorsun."

"Güzel mi?" Kıs kıs gülüyorum. "Şu anda hissettiğim onca şey arasında *hoşluk* listenin başında bile değil. Daha çok açgözlü gibi." Uzandım ve

boynuyla omzunun birleştiği yeri ısırarak gösteriyorum. Sonra daha iyi öpüyorum.

Vücudunu öpmeye başladım. Banyodan dolayı teni buharlı. Pencere bir aralık açık ve gölden gelen çiçek kokulu bir esinti var. "İşte yaşamak bu," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

Elleri yüzümü kavıyor. "Orada dur lütfen," diye fısıldıyor. "Karnımı değil."

Dudaklarım göğsünün alt tarafında duraklıyor. "Neden?"

"Çünkü" diyor. "Çünkü." İki elini de karnının üzerine koyuyor, sanki onu koruyormuş gibi.

"Tamam kontes," diyorum yavaşça. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama havayı bozmayı reddediyorum.

Onun yerine, adımı inletene kadar yumuşak göğüslerini öpüyor, yalıyor ve kızdırıyorum.

"Bu doğru. Bu sesi çıkarıyorsun ve adımı söylüyorsun? Daha da sertleşiyorum."

Sanırım talimat verme noktasını geçtik. Hâlâ karnının üzerinde duran ellerinin arkasını öperken sabırsızlıkla kalçalarını oynatıyor. Ve sonra kasıtlı olarak vücudunun aşığısına, amına doğru kayıyorum.

Bir ay önce bana moda sektöründe çalışan ufak tefek, telaşlı kadınların benim tipim olup olmadığını sorsaydınız, size hayır derdim. Ama bu öyle. O kadar duyarlı ki, dizlerini birbirinden ayırdığımda inliyor ve elimi tepesinde gezdirdiğimde inliyor. "*Baştan* çıkarıldım," diye homurdanıyorum. "Sen kazandın."

"Ödülüm ne?" diye soluk soluğa soruyor.

"Bu." Başımı eğiyorum ve tam bana ihtiyaç duyduğu yerden yavaşça, kirli bir şekilde yalıyorum.

Mutlu bir çığlık atarken elleriyle yorganı kavıyor.

Sonraki yarım saati onu tatmin ederek geçirdim. Onu mutluluğun sınırına getiriyorum ve sonra tekrar geri çekiyorum. İlk iki seferden sonra, onu kasıtlı olarak tahrik ettiğimi anladı. Ve bunu iyi karşılamıyor.

"Tanrım, kötüsün," diye pantolonunu indirdi, cam gibi gözlerle. "Dün gece beni oraya gidebileceğime ikna ettin. Şimdi de izin vermiyorsun. Bunu kim yapar?"

Yüzümü kalçasına saklayıp gülüyorum. "Açgözlü bir adam, işte o. Çekmecende prezervatif var mı?"

İnliyor. "Hayır, istemiyorum."

"Panik yapma, kızım." Kendimi yataktan kaldırdım ve banyoya doğru yöneldim. "Ben hallederim."

Bavuluma hızlı bir ziyaretten sonra, döndüğümde onun esnek küçük atletlerinden birini daha giydiğini görüyorum. Ama Tanrı'ya şükür külot yoktu. Ve kendini yastıklara yaslamıştı.

"Seksi kontes," diyorum tekrar yatağa oturarak. "Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeysin."

Bana mutlu bir gülümseme veriyor. "Abartmaya gerek yok. Şimdi geri adım atmayacağım."

"Ama yalan söylemiyorum." Burun buruna gelene kadar vücudunda geziniyorum. "Tatil planlarının bir parçası olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum. Ama bunu sorgulamayacağım."

Büyük kahverengi gözler bana göz kırpmıyor. "Ağzına ihtiyacım olduğunu söylesem hala edepsiz konuşmuş olur ?"

"Kesinlikle," diye fısıldıyorum.

Kim önce hareket etti bilmiyorum ama yine birbirimize çarpıyoruz. Uzuvlar birbirine karışıyor. Eller kavırıyor. Dillerimiz karanlıkta bu mükemmel sıcaklığın daha fazlasını arıyor. Mum ışığı duvarlarda titriyor ve biz öpüşmeden duramıyoruz.

Prezervatifi takmak için doğrulduğumda bile hemen orada, kollarını bana dolamış, kulağıma tatlı tatlı fısıldıyor. "Acele et, Ian."

Ama yapmamaya çalışıyorum. Aylardır kendimi en mutlu hissettiğim andayım. Vera beni aklımdan çıkarıyor. Ona zevk vermeye çalışırken geçmiş ya da gelecek hakkında endişelenmeme imkan yok.

Bu mükemmel.

Beceriksiz ellerimle kendimi hazırladıktan sonra onu yastıkların üzerine yatırıyorum. Pürüzsüz dizlerinden birini kavrayıp kalçama doğru kaldırdığımda bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Dayan, kontes. Önümüzde zorlu bir yolculuk var." Aletimin kör ucunu vücuduna sürüyorum ve gözleri özlemle biraz puslanıyor.

"," diye yalvarıyor.

İkinci bir davet beklemiyorum. Sıkı, sıcak bir cennet bulmak için içeri itiyorum. "Fuuuuuck," diye homurdanıyorum. Ve sonra bir öpücük için ağzına batıyorum.

Ben bencil ve istekli bir tempo tuttururken sıcak eller omuzlarımı okşuyor. Yavaşlamam gerekiyor ama istemiyorum. Onu çok fazla arzuluyorum. Vera altımda kıpırdanıyor, dizleri vücudumun etrafında sıkılıyor. Gözleri arzudan ağırlaşmıştı.

Yine de bunun onunla ilgili olması gerekiyordu. Kendime hakim olarak kalçalarımı döndürüyorum.

Pazularımı kavırıyor ve inliyor. "Çok iyi hissediyorsun. Sakın durma." "istemiyorum," diye katılıyorum, başka bir sonsuz öpücük için eğiliyorum.

Zevk içinde boğuluyorum. Bir süre sonra kendimi tutmak için her şeyimi harcıyorum. "Benimle gel," diye yalvarıyorum.

"Gerek yok. Devam et," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Ama onu geride bırakmak istemiyorum. Benim hissettiklerimin bir kısmını onun da hissetmesine ihtiyacım var. Onu bir kez daha öpüyorum ve sonra gözlerinin içine bakmak için ayağa kalkıyorum. "Sana bir erkeğin gerçekten nelerden hoşlandığını göstermemi ister misin?"

"Ne?" diye soruyor nefes nefese.

"Kendine dokunduğunda." Elini tutup vücutlarımız arasında gezdiriyorum. "Dünyadaki en seksi şey."

Ağzı şaşkınlıkla açılır. "Hayır, benim için endişelenme."

"Endişelenmiyorum," diye yalan söylüyorum. Ama onun iyi vakit geçirmesini istiyorum. Bunu istiyorum.

çok kötü. "Görsel yaratıklar," diye hatırlatıyorum ona. "Bu ekstra kredi için. Öğretmenine güveniyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor.

"O zaman aklımı başımdan al tatlım. Bir kadının yapabileceği en özgüvenli şey kendi zevkinin sorumluluğunu almaktır. Ve hiçbir erkek ben içindeyken kendine dokunmana karşı koyamaz. Yap zaman. Şimdi." Kendimi onun bedeninden yukarı itiyorum ve aramıza bakıyorum.

Tanrım, bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik manzara.

Vera'nın parmak uçları yavaşça birleştiğimiz yerde dolaşıyor.

O kadar seksi ki, yavaş, sürükleyici vuruşlarla pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmeyi hatırlamadan önce ritmimi kaybediyorum. Her hareket ettiğimde, vücudum uçurumun kenarında titriyor. Her itiş beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyor gibi geliyor.

"Ah... Tanrım," diye nefes nefese kaldı, dudakları aralandı. "Oh, *Ian*."

"Bebeğim, *evet*," diye geveliyorum. "Dilinde benim adım, elin sikimin üzerinde..." Şu anda çıkardığım sesleri ancak Tanrı bilir. Kendimi kontrol etmeye çalışırken sırtımdan aşağı terler akıyor.

"Çok... yakın," diye inliyor. Kahverengi gözleri tekrar açılıyor ama bakışları odaklanmamış. "Oh, *lütfe*." Sesi tedirgin geliyor.

"Şşşt," diye fısıldıyorum. "Bu gösteri kimin için? Sakın gelme. Henüz senin sıran değil."

Bir protesto iniltisi çıkarıyor.

Bir kez daha hızlanıyorum. Bu işkencenin en iyisi. Taşaklarım sıkı, kalbim vahşi. "Kendine dokun. Daha hızlı."

Aşağı baktığımda, kaygan parmaklarının çalıştığını görüyorum, vücutlarımız mum ışığında birlikte parlıyor. "Çok güzel. Çok ateşli. Daha fazla dayanamayacağım. Fuuuuck. Beni mahvettin."

Bunun üzerine, başka bir sıcak öpücüğe dalıyorum ve dilime karşı nefesi kesiliyor. Ve sonra hissediyorum, vücudunun o lezzetli nabızı beni tüm değerim için sağlıyor.

Ve her şeyin gitmesine izin verdim, parlak bir serbest bırakma yağmuru içinde doruğa çıktım. Bu sırada adımın inleyerek beni bir seks tanrısı gibi hissettiriyor. İki itiş daha ve ben tükendim, bacaklarının arasına yığıldım, başım göğsünde. Kalp atışları kulağımın dibinde çılgınca atıyor.

Büyük bir hava akımı duyuyorum ve bunun ben olduğumu fark ediyorum, sanki yeni icat etmişim gibi nefes veriyorum.

Sonunda rahatlıyorum. Tatlı parmaklar saçlarımı hışırdatıyor, parmak uçları kafa derimde akılsızca geziniyor. Uzun zamandır ilk kez kendimi boşlukta ve huzurlu hissediyorum. Ve kocaman bir kalbi olan bu küçük kadına karşı şaşırtıcı derecede şefkatliyim.

Bu çok hoş. Komşumla şaşırtıcı bir cinsel kimya bulmayı hiç düşünmemiştim. Ama yine de minnettarım.

Uzun dakikalar boyunca birlikte uzandık, ta ki sonunda prezervatifi atmak için kendimi kaldırıma kadar. Sonra hâlâ öpücükler ve cinsel tatminle sarhoş bir halde yatağına geri dönüyorum. "Eee? Kendini yeni bir kadın gibi hissediyor musun? Dünyanı salladım mı?"

"Kendini beğenmişlik yapma," diye mırıldandı. "Yaptığını biliyorsun."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım aldın, bebeğim. Ian Crikey'in baştan çıkarma okulundan resmen mezun oldun."

Vera göz kırıyor. "İşim bitti mi?"

"İşin bitti. Seni kendim yaptım." Güldüm. Kaburgalarımı dürtüyor. "Çok kendini beğenmişsin."

"Bu doğru." Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum ve titriyor. "Ve bak, bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını zaten biliyorsun,

Yolculuğun geri kalanını boşa harcayacağımız anlamına gelmez. Biraz bakım eğitimine ihtiyacın olacak. Okulda buna ne diyorlardı? Evet, profesyonel gelişim seansları."

Vera yüzünü yastığa döner ve güler.

"Ekstra seminerler. Özel konular." Boynundan öperim. "Edepsiz Konuşma Dekanı ve Am Profesörü ile özel çalışma seansları
."

Şakacı bir eliyle ağzımı kapatıyor. "Yeter. Kaba olma."

Avucunu yalıyorum, o da elini geri çekiyor. "Bu benim, bebeğim. Beni al ya da bırak. Engin tecrübemin yanında biraz da müstehcenlik var. Tatilimizin geri kalanında sınıfımda öğrenci olarak kalırsan, tüm deneyimi yaşarsın. Kimse için dizginlemeyeceğim."

Gözleri parlıyor ve ağzının kenarlarında küçük, seksi bir gülümseme beliriyor. "Tatilimizin geri kalanı, ha?"

"Şey, evet." Onu göğsüme doğru çektim.

"O zamana kadar buna katlanabileceğime eminim," diyor.

"İyi seçim, kontes." Esniyorum ve yanına sokuluyorum. Normalde bir kadına iyi geceler öpücüğü verip kendi odama döneceğim an bu andır. Ama nedense içimden böyle bir istek gelmiyor.

"İyi geceler, Ian," diyor.

Cevap olarak kalçasını okşuyorum ve parmağım küçük atletine takılıyor. "Contessa? Neden karnına dokunmamı istemiyorsun?"

Bir süre ediyor. "Sadece bilmiyorum."

Bu cevap hiç tatmin edici değil ama .

Ve uzun zamandır ikinci kez gece boyunca uyuyabiliyorum.

YİRMİ ÜÇ

Gizli Bir El Sıkışma Var mı?

VERA

Verandadaki masadan son birkaç gelato kasesini ve kaşığı topluyorum. Güneş gökyüzünde alçalıyor ve birazdan bir başka İtalyan gün batımını izleyeceğim.

Bu yolculuk bir peri masalı. Tüm ekip gece gelato ikramımızın tadını çıkardı. Bu bizim küçük ritüelimiz-her gece yeni bir lezzet. Sonrasında gün batımını izlemek için terasta toplanıyoruz. Kimi zaman jakuzide, kimi zaman da şezlonglarda oturuyoruz.

Son birkaç akşamdır, Ian'a sandalyesinde eşlik ediyorum. Gerçek bir çift değiliz ama kısa bir süreliğine de olsa çift gibi davranıyoruz. Her gece seks yapıyoruz ve benim yatağında uyuyakalıyoruz. Rüya gibi.

Aslında Ian için gecenin "rüya" kısmı her zaman harika geçmiyor. Kabuslar gördüğünü keşfettim. Birkaç kez uyandığımda onu uykusunda bir düşmana karşı mücadele ederken buldum - vücudunun üst kısmı seğiriyor, nefesi kesiliyordu.

Her zaman elimi çıplak omzuna koyar ve fısıldarım: "Bebeğim, rüya görüyorsun."

İki kez yuvarlandı ve gıkını çıkarmadan uyumaya devam ettiAma diğer zamanlarda bir anda doğruluyor, nefesini tutarken sırtı kabarıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanır. "Sadece bir rüyaydı." Banyoya gidip biraz su almak için ayağa kalkar. Sonra tekrar yatağa girip belime sarılır ve hemen uykuya dalarız.

Bu sabah ona rüyasında ne gördüğünü sordum ve hatırlamadığını söyledi. "Bu bazen olur."

Yoksa yatağımız hiç olmadığım kadar mükemmel bir yer. Ve yolculuk bittiğinde ondan nasıl vazgeçeceğimi merak ediyorum.

Kaselerin geri kalanını Ian'ın tezgahı sildiği mutfığa taşıyorum. Ne zaman onun olduğu bir odaya girsem karnım hâlâ biraz kıpır kıpır oluyor.

Kaseleri bulaşık makinesine yerleştirmeye başladığımda tuhaf bir şey fark ettim. "Dur bakalım. Bu kaşık ve çatalları ayırdım. Onları karıştırdın mı? *Bilerek* mi?"

"Tabii ki." Ian bana Swahili dilinde konuşuyormuşum gibi bakıyor. "Bütün kaşıkları bir araya getirirsen *yuva* yaparlar. Ve yeterince temiz olmazlar."

"Ne? Ben *her zaman* çatal bıçak takımlarını ayırıyorum, böylece kaldırmam daha kolay olur. Ve her zaman oluyor."

"Öyle diyorsunuz," diye itiraz ediyor.

"Sanki farkı anlayamayacakmışım gibi?" Ciyaklıyorum. "Sadece kendine fazladan iş çıkardığını kabul et."

"Hayır," diyor. "Ben öyle bir şey yapmazdım. Çamaşırlarını renklerine göre ayıran insanlardan da değilim."

"Ciddi misin?" Kekeliyorum. "Çamaşırları *hep* ben ayırıyorum! Ne tür bir dinsiz beyaz tişörtlerinin pembeleşmesine izin verir?"

Kollarını uzatıyor ve kendine bakıyor. Üzerinde yine bir hayır işi yol yarışını duyuran yırtık pırtık bir tişört var.

bir çift haki şort. "Çamaşırlarımın hiçbirisi pembeye dönmüyor kontes. Davamı geri çekiyorum."

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Sanki tuvalet kâğıdını tutucuya ters koyan birinden hayat tavsiyesi alacakmışım gibi."

Ian ve ben yatakta çok uyumlu olabiliriz ama onun dışında didişiriz. Hem de çok. Bu aramızdaki bir şey. Ve ben bunu durduramıyorum.

"Çocuklar!" Charli tüm arkadaşlarımızın beklediği terastan sesleniyor. "Garip ön sevişme versiyonunuzu bırakın ve kışınızı kaldırıp buraya gelin. Neredeyse gün batımı oldu!"

Ian ve ben bakışlarımızı kilitliyoruz, Büyük Bulaşık Makinesi Tartışması'ndan vazgeçmeye hazır değiliz. Ama sonra berrak gözleri yumuşuyor ve bana seksi bir sırıtışla "*yine yakalandım*" diyor. Buzdolabını açıp altılı bira paketi ve soğuk bir şişe şarap aldı.

Kırılmaz şarap bardaklarından oluşan bir sepet alıp aceleyle teras kapısına doğru ilerliyorum. "Geliyorum!" diye bağıriyorum,

"Evet, bunu daha sonra yapacaksın," diyor ben yanından geçerken nefesinin altından.

Sesi bedenimin içinde birkaç lezzetli yerde yankılanıyor. Ama ben onu duymamış gibi terasa doğru yürüyorum.

Neden bu kadar çok tartıştığımızdan emin değilim. Belki de sadece kıyafetleri çıkardığında anlaşılabilen insanlarızdır.

Dışarıda, altın akşam güneşinin altında, Heidi Jo bardakları benden alıyor ve cebinden bir tirbuşon çıkarıyor. Sonra da hemen arkamda duran Ian'dan şarabı alıyor. Şişeyi açmaya çalışırken, "Neil pok-er'de oylamayı kaybetti," diyor. "Görünüşe göre film gecesi."

"Harika!" Cıvıldıyorum. "Ve seçme sırası kadınlarda."

"Hayır," diye Ian. "Siz geçen geceki gerçek suç olayını seçtiniz."

"Bu sayılmaz!" Hemen itiraz ettim. "Bu bir compro- mise seçimiydi."

Heidi Jo bana gülümsüyor ve sonra başını sallıyor. "Ayıplamak istemem ama ikiniz yine aynı şeyi yapıyorsunuz. Tüm bu didişmeler."

"Bize uyar," diyor Ian hafifçe ve bir bira kapıyor. "Brewski, var mı?" Soruyu sorarken bir elini enseme koyuyor. Başparmağı yavaşça aşağı yukarı kayıyor ve tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor.

Yüzüm ısınıyor. Tamam, *her* yerim ısınıyor. Gecelik buluşmalarımız herkes tarafından biliniyor ve Ian'ın vücudunda utanacak bir kemik bile yok, bu yüzden sık sık sıcak bakışlarını ve elli şefkatini kaçırmak oldukça zor.

Umurumda bile değil. Bir süre sonra yatağa gideceğiz ve beni yavaşça (ya da belki çok hızlı bir şekilde) titreyen, ürperen, ürperen bir su birikintisine dönüştürecek. Hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıştım. Dün daha fazla prezervatif almak için su taksisiyle şehre inmek zorunda kaldık, çünkü elimizdeki tüm prezervatifler bitmişti.

Sanki bir hafta öncesine göre tamamen farklı bir insanım. *Bu* Vera seksi seviyor. Hem de çok. Ellerini nereye koyacağı konusunda strese girmiyor ya da eğlenceli olup olmayacağı konusunda endişelenmiyor.

Çünkü her zaman öyledir. Her zaman. Eğer bu kadar eğlenmiyor olsaydım, kendimi biraz aptal gibi hissedebilirdim. Uzun zamandır bu konuda çok takıntılıydım. Olmayan bir sorunu yaratmıştım. Ve Ian bunu zahmetsizce çözdü.

"Buraya gel, kontes," diyor Ian, bir şezlongdan bana işaret ederek. "Gösteri zamanı."

Beyaz şarap kadehimi alıp kendimi sandalyenin kenarına bırakıyorum. Tatmin olmayan Ian beni belimden kavırıyor ve bacaklarının arasına, sırtımı güçlü göğsüne yaslayana kadar geri çekiyor. "Böylesi daha iyi," diyor.

Gerçekten de öyle. Gökyüzü parlak turuncu-pembeye dönüyor ve bu da gölün yüzeyine yansıyor. Kıyı şeridini süsleyen villaların renkli cepheleri de dahil olmak üzere her şey göz kamaştırıcı ve renkli. Uzaklarda, sıradağlar Paskalya yumurtası moru rengindedir.

Büyüleyici bir şey. Ian'a yaslanıyorum, şarabımı yudumluyorum ve daha önce hiç hissetmediğim kadar keyif alıyorum. "Brooklyn'de de günbatımımız var. Ama nedense onlara hiç bakmıyorum. Sanırım hiç doğru zamanda geçide gidip Güney Jersey'e bakmıyorum."

Birasından bir yudum alıyor ve sonra boştaki eliyle saçlarımla oynuyor. "Takım jetinin penceresinden bir sürü gün batımı görüyorum. Ama aynı şey değil."

"Mmm." Saçlarımla arasında gezinen parmaklarının verdiği his, gökyüzünün pembeden mora dönüşmesi kadar dikkat çekici. Ve onunla birlikte gün batımını izlemenin, Ian'ın bana yatakta yapmayı öğrettiği şeyin aşağı yukarı aynısı olduğunu fark ediyorum - on beş dakika boyunca düşünmeyi bırak ve sadece hisset.

Bu tatil pek çok açıdan bir keşif oldu. Her sabah uyandığımda kimin hayatına girdiğimi merak ediyorum.

Örneğin bu sabah gözlerimi açtığımda Ian Crikey'nin çıplak vücudunun banyoya doğru yürüdüğünü gördüm. Daha önce bir erkeğin kıcı hakkında hiç düşünmemiştim, ama o kık şiir yazmaya değer. Ön tarafı daha da akıllara durgunluk veriyor.

Tüm bu deneyim biraz gerçeküstü oldu. Ve tüm bu karşılıksız zevkin yeni bir dizi endişeyle birlikte geldiğini fark etmeseydim ben olmazdım. Yani, bittiğinde ne yapacağım? Altı gün sonra New York'a uçuyor olacağız. Çok meşgul olacağım, kaçırdığım işleri telafi etmek için günde on iki saat çalışacağım.

Ve Ian eğitim kampına gidecek. O ve diğer hokey oyuncuları şimdiden canavar gibi çalışıyorlar, sekiz on koşuyorlar.

Sabahları kilometrelerce koşup ardından spor salonuna gidiyorum.

Gerçek hayat, döndüğümüz anda hepimize saldırmak için bekliyor. İtalya'da geçirdiğim zaman -ve Ian'la her şeyi tüketen ilişkim- bir sabun köpüğü gibi patlayacak.

Başladığımız gibi çabucak bitecek. Ve ben hazır olmayacağım.

Yine aynı hikaye... Bir tatil kaçamağına nasıl başlayacağımı bilmiyordum, şimdi de nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Bir protokol var mı? Benim çizgilerim ne? Onu sokakta gördüğümde sadece el sallayıp gülümsemeli miyim?

Tatilde kısa süreliğine dünya-şapşal seks yapan insanlar için gizli bir el sıkışma var mı?

İçimdeki eleştirmen *sadece senin bu konuda endişelenebileceğini* söylüyor. Ve haklı da. Ama hala cevaplarım yok.

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve etrafımda çiftlerin öpüştüğünü fark ediyorum. Gerçekten de etrafımda. Anton, Sylvie'nin kulağını kemiriyor. Charli ve Neil sarmaş dolaş bir öpüşme seansındalar. Fiona başını Aly'nin göğsüne koymuş, Aly de Fiona'nın başına nazik öpücükler konduruyor. Castro ve Heidi Jo ise çimenlikteki hamakta birbirlerine sarılmış gülüşüyorlar.

Ve bir de biz varız, öpüşmeyen çiftler. Ama belki de gün batımı öpücükleri bir tatil kaçamağı için fazla samimidir?

"Kokuyu alıyor musun?" Ian aniden sorar.

"Ne? Hiçbir koku almıyorum."

Havayı kokluyor. İki kez. "Duman kokusu alıyorum. Sanki bir motor yanıyor. Burada birileri çok mu düşünüyor? Oh bekle, o sensin."

"Ian," diye .

"ama." Kıkırdıyor. "Bu terasta bu kadar çok düşünen bir tek sen varsın."

"Öyle ?" Ben de karşılık verdim. "Kendini çok mu kurnaz sanıyorsun? Benim çok sert düşünmem hakkında çok sert düşünüyorsun diyorum."

"Touch  ," diyor. "Hem sen ne düşünüyorsun ki? Fash- ion? Yoksa tüm ganimeti eve götürmek için kaç tane fazladan bavula ihtiya  n olacağını mı?"

Seni düşünüyorum. Seni düşünüyorum.

"Bakın kim yargılıyor," diye yakınıyorum. "D  n o transparan k  lotları aldığımda bu kadar umursamamıştın."

"Hayır, aldırmadım," diye onayladı alçak ve a   bir sesle. "Onu şaplak bankasına kaydettim. Ama yine de, onu ateşli vücudunda sadece altı saniye kadar bıraktım. G  r    m   engelliyordu. Yani i   çamaşırı anlamsız."

"Ha. Sanki senin için i   çamaşırı giyiyormu  um gibi söylüyorsun. Ama giymiyorum. *Kendim* için giyiyorum."

Ve   imdi yine didi  iyoruz. Muhtemelen bu yüzden bu kaçamak İtalya'dan ayrıldığımız anda tuzla buz olacak.

"*Senin* için giydiğin o i     ama  ır  nın Bruisers morunda ne kadar da komik."

"Bu bir tesad   t  ," diye .

Yalancı. İ   sesim kıs kıs gülüyor.

"Benimle tartı  tı  ında çok ateşli oluyorsun," diyor h  n  z bir sırıtışla. "Bu bağlı başına bir baştan çıkarma tekniği."

"Bu çok saçma." Ona daha iyi bakabilmek için omuzlarımı çeviriyorum. "  imdi de benimle alay ediyorsun."

Karşılık vermesini bekliyorum. Ama onun yerine beni öpüyor, tam burada, dünyanın en romantik terasında. Sert, cömert dudaklar benimkinde. Alacakaranlık yüzünü boyuyor. Kendimi tutamayıp eğiliyorum ve şarap elimden alınıp bir kenara bırakılıyor.

Zar zor fark ediyorum. Anın tadını çıkarmakla meşgulüm.   p  c  kleri sihirli. İki eli k  ı  ma iniyor ve ona sarılana kadar beni döndürüyor.

Bu sadece kollarımı onun geniş boynuna dolamamı ve derin, uy    turucu   p  c  klerine g  m  lmemi kolaylaştırıyor. O utanırken ben eğildim-

dilini ağızıma sokuyor ve bakıyor.

Bu beş gece beni neredeyse Ian'ın kuklası haline getirdi. O bana dokunuyor, ben de ne isterse yapıyorum. Burada, mor twi ışığında, elleri sırtımı okşarken, içinde bu kadar çok öpücük olmadan önce hayatın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum bile.

Ian birkaç dakika sonra nefes nefese geri çekilene kadar kendimi unutuyorum. "Kahretsin, kontes." Gözlerinde merakla beni izliyor.

Yavaş yavaş, ne kadar ateşli ve ağır olduğumuzu fark ediyorum, tam burada açıkta. Onun kucağında ne kadar utanmaz olduğumu. Üzerimdeki etkisi bu. Beni tanımakta zorlandığım vahşi bir kadına dönüştürüyor.

Yüzüm yanıyor, ben de arkama yaslanıyorum. "Tamam. Mola." Saçımı okşayarak eski getiriyorum. Umutsuz vaka. Dallar her yere kaçıyor. "Eminim bu doğrudan senin büyük egona gidecek ama biraz alana ihtiyacım var yoksa seni hırpalayarak kendimi ve diğer herkesi utandıracağım."

Gözleri tembelce vücudumda gezinirken sırtarak, "Bu da bir yol," diyor. "Ama benim daha iyi bir fikrim var."

"Ne?"

Ama Ian beni kollarına alıp ayağa kalkmadan önce sorabildiğim tek şey bu.

"Ian!" Tıslıyorum. "Beni yere bırak."

"Sus, tatlım. Şimdi yukarı çıkıyoruz." Çift kapıya doğru yöneldi.

"Bu ... Bu son derece düzensiz." Gülüyor.

"Bu *eğlenceli*."

Mutfağa ve halı kaplı merdivenlere doğru kararlı adımlarla ilerlerken boynuna tutunuyorum. "Yukarı çıkmak istediğimi söyledim mi?"

"Gözlerinle ve dilinle söyledin."

"Gözlerim yalan söyledi," diyorum huysuzca. Muhtemelen şu anda tüm arkadaşlarımız kıs kıs gülüyordur.

"Yukarı çıkmak istemiyor musun? Olur. Burada duracağız." Aniden durdu ve beni yere bıraktı. Daha merdivenlerin yarısındayız. Yine de beni nazikçe oturur pozisyona itiyor ve sonra eğilip beni tekrar öpüyor.

Merdivenlerde geriye doğru yayılıyorum ve oyun oynuyorum. Eğlenceli olmamalı. Rahat bile değilim. Ama Ian vücudumun sakladığı her sırrı bilen vahşi bir adam. Dilini ağızma soktuğunda ve elini eteğime soktuğunda, hem şaşkınlık hem de zevkle nefes alıyorum.

"Yaramazsın," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Sen de öylesin," fısıldıyor. "Sadece henüz bilmiyordun."

Hudson'daki En İyi Komşu

IAN

Vera'nın yatağında sırtüstü yatıyorum. Çırılçıplak. Terliyim. O üstümde yatıyor, nefesini tutuyor. Ve ben hiç hareket etmek istemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla, ki bu bir sorun, çünkü seyahatimiz bir hafta bitiyor.

Vera göğsümde bir şekil çiziyor. "Sana avukattan gönderdiğim şeyi okudun mu? LLC'yi kolayca kurmana yardımcı olabilir gibi görünüyor."

"Henüz değil," diye itiraf ediyorum. Bu, düşünmek istemediğim pek çok şeyden sadece biri. Telefonumda e-postalar ve mesajlar birikiyor. Avukat. Annem, şu lanet düğün hakkında sorular soruyor. Düzgün bir takım elbisem var mı? Halkla ilişkilerci, bakmam gereken hayır kurumlarının listesini . O'Doul bile şu kaptan meselesi hakkında tekrar konuşmak istiyor.

"Eğer avukata tekrar yazarsan," diyor Vera, "döndükten hemen sonra LLC işini halledebilirsin. Öyle demedi mi?"

"Muhtemelen," diye . "Aslında mektubunu okumadım. Bu bir PDF." "Telefonum bunlarla başa çıkabilir," diye öneriyor.

"Evet, benimki de öyle." Saçlarını boynundan çekip öpüyorum. Sonra ona sorunu gerçekten söyleyerek kendimi şaşırtıyorum. "Ama ben

Yapamam, Vera. Ben aşırı disleksik biriyim ve bazı belgeler için karanlık moda, belirli yazı tiplerine ve bazen de metinden sese uygulamasına güveniyorum. Ama PDF'ler bunu zorlaştırıyor."

"Hay aksi." Ellerin üzerine kalkıyor ve ben içten içe irkiliyorum. Vera mükemmeliyetçidir. Muhtemelen bir e-postayı otuz dakikadan fazla bekletmez ve onunla ilgilenmez. "Çok özür dilerim," diyor. "Bilmiyordum."

"Önemli bir şey değil." Onu tekrar göğsüme çektim. "Sadece bir güçlük. Her şeyi yavaşlatıyor."

"Yardım edebilir miyim? Sana okuyup cevabını yazabilir miyim? Böylece bir şey eksilmiş olur."

Gerçekten cazip bir teklif olmasına rağmen tereddüt ediyorum. "Bunu yapmak istemezsin. Güzel vakit geçiriyorduk."

Yatağın üzerinde yuvarlanıyor ve bana gülümsüyor. "güzel vakit geçiriyorum. Ve eğer aşağı inip bitirmeme izin vermediğin bir bardak şarabı getirirsen, yine güzel vakit geçiriyor olacağım. Ayrıca avukata göndereceğin e-posta da yazılmış ve bitmiş olacak."

"Şey..." Kendi mektubunu okuyamayan adam olmak istememenin asırlık utancı dışında, bu teklifi kabul etmemek için gerçekten hiçbir neden yok. "Tamam, tabii. Bir saniye. İçkilerimizi ve telefonumu alayım."

ON DAKİKA SONRA, kararımdan memnunum. Vera, uzun bacaklarını benimkilere dolamış, avukata bir cevap yazıyor. Bir şirket kurmak için tek ihtiyacı bir çek ve birkaç ayrıntı.

Bir de isim. ", bu LLC'ye ne isim vereceğiz?
Hudson Avenue Co?"

Vera yüzünü buruşturur, parmakları duraklar. "Olmaz öyle şey. Bu çok sıkıcı.

Ayrıca, bu isim çok yaygın. Muhtemelen başka biri kullanmıştır."

"Büyük fikrin nedir o zaman?"

"*Ateşli ve Oynak Hokey Oyuncusu Co'ya ne dersiniz?*"

Gülümsüyorum. "Çok komiksin, değil mi? Tamam, buldum. Bunu dene-

Hudson LLC'deki En İyi Komşu."

Vera'nın bana aslında mahalledeki en iyi komşu olmadığım ile ilgili bir şeyler söylemesini bekliyorum. Ama onun yerine gözleri yumuşuyor. "Bu eğlenceli. Bunu yazıyorum." Telefonumun ekranına çılgınca dokunuyor.

Hah. Bunu bir şaka olarak düşünmüştüm. Yine de başlığın ne olduğu umurumda değil. Sadece Vera'nın beni bu avukata bağlamak ve e-postasını benim için yanıtlamak için koşturmasına çok sevindim. "Tamam, bitti mi?"

"Tamamdır," diye onaylıyor. "Yapılması gereken başka bir şey var mı? Daha önce *her* mesajın takip edilmek üzere yıldızlandığı bir gelen kutusu görmemiştim. Tatilde olduğun için mi?"

"Kötü, değil mi?" Alnımı ovuyorum. "Bende hep böyle olur. Her zaman e-postalarımın gerisinde kalıyorum. Sporcu olduğum için çok fazla evrak işim olmadığını sanırsınız. Ama bu doğru değil ve bu konuda çok kızgıyım."

Vera yumuşak eliyle kalçamı okşuyor. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Tereddüt ediyorum. "Belki de sadece halkla ilişkilercinin verdiği? Bir hayır kurumu listesinden seçim yapmam ve sonra da gönüllü olarak çalışmam gerekiyor. Ve eğer cevap vermezsem, bundan kaçmaya çalıştığımı düşünecek. Tommy'den bir tane gördün mü?"

"Evet," diyor, sanki bu gerçekten eğlenceliymiş gibi mutlu bir şekilde ekrana dokunarak. Şarabından bir yudum alıyor ve okumadan önce bir kenara koyuyor. "Tamam, işte liste. Brooklyn Erkek ve Kız Kulüpleri var."

"Sağlam bir seçim. Ama çok erkek bunu yapıyor. Başka ne ki?"

"Bir düzine daha var. Brooklyn'de bir kadın sığınma evi. Bir çocuk hastanesi. Çocuklara spor öğreten bir organizasyon. Oh! Ve işte İyi Görün, Daha İyi Hisset. Harikalar."

. "İyi görünmek için bir hayır kurumu mu var? Bu nasıl bir şey?"

Vera bana ters bir bakış attı. "İşte yine tüm bilgilere sahip olmadan birinin sığ olduğunu varsayıyorsun. O hayır kurumunda çalışıyorum, Ian. Neil'e bahsettiğim için listede bile olabilir."

Uh-oh. Yine ayağımı soktum. "Pekala. Duyalım bakalım. Bana nasıl bir pislik olduğumu tekrar anlat." Bunu bana karşı kullanmayacağını umarak bir kolumu omuzlarına doladım. Ama kendimi savunmada hissettiğimde ağzımı bozarım. Ve evet, durabilirim.

"Size bir hikâye anlatayım," diyor, sesi artık daha az soğuk. "Sosyal hizmetler beni annemden aldıktan sonra Nonna'm tarafından büyütüldüm."

Aman *Tanrım*. "Bunu bilmiyordum."

Omuz silkiyor. "Büyükannem beni severdi. Harika biriydi. Ama moda konusunda senin gibi düşünüyordu. Muhasebeci olmamı isterdi. Ya da kuzenim Maria gibi diş hijyenisti. Çok pratik bir kadındı. Ama ben daha çok küçük bir kızken bile modayla iç içeydim. Diğer kızlar kütüphanede American Girl kitaplarına bakarken ben Vogue'un eski sayılarına bakıyordum."

Gülüyorum ama gözümde canlandırabiliyorum; genç Vera ödevini yapmak yerine derginin sayfalarını çeviriyor. "Biliyor musun, ben de öyleydim ama hokeyde. Ve hayattan ne istediğini bilmek işe yarıyor."

"Elbette." Bana gülümsüyor. "Ama Nonna ve ben lise boyunca bu konuda kavga ettik. Üniversite programım moda işine odaklanmıştı. Ama Nonna moda kısmını bırakıp sadece işletme finansmanı öğrenmem için beni ikna etmeye çalıştı."

"Evet, ailenizin seçimlerinize oldukça sinir bozucu."

"Şey..." Vera şarabını yudumluyor. "Ben programı neredeyse bitirmişken ona kanser teşhisi kondu. Durumu da kötüydü. Bazı semptomları göz ardı etmişti. Metastatik melanomu vardı."

"Tanrım, özür dilerim."

Vera burnundan yavaşça bir nefes alıyor ve gözleri biraz kızarıyor. "Oldukça korkunçtu. Çok tedavi gördü ve kısa bir süre için her şey yoluna girmeye başladı. Ama uzun bir savaştan sonra öldü."

O kadar üzgün görünüyor ki onu kucağıma çekip çıplak omzunu öpüyorum. "Çok üzgünüm bebeğim. Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Bir yıldan fazla oldu. Aniden olmadı." Derin bir nefes daha alıyor. "Ama her neyse, bir sürü ameliyat yaptı. Ciddi yan etkileri olan ilaçlar da vardı. Sonunda son çare olarak kemoterapiyi denediler. Bir ton kilo verdi ve saçları döküldü. Depresyona girdi ve eskisi kadar dışarı çıkmaz oldu."

"Briç oynamıyor ya da arkadaşlarını görmüyordu. Kendisi gibi görünmüyor ya da hissetmiyordu. İşte o zaman Look Good, Feel Better'ı aradım. Ona çok gerçekçi bir peruk sağladılar. Ve bize tedavilerinin yan etkileriyle başa çıkmak için bazı cilt bakımı ipuçları öğrettiler. Bu yardım kuruluşunun yaptığı şey de bu; kanser tedavisi gören insanların *dışarıdan* iyi görünmelerine yardımcı oluyorlar, böylece içeride kendilerini daha iyi hissediyorlar."

"Ah," diyorum kendimi dünyanın en büyük götü gibi hissederek.

"Hiçbir fikrim yoktu." "Biliyorum." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Mesele de bu, Ian. O

o da yapmadı. Peruğunu aldıktan sonra, bir sonraki kilise yemeğine rezervasyon yaptırdım. Ve ona en sevdiği renk olan kırmızıdan bir elbise aldım. O kadar para harcamamam gerektiğini söyledi. Ona indirimde olduğunu söyledim, öyle olmasa bile. Süslenip püslenip dışarı çıktık, tıpkı eski günlerdeki gibi. Ve bu hoş, yaşlı adam

elbisesi ve saç modeliyle ilgilendi, bu da ikimizi de güldürdü. Peruk olduğunu bilmiyordu."

Vera durup parmak uçlarını gözyaşı kanallarına bastırıyor, ben de onu biraz daha yakın tutuyorum.

Derin bir nefes daha alıyor. "Her neyse, eve döndükten sonra aynaya baktı ve dedi , 'Vera, sevdiğin şeyler konusunda sana hep zorluk çıkardığım için özür dilerim. Sanırım şimdi seni anlıyorum. Ve sevdiğin bir işi bulmak kutlanacak bir şey. Seçimlerine saygı duymuyormuşum gibi hissettirdiysem özür dilerim." Sertçe yutkunuyor. "Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim ama sonunda bana bunu verdi. Sonra da öldü. Bir ay sonra."

"Vay canına, tatlım. Çok özür dilerim."

Vera yüzünü göğsüme bastırıyor ve gözyaşlarının tişörtümün içine sızdığını hissedebiliyorum. "Sonunda, teyzeme son dileklerini ilettiğinde, gömülmek için o kırmızı elbiseyi seçmişti. Ona verdiğim elbiseyi."

Kalbim ikiye bölündü. "Onu özölüyor olmalısın."

"Var," diyor burnunu çekerek. "Hâlâ ailem var - teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim. Ama o benim gerçekten tek ebeveynimdi."

Kendini kadar birkaç dakika daha saçlarını okşuyorum. "Bu hayır kurumunun ne işe yaradığını bana açıkladığın için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz," diye burnunu çekiyor. "Yanıldığını kanıtlamaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun. Sen ve diğer herkes, sanırım."

Yüzünü iki elimin arasına aldım. "O halde size bu fırsatı sunabildiğim için çok mutluyum."

Sonunda gülümsediğinde, onu öperim.

YİRMİ BEŞ

Bugün Golf Günü mü? Yoksa Shrink Takımı Günü mü?

IAN

Bir sonraki atışı nasıl yapacağımı düşünerek çim sahadan deliğe doğru bakıyorum. Golf oyunum pek zarif değildir. Topu hareket ettirebilirim -Sadece her zaman istediğim yere gitmiyor.

"Peki, bu bir yere varacak mı?" Neil bana soruyor.

"Öyle umalım. Hangi sopayı kullanmalıyım?" Neil golfü benden daha iyi biliyor.

"Al." Kiraladığım sopalardan oluşan çantamdan bir demir uzattı. "Ama ben on ikinci delikten bahsetmiyordum. Vera'dan bahsediyordum."

"Oh." Beklediğim soru bu değildi. "Hayır, dostum. Geri döndüğümüzde önemli bir randevusu var. Eski bir aşk. Uzun vadeli planımız hiç olmadı." Sopanın kafasını küçük beyaz topla birleştirdim. Omuzlarımı olması gerektiği gibi ayarlıyorum ve sonra geri çekilip vuruyorum.

Top, hedefinin on metre ötesine düşmeden önce mavi İtalyan gökyüzünde uçuyor.

Castro, "Çok fazla ısı var," diyor.

"Evet, evet." Golf çantalarımızı alıp yeşil alana doğru gidiyoruz.

"Yine de ikiniz birlikte iyi olursunuz," diyor Neil. "Uzun vadede."

"Böyle düşünen bir tek sen varsın." Gülüyorum. "Cinsel kimyamız dışında hiçbir ortak noktamız yok."

"Bu iyi bir başlangıç," diyor. "Ama bahse girerim yanıyorsunuz. Ortak şeylere sahip olmak golfe karşı alışverişten daha fazlasıdır. Hayata nasıl baktığınızla ilgilidir. Vera gerçekten iyi bir insan. Özüne kadar sadık. Arkadaşları için her şeyi yapmaya hazır. Siz de aynısınız ama bir yanınız güven sorunu yaşıyor."

"Bugün golf günü mü? Yoksa takım küçültme günü mü? Ve benim güven sorunum yok."

Beni Neil'den bile daha uzun süredir tanıyan Castro, "Hı-hı," diyor. "Sen ekibe katıldıktan yaklaşık on dakika sonra eski sevgilin yeni adamıyla yatağa atladığında oradaydım. Jette ilişkilerin enayiler için olduğuna dair büyük bir konuşma yapmıştın. Kadınlar sadece seninle sevişmek için eski sevgililerdir. Bu bir alıntı. Ve bir daha asla onlardan birine güvenmeyeceğini söyledin. Sonra eski sevgilin dövmeden nefret ettiği için göğsüne kocaman bir dövme yaptırdın. Massey de seni dev harflerle 'BİR DAHA ASLA' yazmaktan vazgeçirdi."

"O *yıllar* önceydi," diye alay ediyorum.

"Aynen öyle," diyor Castro. "Ve o zamandan beri kimseyle çıkmadın." Atışını hizalıyor ve lanet topu tam deliğe yuvarlıyor.

"Güzel atış," diyorum konuyu değiştirmeye çalışarak. "Daha sonra öğle yemeğinde ne yapacağız?"

Ama Neil bu işin peşini bırakmaya hazır değildir. "Eski sevgilinin düğünü yaklaşmıyor mu?"

Çocuklarıma o lanet düğünden hiç bahsetmemeliydim. "Tabii. Ne olmuş yani?"

Neil golf tozunu alır. "Vera'yı almalısın. Hem sen daha çok eğlenirsin, hem de Vera, golf sopası satın alan zengin

elbiseler ve tasarım ayakkabılar."

"Eski sevgilimin düğünü mü? Bu bir kadının hayalindeki randevu *değil*. Ailemle tanışmak zorunda kalacağından bahsetmiyorum bile. Annem Vera'yla çıktığımızı düşünecek ve ben de bu konudaki sorulara cevap vermek zorunda kalacağım." Gelmiş geçmiş en kötü fikir.

"Sadece bir düşünceydi," diyor Neil, mükemmel bir vuruş yaparken.

Ama şimdi beni düşünmeye itti. Gerçek şu ki, Vera'nın arkadaşlığından gerçekten hoşlanmaya başladım. Neil hobileri eşleştirmenin her şey olmadığı konusunda haklı. Yüzüne karşı itiraf edeceğimden değil.

Ayrıca, düğünde Vera'nın benimle dans etmesi ve herkesin kıyafetini eleştirmesi aslında her şeyi çok daha eğlenceli hale getirecekti.

Çok cazip. Ama sonra annemin aklına büyük fikirler gelirdi.

Hayır. Bu fikir benim golf vuruşum kadar berbat. Topumu deliğe sokmak için iki vuruş yapmam gerekiyor, bu da dörtlümüzün en kötü skoru oluyor.

Bir sonraki deliğe doğru gidiyoruz. Ve Neil, "Vera'nın eski sevgilisiyle büyük randevusu nedir?" diye soracak kadar küstahlaştı.

Soruya verdiğim tepki ani ve öfkeli. "Ben bileyim? O kadar merak ediyorsan kendin sor."

Neil beni gibi .

Belki de hoşlanmıştı. Ondan beklediğimden biraz daha fazla hoşlanıyorum. Bu iyi bir şey değil.

BİR SÜRE sonra golf kulübünde açık havada bir masada oturmuş sandviçlerimizi yerken telefonlarımızdan mesajlar gelmeye başladı. Hepsi de birkaç saniye arayla.

Dördümüz endişeli bakışlar atıyoruz. Çünkü bu iyi bir şey olamaz.

Telefonuna ilk uzanan Castro oluyor. Ekrana gözlerini kısarak bakıyor. "Ne oluyor lan? *Puck Daddy's* diyor ki: *Brooklyn, Boston ve Vegas arasında 3 takımlı büyük bir takas gerçekleşiyor.*"

Midem dibe vuruyor. "Ördeği sikeyim. Golf oynarken birimiz takas edilirse, yaptıklarımın ben sorumlu olmayacağım."

Castro hepimizin görmesi için telefonunu uzatıyor. Menajeri Bess'ten bir mesaj var. ***SEN DEĞİLSİN. SAKIN OL.***

"Aynı mesajı Eric'ten de aldım," diyor Anton. Sonra alnındaki hayali teri siler.

Neil sandviçini kaldırıyor. "Takas yasağım var." "Var mı?" Bağırıyorum. "Nasıl yani?"

"Bunu almak için yüzde yirmi beş maaş kesintisi yaptım," diyor omuz silkerek.

Bunu söyledikten bir süre sonra hepimiz ona birer patates cipsi . "Zengin herif," diyor Anton. "Senden hoşlanmamız iyi bir şey."

Neil sadece gülüyor, çünkü bir grup milyonerin milyarder olduğu için ona gölge düşürmesinin ne kadar saçma olduğunu umursamayan harika bir adam. Özellikle de biz onun İtalyan villasında kalırken.

Ve hala bu masada her ne takas olursa olsun her şeyi bilmeyen tek kişi benim.

Tabağımı iterek ayağa kalkıyorum ve telefonumu yemek alanının dışına taşıyorum. Sarmaşıklar ve parlak, egzotik çiçeklerle tırmanan bir duvarın yanında duruyorum. Göl uzaktan parıldıyor. Ama yine de midemde soğuk bir korku çukuru oluşuyor.

Bu yıla kadar, büyülü bir hayat yaşıyordum. NHL'de beş ya da daha fazla yıl geçiren çok az insan var. Çok azı benim yakaladığım şansı yakalayabilir.

Ama her zaman bu fırsatları *hak ettiğimi* düşündüm. Hokey benim tek şeyimdi, tek gerçek yeteneğimdi. Benim amacım. Ailem

beni hiç anlamadı, önemli değildi. Bağrımda hokey vardı ve bana asla sırt çevirmeyeceğini düşünüyordum.

Birden o kadar emin olmadım. Boston'lı çaylağı nasıl bu kadar incittiğini düşünmekten uykusuz geceler geçirdim. Ve şimdi takımım bir imaj sorunu olduğunu düşünüyor. Beni bir varlık olarak değil, bir yük olarak görüyorlar.

Eğer takas edilsem, bu sonun başlangıcı olabilir. kariyerlerinin sonunda düşüşe geçer. Bunun ben olmaya hazır değilim.

Ben hazır değilim.

İçimi kaplayan soğuk korkuyla telefonumu çıkardım ve bildirimlerimi taradım. Birkaç arkadaşım bana üçlü bir "çoklu oyuncu" takasıyla ilgili aynı dedikodu mesajını göndermiş. Ama menajerimden ya da yönetimden gelen herhangi bir mesaj yok.

Elimdeki en yakın şey halkla ilişkiler uzmanından gelen ve İtalya'dan dönüş tarihimi soran bir günlük mesaj. *Böylece seni hayır işlerine başlatabiliriz.*

Burada ölüyorum. O'Doul'un numarasını tuşluyorum ve çalmasını bekliyorum. "Sen olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyor.

İhtiyacım olan güvence tam olarak bu değil ama yine de rahat bir nefes alıyorum. "Neden? Kim olduğunu biliyor musun?"

Tereddüt ediyor. "İçimde bir his var. Yine de söylememeliyim. Yönetim beni öldürür."

"Doulie, aklımı kaçırıyorum."

Kıkırdıyor. "Takas edilmenin hayatının sonu olmayacağını biliyorsun, değil mi? Bu hokey, mafya filmi değil."

"Bunu tüm kariyerini tek bir takım için oynayan adam söylüyor."

"Evet, adil. Tamam, sanırım Ivo onlardan biri. Menajerinin bir toplantı için binaya girdiğini gördüm. Gerçi Ivo'yu görmedim, yani toplantı başka bir şey de olabilir. Sözleşme görüşmesi gibi."

"Oh, vay canına." Büyük bir nefes verdim. "Yani eğer takas edilen Ivo ise, o zaman-"

"İkinizi birden takas etmek pek mantıklı olmaz," dedi, benim de ilk aklıma gelen buydu.

"Bu kadar çok değişim olması çok yıkıcı," diye ekliyorum. Finli çocuk ve ben aynı pozisyonda oynuyoruz ve ikimizi birden göndermek garip olurdu.

"müdür aramadı, değil mi? Menajerin aramadı mı?" "Doğru.

Hiçbir şey yok."

"O zaman söylentilerin seni delirtmesine izin verme. Ve Tanrı aşkına -Dedikodu yazılarındaki yorumları asla okumayın. Onlar sizi sadece öfkeliendirir."

"Tanrım, biliyorum." Koltuk hokeyi hayranları şu anda deli gibi spekülasyon yapıyor olacaklar. Kokteyl saatine kadar tüm takımı iki kez takas etmiş olacaklar. "Muhtemelen taraftarların takas listesinin en başında ben varım."

"Taraftarlar önemli değil," diye hatırlatıyor O'Doul bana. "Onlar senin ayakkabınla bir mil bile kaymadılar. Sizi tanımıyorlar. Beş yüz kilo squat yapamazlar. Yaşamak için yüzlerine darbe almıyorlar. Onlar. Önemli değiller. *Önemli değiller.*"

"Doğru," diyorum sessizce. Bu tam da ihtiyacım olan moral konuşmasıydı. "Gelecek sezon sensiz ne halt edeceğim ben? *Lanet olsun.*"

O'Doul kıkırdar. "Gururum okşandı, evlat. Ama değişim denklemin sadece parçası. Seni öldürmez."

Şu anda midemin bulanması gibi mi? Haklı olduğundan emin değilim.

"Ama artık olduğuna göre, kaptanlık konusunu tekrar konuşalım. Kim alıyor? Ne düşünüyorsun?"

"Uh..." Bu gerçekten aklımdaki son şey. "Castro'yu düşündüm ama sen hayır dedin. Bu yüzden bir sonraki bariz seçim Trevi. O yüksek skorlu bir oyuncu. Hakemler onu seviyor. Dürüst bir yüzü var. Şimdiden bir lider. Broşürde iyi görünüyor."

O'Doul güler. "Biliyorum. O tam bir paket. Ama başka bir çıkar  atışması var. Ko un kızıyla evli."

"Kimse Leo'nun bir muhbir olduğunu düşünmüyor," diye belirtiyorum. "O çok dürüst bir adam. Artık *sen* bile ondan hoşlanıyorsun."

O'Doul gülüyor, çünkü o da onların sarsıntılı başlangıcını hatırlıyor. Kaptan,  aylakken Trevi'nin büyük bir hayranı değildi.

Sanki bir milyon yıl gibi geliyor.

"Biliyorum dostum. Leo harika bir adam ve doğal bir lider. Ama yönetimle bağlantısı olmayan birine ihtiyacımız var. Öfkeli olmayan sağlam bir adam. Organizasyonda kıdemi olan  alışkan biri."

"Bizde onlardan çok var," diyorum, bu konuşmadan bıkmış bir halde. "Bir yolunu bulacaksın."

   çekti. "Tamam, eğer yardım etmek istemiyorsan."

Kıs kıs gülüyorum. "Suçluluk yok, dostum. Eğer ben dönene kadar karar vermediysen, isimleri şapkaya koyarım ve birini se ersin."

"Anlaştık. şimdi git eğlen ve bu takas için endişelenme. Muhtemelen senin başına gelmeyecek. Olursa da anlaşırsınız."

"Teşekk rl r," diyorum huysuzca. Telefonu kapattık ve kendimi daha iyi hissettim. Birazcık.

Kendimi bildim bileli ilk kez, önümüzdeki sezon için duyduğum heyecan sinirle karışık. Ben böyle değilim. Ama bundan kurtulamıyorum.

YİRMİ ALTİ

Aslında Alışveriş Yapmaktan Yoruldum

VERA

"Bunu itiraf etmek benim için zor ama aslında alışveriş yapmaktan yoruldum." Bu dramatik açıklamayı Charli, Heidi Jo ve ben Lugano'nun şirin sokaklarından birindeki kafe sandalyelerine çöktüğümüzde yapıyorum.

Charli bana bir günlüğüne bu İsviçre kasabasına gitmek isteyip istemediğimi sormuştu ve ben de ilk uluslararası seyahatimde yabancı ülke sayısını iki katına çıkarma fırsatını kaçırmamıştım. Ama şimdi çok yorgunum.

"Ayaklarım acıyor," diye itiraf ediyor Heidi Jo. "Ama en iyi mağazayı sona sakladığımızı sanıyordum."

"Yaptık," diyor Charli. "Ve içeri girmek zorundayız, çünkü Vera ve benim gala için hâlâ elbiselerimiz yok."

"Belki de gitmemem gerekiyordur," diye mırıldanıyorum. "Bu moda tanrılarının evde kalmam için bir işareti."

"*Kimsin* sen? Ve Vera'ya ne yaptın?" Charli de- mands. "Ve eğer ben bu şeye gitmek zorundaysam, sen de gitmek zorundasın. Bu bir kural."

Bir garson belirir ve masaya espresso bardaklarını boşaltmaya başlar.

"Grazie mille," diyorum teşekkür ederek.

"Kesinlikle kafeine ihtiyacın var," diyor Charli, elime bir fincan tutuşturarak. "Bunu iç. Sonra da elbiseni bulmaya gidiyoruz."

"Belki," diye kabul ediyorum. Gerçi Milano'ya iki kez gittik ve Bellagio'da da baştan sona alışveriş yaptım. Ancak beğendiğim tek elbise fiyat aralığımın çok dışındaydı.

Belki *de* bu bir işarettir. Doğru elbise sihirlidir. Ve bu durumda sihrin yokluğu dikkat çekicidir.

Ve -işte isyankâr bir düşünce- eski sevgilimin *beni* etkilemek için doğru takım elbiseyi bulmak için iki farklı ülkeyi dolaştığını hayal edemiyorum.

Bunun şimdiye kadar hiç aklıma gelmemiş olması çok komik.

Kahveden sonra, vitrinlerini ışıltılı elbiselerin süslediği *La Boutique Rosa*'ya gidiyoruz. Paramın yetmeyeceği hiçbir şeyi denemeyeceğime dair kendime söz veriyorum. Danforth ödeyemeyeceğim bir kredi kartı faturasının stresine değmez, değil mi?

Doğru, içimdeki eleştirmen de aynı fikirde. *Tabii bu onun seni tekrar sevmesi için son şansın değilse. Sadece söylüyorum.*

Kızlarım ve ben dükkânda yayılırken, "Sen kapa ," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Heidi Jo somon rengi bir balo elbisesi tutuyor. "Daha fazla hayran partisine gitmeliyim," diye yakınıyor Heidi Jo. "Böylece bunu giyebileceğim bir yerim olur."

"Bunun içinde çok güzel görünürsün," diye kabul ediyorum. Ama fiyat etiketine bakınca boyumu aşan bir işe kalkıştığımı anlıyorum.

Yine de mağaza çok güzel. Elbiseleri raflardan indirirken, İtalyan ve Fransız tasarımcıların stillerine hayran kalırken ve gördüğüm tüm trendleri düşünürken çok eğleniyorum. Püsküller geri döndü ve tüyler de moda. Asimetrik yakalar her yerde. Bir Instagram fotoğrafı çekiyorum

begonya pembesi bir sıra elbiseden oluşuyor.

"Vera!" Charli bana ısıklık çalıyor. "Bir saniye buraya gel."

Etrafa bakındım ama onu göremedim. Sonra dükkanın en arkasından bana el sallayan bir el görüyorum. *Prezzo ridotto* yazan bir raf var. İndirimli fiyat. Ve Charli, yüksek belli ve geniş etekli, sade bir stilde, yere kadar uzanan bir balo elbisesi tutuyor. Tatlı bir yakası ve ince omuz askıları var.

Ve her şey İtalya bronzluğuma karşı muhteşem görünecek koyu kırmızının zengin bir tonunda yapıldı.

"Tamam," diyorum yavaşça. "Bu muhteşem."

"Etek ucunu seviyorum," diyor. "İçinde eteğın şeklini daha ilginç hale getiren yumuşak bir tel var."

O haklı. Elbiseyi elbise yapan etek detayı. "Bu gerçekten çok şirin. Bunu benim için mi yoksa için mi söylüyorsun? Bu renk her iki da gidebilir."

"Bu senin için, dingil. Ama o etek kolaya kısaltılamazdı. Belki de bu yüzden satmadı? Tam olarak doğru uzunlukta olmalı, yoksa işe yaramaz. Gerçi bu minyon bir uzunlukta. Dener misin?"

"Vay canına, . İyi göz, kızım."

Bana mutlu bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Asla bilemezsin. Aradığın kişi olabilir."

Bana prova odasına girmeme yardım eden bir satış görevlisi buluyorum. Sundress elbisemi çıkarıyorum ve balo elbisesine dikkatlice adım atıyorum. Kumaş düşük parlaklıkta ipek karışımı. Peki ya fiyat etiketi? Sadece iki bin avroya indirilmiş. Bu çok para ama bir İtalyan tasarımcı balo elbisesi için değıl.

"ekebilir miyim?" Charli kapının diğerk tarafından sorar.

"Evet, lütfen." Dışarı çıkıyorum ve Charli'nin gülümsemesi genişliyor. "Oh kahretsin! Uzunluk işe yarayacak, değıl mi? Arkanı dön." Fermuarımı çekip elbiseyi giydiriyor, ben de yanından geçip üçlü aynayı buluyorum.

Ve *vay* canına. Sanki benim için yapılmış gibi üzerime oturdu. Bedeni göğsüme tam oturuyor, askıları kazmıyor ya da yuvarlanmıyor ve etek ucu yere kadar uzanıyor.

"Parmak uçlarında dur," diyor Charli. "Bakalım alçak bir topuk ne yapacak."

Kendimi bir santim yukarı kaldırıyorum ve sonra eteklerim yerde düzgünce sallanırken yavaş bir daire çiziyorum.

"Kutsal cannoli," diyor Heidi Jo. "Oscar adayı gibi görünüyorsun."

"Göğüs bile uyuyor," diye mırıldanıyorum. "Bu hiç olmaz."

"İşte bu," diye fısıldar Charli. "Bu senin elbisen. Bana deli olmadığımı söyle."

"Bu konuda değil," diye kabul ediyorum. "Onu benim için bulduğun için teşekkür ederim."

Charli gülüyor. "Sen de benim için her zaman aynısını yapıyorsun. Ben sadece iyiliğinin karşılığını vermeye çalışıyorum."

YENİ elbisemi özenle kağıt mendillere koyduktan sonra limuzinle villaya geri dönüyoruz ve akşam ritüelimiz için sadece birkaç pint gelato almak üzere kısa bir mola veriyoruz. Diğer iki kadın beni gelato dükkanına yalnız gönderiyor, çünkü İtalyanca pratik yapmayı sevdiğimi biliyorlar.

"Umarım kimse seçimime kızmaz," diyorum dışarı çıktığımda. "Biraz tuhaf ama adam bana bir örnek verdi ve bence harikaydı."

"Ne kadar garip olabilir ki?" Charli talep ediyor. " kadarki favorim senin seçtiğin guava oldu."

"Kendinizi hazırlayın. Bu zeytinyağı ve biberiye."

Heidi Jo omuz silkiyor. "Kulağa farklı geliyor, ama eğer şişmanlatacak bir yaparlarsa, muhtemelen bayılırım." Karnını şefkatle okşuyor. "Ben

Bu yolculukta en az beş kilo alacağım."

Şoför dondurma erimeden bizi villaya geri götürüyor ve kendime birkaç gün içinde tekrar normal bir insan gibi metroyla seyahat etmek zorunda kalacağımı hatırlatıyorum. Tekrar balkabağına dönüşmeden önce elimden geldiğince eğlenmeye çalışsam iyi olur.

Dondurmayı buzluğa koyduktan sonra üst kata çıkıp elbisemi kaldırıyorum. Ian'la paylaştığım banyoda kimse yoktu, ben de yüzüme biraz su çarpmak için içeri girdim. Odasının kapısı açık ve onu yatağın ucuna tünemiş, gömleksiz, dirseklerini dizlerine dayamış, elinde telefonla görüyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sadece fiziksel olarak çekici olduğu için değil, öyle olmasına rağmen. Ama şimdi o bedene karşı uyumanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve o güçlü ellerin şaşırtıcı şefkatini.

Güzel ama aynı zamanda tanıdık. Şeye benziyor... Vay canına, bu çok kötü. Ama *benimkine* benziyor.

Ne halt içiyorsun sen? İçimdeki huysuz bunu istiyor. O senin değil. Ve eğer bunu yüksek sesle söyleseydin, yüzüne gülerdi.

Ian başını kaldırıp ona baktığımı fark etti. İşte o zaman alnındaki endişe çizgilerini fark ettim.

"Hey, sorun nedir?" Hemen sordum. "var?"

Gülümsemeye çalışsa da ürkmüş görünüyor. "Merhaba, kontes. Seksen dokuz numaralı alışveriş gezisi nasıldı?"

Yatağa geçip yanına oturuyorum. "İstersen hobilerimle dalga geçebilirsin sert çocuk. Ama neden biri son çöreği yemiş gibi görünüyorsun?"

Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi yakışıklı çenesini ovuşturuyor. "Tam olarak yanlış bir şey yok. Ama Brooklyn'de büyük bir takas söz konusu ve bu beni geriyor. İyi bir durumda değilim

Ekibimle birlikte bir yerdeyim ve başıma bela olacağımı düşünürlerse beni Vegas'a ya da başka bir yere göndermelerinden endişe ediyorum."

"Tutuklanman yüzünden mi?" Kalbim sessizce patlarken geveliyorum.

"Evet, kısmen," diyor. Telefonunu bir kenara bırakıp yatağa uzanıyor, ayakları kenardan sarkıyor, kolları yüzünü kapatıyor. "İtibar meselesi kesinlikle bir faktör. Ekibimizde pek çok değişiklik oluyor. Yönetim için beni masanın dışına itmek kolay olurdu. Beni başkasının sorunu haline getirmek."

Bekle. Ne? "Seni takas *edemezler*." Başım dönüyor. Brooklyn'i öylece terk edemez. "Daha yeni bir bina satın aldın!"

"Biliyorum, değil mi?" Kahkahası biraz histerik geliyor. "Küçük bir apartmanın yöneticisi olmak ilgini çeker mi? Birkaç hafta sonra başlamak üzere birini işe almam gerekebilir."

Asit tadı alıyorum. Hasta bile olabilirim. "Bunu *yapabiliyorlar* mı?"

"Yapabilirler," diyor sefil bir şekilde. "İşimin en güzel yanlarından biri de bu. Maaş iyi ve masa başında oturmak zorunda değilsin. Ama seni haber vermeden istedikleri yere gönderebilirler."

Şok olmuş bir halde yatağa, onun yanına uzandım. Görmeyen gözlerle tavana bakıyorum. Ian takas edilirse, suçlanacak kişi ben olurum. O takas *edilemez*. "Nasıl öğreneceksin?"

Eli benimkinin üzerine kapanıyor. Çok iyi hissettiriyor ama bunu hak etmiyorum. "Genel müdür beni arayacak, menajerim de hatta. O'Doul takas edileceğimi düşünmüyor. Başka birini takas edeceklerine dair bir teorisi var. Yine de anlaşılmayı açıklayana kadar rahatlamayacağım. Düşündükleri listede olmam gerektiğini biliyorum."

"Özür dilerim," diyorum.

"değil," diyor. ". Ve bu senin hatan değil." Belki de öyledir.

YİRMİ YEDİ

Zeytinyağı ve Dondurma

IAN

VERA ve ben yatağında kendiliğinden kestiriyoruz.

Bu güzel olmalıydı ama tam ortasında kötü bir rüya gördüm. Ona yumruk attıktan sonra Boston'dan gelen çaylak bana baktı ve "Şimdi takas edileceksin" dedi.

Terli ve perişan uyanıyorum.

En azından Vera'yı uyandırmadım. Yan yatmış, tatlı ve huzurlu görünüyor. Ayağa kalkıyorum ve kendimi yeniden insan gibi hissetmek için parmak uçlarımda duşa gidiyorum.

O GECE YEMEKTEN SONRA Vera ile saçma bir tartışmaya girdim. Dondurma aroması olarak zeytinyağına karşı çıkıyorum. (Ama beni suçlayabilir misiniz?) Moda hakkında tartışıyorum.

Sanırım bunu kendimi gerçekten bir çift olmadığımıza ikna etmek için yapıyorum. Eğer tartışıyorsak, Vegas'a ya da her neresi olursa olsun takas edildikten sonra onu özlemeyeceğim.

Tartışma kadar önemsiz ki, tam ortasında aklım başımdan gidiyor. Oturma odasında duruyoruz, sadece ikimiz. Ve stresli zihnim bir dakika daha numara yapmaya dayanamıyor. Düşüncemi bitirmek yerine Vera'yı kendime çekiyorum ve onu açlıkla öpüyorum.

Şaşırmış gibi bile görünmüyor. Hevesli parmakları saçlarımdan arasından geçiyor ve beni tutkuyla ve odaklanarak öpüyor.

Ona ihtiyacım var. Hem de çok. Ve bu konuda ince davranmaya bile zahmet edemiyorum. Birkaç dakika hardcore seviştikten sonra onu kucağıma alıp merdivenlerden yukarı taşıdım.

Bu sefer itiraz etmedi. Onu yatağa bırakıp, "Elbiseni çıkar. Bileklerini yatağın direğine bağlamak ve sonra da her yerini yalamak istiyorum."

"Neden? Bu öğrenmem gereken bir şey mi?" diye soruyor, elbisesini başının üzerine çekerek.

"Lanet olsun, hayır." Sesim hırçın. "Bu sadece yapmak istediğim bir şey." "Oh," diye mırıldanıyor. Bir an için benimle tartışacağını düşünüyorum.

Tartışmakta çok iyiyiz. Tıpkı birbirimizi inletmekte iyi olduğumuz gibi.

Ama yapmıyor. İpeksi bir kaşkorse ve minik bir külotla yatağa uzanıyor. Ağzım sulanıyor ve bu geceyi unutulmaz kılacağımı şimdiden biliyorum. Tanrı'nın sana verdiği yetenekleri kullanmalısın, dünyanın geri kalanının istediği yetenekler olmasa bile.

Ellerini bağlamak için bir şeye ihtiyacım var ve çok fazla seçeneğim yok. "Alışveriş çılgınlığında bana yeni kravat aldın mı?" diye sordum.

Başını yastıktan kaldırdı. "Ian Joseph Crikey! Yeni aldığım Valentino kravatı daha takmadan düğümlersen, yaptıklarından ben sorumlu olmayacağım. Şifonyerimin üst çekmecesine bak. Orada pamuklu eşarplar var."

Tanrıya şükür onları bulmam sadece bir saniye sürdü. Bir dakika sonra vücuduna sarılıyorum, bileklerini gevşekçe birbirine bağlıyorum ve sonra eşarbın uçlarını yatak direğine bağlıyorum.

Vera kocaman gözlerle bana bakıyor. Ama bakışları hiç de gergin değil. Göğsüme, ben çalışırken dövmenin esnediği yere odaklanmış durumda. "Kanatlar ne anlama geliyor?"

"Özgürlük," diyorum, başka bir açıklama yapmadan. "Konuşacak havada değilim, kontes." Bunu kanıtlamak için vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. Sonra eğilip minik külotunun askısını dişlerimin arasında yakalıyorum.

Onları vücudundan aşağı sürüklerken nefesi kesiliyor. "Tanrım. Oh oğlum," diye soluk soluğa kalıyor.

"Evet, havamdayım." Külotu yere atıyorum. Sonra ikinci eşarbyı alıp yuvarlıyorum. "Gözlerini kapat."

Onları memnuniyet verici bir hızla kapatıyor. Eşarbyı dikkatlice gözlerinin üzerine koyuyorum ve bağlamama izin vermek için başını kaldırıyor.

"Yaptığım herhangi bir şeyi beğenmezsen bana söyle," diyorum hoyratça. Küçük cadaloz gülümsüyor. "Evet, efendim."

Tanrım. "Çabuk öğreniyorsun." Sanki bunun artık derslerle bir ilgisi varmış gibi. Bunu çoktan aştık. Göğüslerini ortaya çıkarana kadar atletini aşağı çekmek için uzandığımda ellerim hızlı ve muhtaç ve dokunuşuma doğru eğildi.

Bu kadın bana, benim ona verdiğimden çok daha fazlasını verdi. Şu anda bana güvenini veriyor, bu da güzel bir hediye gibi hissettiriyor. Yatağa, onun yanına uzandım. Mükemmel bir memesine eğilerek meme ucuna hafifçe üflüyorum.

Lezzetli bir şekilde titriyor ve vücudunu bana doğru kaldırıyor. Ama ben o kadar da tahmin edilebilir bir ruh halinde değilim. Onun yerine diğer meme ucunu yalıyorum ve inliyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yükselip, öngörülemeyen baştan çıkarıcılığımı başlıyorum. Boynuna bir öpücük. Göğsüne bir öpücük. Dudaklarım kalçasında geziniyor. Tepesinde aç bir öpücük serisi.

"İan," diye soluyor, kalçaları beklentiyle seğiriyor.

"Seni böyle seviyorum. Çıplak, bir ziyafet gibi yayılmış. Kimsenin sana gün boyu seksi olmadığını söylemesine izin verme. O adam bir yalancı."

Bir başka ıslak öpücük için ağzımı kalça kemiğine götürüyorum ve o da kalçalarını muhtaç bir şekilde sıkıyor. "Daha fazla," diye talep ediyor.

"Daha fazlasını alacaksın. Benim için bacaklarını aç." Onları ayırır.

"Daha geniş," . "kadar. Sana bakmak istiyorum." Kısa bir tereddütten sonra bana uyuyor.

Şimdi bir ziyafet gibi yayılmıştı. Ben de dilimle ve ellerimle onu tatmin etmekle meşgulüm. Bu tam da ihtiyacım olan şey.

O tam da ihtiyacım olan şey. Yarın takas bile, bu geceyi asla unutmayacağım.

Dakikalarca eğlendikten sonra, onu yalvarttım ve inlettim. Doğruldu ve bir prezervatif aldım. Prezervatifi takarken, atletinin göbeğini ortaya çıkaracak şekilde yukarı doğru kıvrıldığını fark ediyorum. Büyük bir kısmı pürüzsüz, ama biraz farklı renkte geniş bir deri parçası var. Ve dokusu da farklı görünüyor.

"Kontes," diyorum nazikçe. "Karnınızda bir doğum lekesi var mı?"

Vücudu sertleşiyor. Sonra bir elini eşarptan çekerek kendini kurtarıyor ve hızla atletini geri çekiyor.

Lanet olsun. Nazik ellerimle eşarbını gözlerinden kaldırdım ve ona baktım. "Özür dilerim. Havayı mı bozdum?"

İç çekerek diğer elini oynatıyor, ben de uzanıp elini kurtarmasına yardım ediyorum. Ve sonra ben bana sorunun ne olduğunu söyleyip söylemeyeceğini beklerken birbirimize bakıyoruz.

"Bu bir yanık," diyor sessizce. "Çocukken biraz yanmıştım. Birkaç lazer tedavisi görmüş olmama rağmen çirkin."

"Yanık...?" Bir çocuğun karnında nasıl yanık olur? Ayrıntı vermiyor.

"Bu yüzden mi üstünü açık bırakıyorsun?" "Bana bunun itici olduğu söylendi."

Bunu kimin söylediğini sormuyorum. Sanırım bu beni ilgilendirmez. Ama yine de beni kızdırıyor. "Yara izleri hayatın bir parçasıdır. Bende de birkaç tane var." Omzumdaki, gençken hokey oynarken paten bıçağıyla kesildiğim yara izini gösteriyorum.

"Erkeklerin savaşa layık olması gerekir," diye belirtiyor. "Kadınların ise yumuşak ve sevimli olması gerekir."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Çünkü eminim doğrudur. Zaten ona bunu söyleyecek sürü insan var. Ve bu saçmalığı bana asla söylemezler, bu yüzden konuya gerçekten itiraz edemem. Onun yerine "Kimse her zaman pürüzsüz ve sevimli değildir," diyorum. "Ve eğer öyleyse, onlardan pek hoşlanmayız."

Vera aniden gülümsüyor. "Anlaştık." "Şimdi çenemi kapatırsam seninle sevişebilir miyim?" Yumuşakça güler. "Ne zaman hazır olursan."

Ellerini ellerime alıp göğsüme koyuyorum. Ve sonra -daha fazla tartışmadan- eve kayıyorum.

"Oh," diyor, girdiğimde ağzı açık kalıyor. Sonra vücudu benimkine teslim olurken inliyor.

Bu sefer kendimi yavaşlatıyorum. Zamanımız tükeniyor. Bunu sürdürebilirim.

Bu yüzden geldiğince uzatıyorum. Ama bu kadar çiğ bir ilişkiye alışık değilim - tüm o göz teması ve derin, derin öpücükler.

Burada ne yaptığını bilen bir öğretmen olmam gerekiyordu. Ama adımı fısıldadığında, kendimi kaybettim.

Ve umursadığımı bile sanmıyorum.

BİR SÜRE SONRA ikimiz de onun yatağına yığıldık. Birlikte uyumak aceleyle alıştığım bir şey. Gözlerim her zaman olağanüstü bir hızla kapanır.

Ama telefonumu bir kez daha elime alıp ticaret haberlerine bakacak zamanım olmayacak kadar çabuk değil.

Henüz bir şey yok. Sadece O'Doul'dan bir mesaj. ***Sakin*** ol, diyor. Sanki.

YİRMİ SEKİZ

Gösteriştten Hoşlanmıyorum

VERA

EPIK SEKS SONRA, bir süre uyanık yatıyorum, zihnim uyuyamayacak kadar meşgul.

Ian yanımda sızmış, derin derin nefes alıyor. Yakışıklı yüzü yastığa karşı dingin duruyor. Bacaklarından biri benimkine yaslanmış, sanki daha önce kurduğumuz güçlü bağa tutunmaya çalışıyor.

Ya da belki sadece bunun doğru olmasını diliyorum.

İtalya'daki ilk günümüzde diğer kadınlara tatile gidecek türden bir insan olmadığımı söylemiştim. Ve -elimizdeki çıplak kanıtlara rağmen- bu hala doğru. Kaçamaklar kafamı karıştırıyor. Şu an kafam karışık.

Ian'a seksten pek anlamadığımı söylemiştim ve o da yanıldığımı hemen kanıtlamıştı. En azından şimdi daha önce hiç anlamadığım iyi anlıyorum. Ama şimdi ne kadar iyi olabileceğini bildiğim için, bu bilgiyle ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Birinin gözlerinin içine bakıp onun adını inlemekten, kaldırımda yanınızdan geçerken el sallamaya nasıl geçersiniz bilmiyorum.

Ian'ın bana hissettirdikleri bir mucize gibi. Ve mucizeleri bir kenara atmak yanlış olur.

Ama benim için pek çok açıdan yanlış biri. Hayatta aynı şeylere önem vermiyoruz. Sürekli tartışıyoruz. Ve -en acısı- o kimseyle çıkmıyor. Onunla kalmak asla bir seçenek değildi.

Bir de Danforth var. Onu hiç unutamadım. İlişkimizin bitiş şekliyle asla barışamadım. Birlikte planlarımız vardı. Birlikte yapacağımızı söylediğimiz her şeyi hâlâ hatırlıyorum.

Hâlâ o şeyleri istiyorum, para biriktirip alacağımız kümes dairesini. İkimizin de iyi bir işi olduğunda sahipleneceğimize karar verdiğimiz köpeği. Bitmek bilmeyen listemizde hiç deneyemediğimiz restoranlar.

Bana hiç vermediği özrü. *Özür dilerim, Vera. Ne düşünüyordum ki? Sen benim için mükemmel bir kadınsın.*

Gözlerim kapalı, Danforth'un bunu söylediğini hayal etmeye çalışıyorum. Zor ama imkansız değil. Ve sonra Danforth'un dişleriyle külotumu çıkardığını ve bana tecavüz ettiğini hayal etmeye çalışıyorum. Bunu hayal etmek özür dilemekten daha da zor.

Her zaman tezahüre inanmışımdır - ne istediğinize dair bir vizyon yaratmanın onu elde etmenize yardımcı olacağına. Ama ya artık ne istediğinizi bilmiyorsanız?

Sonra ne olacak?

Uyandığımda gözlerim karardı ve çok erken kalkmıştım. Yataktan kalkıp sessizce şortumu ve tişörtümü giydiğimde saat daha altı buçuktu.

Ian'ı huzur içinde uyurken bırakıp kahve aramaya çıktım.

Charli mutfak masasında oturmuş, cappucci'sini yudumluyor- hayır. "Günaydın!" Sandalyesinden zıplamadan önce bana ısıltılı bir gülümseme veriyor. "Kahve ister misin? Birinin uyanıp benimle konuşmasını umuyordum."

"Tanrım, çok neşelisin."

Pırıl pırıl parlayan otomatik espresso makinesinin düğmesine basıyor ve bir fincanı yerine itiyor. "Uyumakta biraz zorlandım."

"Ben de ," diye mırıldandım.

"Çok mutluydum. Çok heyecanlıydım. Bak." Elini uzatıyor ve üzerinde kocaman, pırıl pırıl bir elmas var.

"Vay canına! Bu çok *güzel*. Bu... Bunu sana dün gece Neil mi verdi?" Ne onun ne de Neil'in alyans takmadığını fark etmişim. Bunu hokey oyuncularının mücevherlere ilgi duymamasına bağlıyordum. Ama sormadım.

"Öyle yaptı," diyor Vera, gözlerini ona dikerek. "Neil ve ben tipik bir düğün yapmadık, Vera."

"Vegas'ta kaçtın. Biliyorum." Bana sarhoş olup Neil'in ailesini şok ederek evlendiklerini söylemişti. Biraz dram vardı, ama detayları bilmiyorum ve burnumu sokmak istemedim.

"Sadece kaçtığımız için değil." Fincanı buğulanmış süt aparatının altına götürüyor ve başka bir düğmeye basıyor. "Evlenmeyi hiç planlamamıştık. Ve uzun süre sonunda boşanacağımızı düşündüm."

Nefes nefese kalıyorum, çünkü bu fikirden nefret ediyorum. "Ama siz birlikte çok mükemmelsiniz."

Gülüyor. "Öyle diyorsun ve şimdi sana inanıyorum. Ama ben hiçbir şekilde anlamadım. Gözlerimin içine bakıp 'Bunu istiyorum, seni seviyorum' dediğinde bile ona güvenmekten korktum."

Nefes almayı unuttum. Biri bana bunu söylemeyeli uzun zaman olmuştu ve Danforth bunu *söylemeyince* kalbim kırıldı.

Ama yine de bunu istiyorum. Hala buna değer.

Ve benim için deli olmayan biriyle yetinmek istemiyorum

"Neil benden asla vazgeçmedi." Kahveyi önüme koydu ve tekrar oturdu. "Ben hazır olana kadar bekledi. Sonunda oraya ulaştım. Bu onun büyükannesinin yüzüğüydü." Elini uzattı ve tekrar taktı. "Ve dün gece parmağıma taktığında, sonunda onun oraya ait olduğunu anladım."

Yüzüğe bakıyorum ve gülümsüyorum. Gözlerim kızarıyor ve konuşurken sesim biraz çatlıyor. "Çok güzel ve senin adına çok mutluyum. Daha iyi bir kızın başına gelemezdi."

Sonra uzanıp ona hak ettiği kocaman sarılmayı veriyorum.

Onun hikayesini duymak beni harekete geçirdi. Dev bir elmasa ihtiyacım yok. Charli, mücevherin önemli olmadığını kabul eden ilk kişi olacaktır. Non- na'nın dediği gibi, önemli olan düşüncedir.

Ama bana tüm kalbini verecek ve benden kırıntılarla yetinmemi istemeyecek bir erkeğe ihtiyacım var. Bu da beni Neil'in Charli'yi sevdiği kadar sevebilecek bir erkeği beklemek demek.

Acıtsa bile.

BİRKAÇ SAAT SONRA, aceleyle aşağıya inip villanın ön kapısından çıkıyorum; orada bizi İtalya'nın Verona şehrine götürmek için bekleyen küçük bir motorlu taşıt ve şoför var.

Etrafıma bakınca en son benim görüldüğümü fark ediyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Zaman elimden kaçtı."

"Ama inanılmaz görünüyorsun," diyor Ian, sırf bu durum için getirdiğim mor saten elbiseye bakarak. "Moda hakkında söylediğim her kötü şeyi geri alıyorum."

"Gerçekten mi? O zaman neden kravatını çekiştirip duruyorsun?" Elini ipekteki düğümden uzaklaştırıyorum. Üzerinde minik sarı çiçekler olan mavi bir kravat. Kendim seçmiştim. "Bunu rahat bırak. Bu mükemmel."

"Kravat takmak asla mükemmel değildir," diye savunuyor. "Kadın modasıyla bir sorunum yok. Ama izin verseniz bu operada jogger giyerdim."

"Ama yapmadık," diyor Charli neşeyle. "Şimdi herkes otobüse binsin."

Üçerli dört sıra halinde oturuyoruz, Ian ve ben yan yanayız, eli sevgiyle dizimde duruyor.

Bu gece herkes zarif görünüyor. "Hokey oyuncularını iyi temizleniyor, değil mi?" Heidi Jo diyor ki.

Charli, parmağındaki pırlanta parlarken, "Evet, var," diye onaylıyor. Gece mavisinin şık bir tonunda yırtmaçlı krep bir elbise giyiyor. Elbise sadece cildini ışıltılı göstermekle kalmıyor, aynı zamanda denemesi için evlerine götürdüğümde "şaşırtıcı derecede rahat" olduğunu söyledi ki bu Charli için büyük bir övgü.

Ben izlerken, Neil onun elini tutuyor ve ona mutlu bir gülümseme veriyor.

Bu gülümseme midemin derinliklerinde hissettiğim bir şey. Bu gülümseme *hedefler*. Sakinleştirici bir nefes alıyorum. Ama sonra Ian'a bilinçsizce bir bakış atıyorum, o da... telefonuna bakıyor. Bana değil.

Ve bu bir şey. Neyse o.

"Hey Ian, o şeyi kıracaksın," diyor Castro, bir başka bozulmamış İtalyan yolunda ilerlerken.

"Ne?" Ian homurdanıyor, dikkati hâlâ telefonunda.

"E-postanızı yenilemeye devam ettiğiniz için takası daha hızlı duyurmayacaklar."

Ian Castro'ya bakmadan orta parmağını kaldırıyor. "Rüzgarda sallanan senin kışın değil, değil mi?"

"Yılın bu zamanında Vegas nasıldır acaba?" Anton sorar. "Hava durumunu kontrol edelim. Oh, şuna bak. 107 derece mi?"

"Seni pislik," diye Ian.

"Hey, sadece takılıyorum." Anton sıradan uzanıp Ian'ın omzunu sıkıyor. "Sadece neden bu kadar sabit-

bu ticarete bağlı. Bu olasılık her zaman var. Ve yine de burada birlikteyiz."

Ian soruya cevap vermeden pencereden dışarı bakar. O duygusuz bir adam değil. Artık buna inanmıyorum. Ama öyle olduğunu göstermeye çalışıyor ve sanırım neden dikkatinin bu kadar dağınık olduğunu biliyorum. Bu takas onun için zor bir döneme denk geliyor.

Bu senin hatan, eleştirel sesim bana hatırlatıyor. *İyi iş çıkardın.* Kendi telefonum bir mesajla aydınlanıyor. Danforth'tan.

Merhaba V! Seyahatten döndün mü? Galadan önce bana yeni bir smokin bulma şansın var mı? Benimki artık eskidi ve sen şeylerde çok iyisin. Göz kırpan bir emoji ekliyor.

Nedense gururumun okşanmasından çok sinirlendiğimi hissediyorum. Beni galaya sadece bu iyiliği istemek için mi davet etti?

Hayır, bu çok saçma. Muhtemelen son üç yıldır tüm kıyafetlerini kendi tedarik ediyor. Ona şüpheyle karar verdim, en azından şimdilik. Hâlâ seçeneklerimi açık tutuyorum. Belki onunla ıkarım. Belki onu baştan bile çıkarırım.

Merhaba D! Cevap yazıyorum. ***Henüz dönmedim ama ölçülerini bana e-posta ile gönderirsen, gala için zamanında bir tane bulurum.***

Baştan ıkarma konusunda bana verdiği tüm tavsiyeleri düşünerek Ian'a bir kez daha bakıyorum. Ve kendimi, Ian'ın gerçekten de başka erkekler üzerinde kullanmamı istediği tavsiyeler olduğunu kabul etmeye zorluyorum. Danforth gibi.

Bu ayıltıcı bir düşünce. Eğer Ian bana bir şeyler hissetseydi, bunu söylerdi.

O böyle bir adam.

*Baştan ıkarma tamamen beklentiyle ilgilidir, demişti. Bunu aklımda tutarak, Danforth için bir mesaj daha ekliyorum. **Bu etkinlik için harika bir elbise buldum. Size bir fotoğraf gösterirdim ama bu hile yapmak olurdu.***

Bu kadar. Ona vereceğim tek şey bu. Cevap verip vermediğine bakmak için telefonu bir kenara koyuyorum.

Arena di Verona'ya Ian nazik elleriyle beni arabadan indiriyor. Bu yolculuktan sonra o elleri özleyeceğim. Ama şimdi bunun üzerinde durmanın sırası değil, çünkü beni taş bir kemerden geçirerek antik bir kolezyuma götürüyor.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım. "Burası *Ben*

Hur filminin setine benziyor." "Çılgınca, değil mi?"

Ian elimi sıkarak bana katılıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Oval yapının bir bölümünü modern bir eklenti olan sahne kaplıyor. Ancak alanın geri kalanı -zemin ve taş işçiliği kenarları- sıra sıra kırmızı kadife koltuklara ayrılmış. On bin kişilik olmalı.

Neil bizi doğruca orta koridora, sahneden üçüncü sıraya kadar götürüyor.

"Ne kadar süslü değil mi?" diye mırıldandı Ian. "Uykuya daldığımda tüm oyuncular fark edecek."

"Buna edemezsin," diye .

Cevap gülümsemesi arsızca. "Gösteriştten hoşlanmam, konsomatris. Ama açık fikirli olmaya çalışacağım."

"Sorun değil," diyorum ona. "İkimiz için de yeterince heyecanlıyım. *La Traviata* bir klasiktir."

Bana hoşgörölü bir gülümseme verdi. Kısa bir süre sonra kondüktör beyaz kravatı ve frakıyla dışarı çıkıyor. On bin kişi alkışlıyor. Sonra eldivenli eliyle batonunu kaldırdığında kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor. Tekrar indirdiğinde, birkaç düzine keman müziğini gece vakti gökyüzüne gönderiyor.

Çok geçmeden sahne şık giyimli oyuncularla doldu. O kadar güçlü şarkı söylüyorlar ki kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Ben izlerken, bir fahişe olan Violetta, yüksek doğumlu Alfredo ile tanışıyor ve ona aşık oluyor.

Aklım başımdan gitti. "Çok güzel," diye fısıldıyorum sahneler arasında.

Ian ağzını kulağıma götürüyor. "Evet, öyle kontes, ama söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyorum."

Tartışmak için hiçbir fırsatı kaçırmadan eğilip cevap veriyorum: "Kelimelere ihtiyacın yok. Hokey birine gitmiştim ve hiçbir şey anlamamıştım. Ama yine de kimin kazanıp kimin kaybettiğini biliyordum."

Işıklar tekrar yanarken Ian kıkırdar. Sonra dikkatini tekrar sahneye verir.

Ve uykuya dalmıyor.

TRAJİK SON BENİ MAHVETTI. Ne olacağını biliyordum ama yine de Violetta'nın ölümünü izlemeye hazır değildim. Bittiğinde, ayakta alkışlamak için koltuğumdan fırladım.

Ian alkışlamakta daha yavaş davranıyor ve yüzünde huysuz bir ifadeyle alkışlıyor. "Bu mı? Gerçekten mi? Adam ona geri dönüyor ama kadın öylece *ölüyor* mu?"

"Evet," diyorum esneyerek. "Babası daha az pislik olsaydı, birlikte daha fazla zaman geçirebilirlerdi."

"Kimse bana operanın bu kadar depresif olduğunu söylememişti. Bunun için takım elbise giydim." "Ve çok yakışıklı görünüyorsun," diyorum arabaya doğru ilerlerken.

Ian araca binmeme yardım ediyor ve ben de vantilatörün yanında bir yere oturuyorum. Yolculuğa başlayalı on dakika bile olmamıştı ki başımı onun omzuna koyup uyuyakaldım.

Bir süre sonra sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde uyandığımda Ian elimi okşuyordu. "Hadi, kontes. Eve geldik."

Ama değiliz. Bazen öyle olmasını dilesem de burası evim değil. Uykulu bir şekilde otobüsten indim.

Yarın, gerçekten eve gidiyoruz. Bu benim İtalya'daki son gecem.

Ben hazır değilim.

Yarınki yolculuğa hazırlanmak için valizlerimin çoğunu hazırladım bile. Yerdeki açık bavullar, bu odanın benim güzel alanım ve güzel hayatım olduğu yanılsamasını mahvediyor.

Kansas'a dön, Dorothy, iç sesim bana hatırlatıyor.

Yatmaya hazırlanırken kendimi bastırılmış hissediyorum. Ian'ın banyomuzda dişlerini fırçalarken çıkardığı sesle bornozumu vücuduma sarıyorum. Su kesildikten sonra kapıya vuruyorum ve sonra tokmağı deniyorum. Kapı açılıyor, ben de dişlerimi fırçalamak için içeri giriyorum.

"Kontes."

Kafamı kaldırdığımda Ian'ın odasının kapısına yaslandığını görüyorum. Kravatı tembelce boynuna dolanmış, gömleğinin düğmelerini açmış ve bu gecedden sonra bir daha asla göremeyeceğim dövmesini ortaya çıkarmış. Lüks dergilerdeki bir ilana benziyor; para, seks ve günahın poster çocuğu. Eğer bu benim ilk ve tek tatil kaçamağımsa, iyi seçim yapmışım.

Yine de ona cevap vermeden önce diş macununu tükürmem gerekiyor.

Seksi, içimdeki eleştirmen homurdanıyor.

"Evet?" Sonunda bir havlu kaparak söyledim.

"Um..." Tereddüt ediyor, ki bu onun yapacağı bir şey değil. "Döndükten sonra Connecticut'ta bir düğüne gitmem gerekiyor. Kendini mecbur hissetmemelisin ama acaba benimle gelmeyi düşünür müsün?"

Bekle, ne? Yüzümdeki suyu silerken aklım karışıyor. "Evlilik mi? Eski sevgilinle mi?" Sonra irkildim çünkü Google'da aratmadan bunu bilmemin imkânı yoktu.

"Evet," diyor kolayca. "Bugün Ağustos'un yedisi."

Ağustos'un yedisi. Halsiz zihnim, neden tanıdık geldiğini anlamadan önce bir an için bu tarihi yuvarlıyor. "Oh! Bu

Gala gecesi," diye kaçırdım.

Ian'ın ifadesi değişir. "Doğru ya. Senin galan. Planların olduğunu tahmin etmeliydim." Arkasını dönmeye başlar.

Bu beni hızlıca uyandırdı ama hâlâ yetismeye çalışıyorum. "Tamam, ama..." Ian beni gerçekten eski sevgilisinin düğününe mi davet etti? "Ya..."

Döndüğünde, çoktan başını sallamaya başlamıştı. Soğuk gözleri daha da soğuyor. "Hayır, partine git. Haftalardır bunun için plan yapmıyor muydunuz? Bütün mesele bu değil miydi..." Aramızda bir el sallıyor. "Seni o geceye hazırlamak için mi?"

"Şey, *öyleydi*, ama... Ama ben..." Cümle dilimde ölüyor. Çünkü artık doğru değil. Danforth'u baştan çıkarmayı öğrenmek için saçma bir plan olarak başlayan şey, Ian'ın beni öptüğü ilk anda çok daha fazlası oldu.

Ama bunu duymak istemez, değil mi? Ona bir daha onun yanında uyanamayacağım düşüncesiyle içimin *parçalandığını* söylesem ne derdi ki?

İçimdeki eleştirmen *güleceğini* söylüyor. *Çok hızlı geri çekilirdi.*

"Bak," diyor kapının pervazına yaslanarak. "Söylediklerimi unut. Adamınla bu şansını tepme. Bir düğün salonundaki berbat bir gece için değil. O senin sonsuza dek birlikte olacağın adam olmalı. Ben değil."

Ouch.

"Doğru," diyorum uyuşukça. "Tabii ki."

Ian'ın gözleri dalıyor. Boğazını temizler. "Artık bana ihtiyacın yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu doğru değil! Çılgılık atmak istiyorum. Ama çılgılık . Fısıldamıyorum bile.

Çünkü kovulma duyduğumda anlarım.

YİRMİ DOKUZ

Bu acil bir durum mu?

IAN

VERA'NIN TEPKİSİNİ İZLİYORUM. Çelişkili görünüyor. Belki biraz incinmiş. Kendi tepkime karşı koymam gerekiyor; odaya daha da yaklaşmak, onu banyo tezgahının üzerine kaldırmak ve onu anlamsızca öpmek.

Ama artık bunu yapamam, değil mi? Ona sahip olduğumuzdan daha fazlasını teklif edemezmişim gibi davranamam.

Neden benim gibi bir enkaz için eski sevgilisini terk etsin ki? Kafamın üzerinde bir takas var. Ve eğer bu yüzüme patlamazsa, yine acımasız bir sezona dalacağım, bu yıl yüz gece yollara düşeceğim ve kendimi tekrar kanıtlamak için iki kat daha fazla çalışacağım.

Yine de burada, kapı aralığında sıkışıp kalmış gibiyim. Ayaklarım, bu yolculuğun ilk ya da ikinci gecesinden beri uyumadığım kendi odama gitmek için hareket etmiyor.

"Dinle, sana söylemem gereken bir şey var," diyor Vera. Gergin parmaklarıyla bir havluyu katlıyor ve yere bırakıyor. Sonra kırılğan gözlerini benimkilere diyor ve kalbim tekliyor.

Benimle yatağa gel. Henüz her şeyi bitirmek istemiyorum. Sanırım seni sevebilirim. Bunların hepsi duymayı hem umduğum hem de korktuğum şeyler.

Ama ağzını açtığında kalbimi kırıyor. "Partiniz gürültülü olunca polisi aradım. O bendim."

"Ne?" O kadar beklenmedik ki doğru duyduğumdan emin değilim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Tekrar yapmak zorunda kalsam, ."

"Ama *neden?*" Sesim sert çıkıyor. İçimde öfke alevleniyor. "Cidden, neden? Partinizle ilgili bir sorunum olsaydı, kapınızı çalıp söyledim."

"Yapacağını biliyorum." Şaşkın görünüyor. "Özür dilerim. Başınıza bela açmasını hiç istememiştim."

"Güzel. Anlıyorum." Eskiden kalbimin attığı kaburgalarımın arkasında ağır bir his var. "Bunu göğsünden atmak zorunda mıydın?"

"Özür *dilerim*," diye tekrarlıyor. "Gerçekten üzgünüm."

Tahta bir kukla gibi başımı sallıyorum. "Evet, tamam. İyi geceler." İrkildi. "*Gitme*," diyor. "Bunu konuşalım."

," diyorum sertçe. "Benden istediğin şey konuşmak değildi zaten, değil mi?"

"*Ian*," diye nefes nefese kalır Vera.

"Unut . Bu konuda endişelenme. İyi geceler." Sonunda banyodan çıkıyorum, kapıyı arkamdan ani bir klik sesiyle kapatıyorum. El değmemiş yatak beni bekliyor, ben de örtüleri indirip içine giriyorum, yastığı yumruklayıp sırtüstü uzanıyorum.

Alçı tavan bana bakıyor. Altında yatıyorum, dünyaya kızgın hissediyorum. Öfkem etrafımda sıcak bir pelerin gibi, beni sıcak tutuyor. Vera polisi aramamalıydı. Bu çok saçma bir şey.

Ve nasıl olur da Vera - bana uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissettiren kişi - bana bu kadar

Sıkıntı mı?

O yapmadı, kafamın içinde bir ses havlıyor. Bunu kendine sen yaptın, göt herif. Bu kadar gürültülü bir parti vermemeliydim. Yüz on kiloluk bir kadının bir grup kabadayı atletten çenelerini kapatmalarını isterken rahat hissetmesini beklememeliydim.

Birkaç iyi noktaya değindi.

Boston'daki çaylağa o kadar sert vurmamalıydın. Senin asıl sorunun bu. Ve eğer erkek gibi davranıp o çocuğu görmeye gitmezsen, geçmiş en büyük korkaksın. Dur, hayır. Sen bir korkaksın. Korkak senin için fazla iyi bir kelime.

Vicdanımın ağzı bozuk. Ama hepsinin doğru olduğunu biliyorum.

Yatakta birkaç kez dönüp uyumaya çalışıyorum ama nafile. Telefonumu alıp saati not ediyorum. Burada saat sabahın biri, ama New York'ta sadece akşam yemeği saati. Lanet halkla ilişkilerciyi arıyorum.

"Hey, Bay Crikey. Acil bir durum mu var?" Tommy cevap verdiğinde sorar.

"Hiç de değil. Geri aramamı ister misin?"

"Hayır, hayır. Sadece sana kefalet parası bulmam gerekmediğinden emin olmak istedim."

Kıkırdıyor ama bunu hiç komik bulmuyorum. "Arıyorum çünkü köprücük kemiği fena halde kırılmış olan adamı ziyaret etme fikrini kabul etmeni istiyorum."

"Oh." Hamile bir duraklama oldu. "Harika. İletişime geçeceğim ve bunu ayarlayacağız."

Ama şimdi benim bilmediğim bir şey biliyor mu diye merak ediyorum. Şu anda beni Ve- gas'a takas etmek için bir basın açıklaması hazırlıyor olabilir. "Ve iki hayır kurumu seçtim," diye ekliyorum. "Eğer ne olduklarını bilmek istersen."

"Harika! Evet. Sadece bir kalem alıyorum. Tamam, çek."

"O'Doul'un geçen yıl yaptığı futbol kliniklerinden birinde ders vermek istiyorum. Belki bana yardım etmesi için onun emekli kıını bile alabilirim."

"Güzel," diyor. "İyi karar. Diğeri ne? İkiisi için de vaktin olmay"

"Sorun olmaz, çünkü ben sadece diğerine maddi bağışta bulunmak istiyorum. "İyi Grn İyi Hisset" olana. O şeyin adı her neyse. Arkadaşım da işin içinde - iyi işler yaptıklarını söylüyor. Bykannesine yardım etmişler."

"Anladım. Bykannesini onurlandırmak için güzel bir yol. Size bilgi vereceğim."

"Teşekkürler," diye . "Kendine iyi bak."

Telefonu kapattık ve bir süre sessizliği dinledim. Villa geceleri çok sessiz oluyor. Gözlerimi kapattığımda Vera'yı operadaki elbisesi içinde, sahne ışıkları güzel yüzüne yansırken gülümserken hayal ediyorum.

Dönüş yolunda minibüste omzumdaki uykulu başının ağırlığını da hissedebiliyorum. Ve parfümünün kokusunu hatırlıyorum.

Bu yolculuk her şeydi. Brooklyn'den çıkmaya ve kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Onunla vakit geçirmek o kadar özel bir şeye dönüştü ki bundan vazgeçmeye zor dayanıyorum.

Ama iimden bir ses şu anda o kızı hak etmediğimi söylüyor. Ve belki de hiç hak etmeyeceğim. Yarın New York'a dönüyorum ve orada kendim için yarattığım her sorunla yüzleşmek zorunda kalacağım. Kolay olmayacak.

Telefonumu tekrar kaldırıyorum ve bu kez O'Doul'un numarasını tuşluyorum. "Selam," diyor sadece bir kez aldıktan sonra. "Hâlâ haber yok."

"Biliyorum," diyorum i çekerek. "Sadece Boston'daki o çaylağı ziyaret edeceğimi söylemek istedim. Ona yaralandığı için ne kadar zgn olduğumu söyleyeceğim."

Telefonda bir süre sessizlik oldu. "Bu gerçekten cesurca, dostum. Ama sanırım sana yardımcı olacak."

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Depresyonda olabileceğimi de düşünüyorum."

Patrick ıslık çalar. "Sence olabilir mi?"

"Şey, uh..." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Öyleyim. Çok kötü değil. Ama harika da değil. Hâlâ bazen o rüyaları görüyorum."

"Sonunda Doktor Mulvey'e onlardan bahsedecek misin?"

"Evet, tabii," diyorum, kendimi hissederek. "Bunun neden önemli olduğundan emin değilim." "Sadece dene," diye bastırır O'Doul. "... ona söylersin ve

Sonrasında farklı hissedeceksin. Her şeyi içine tıkmak yerine. Yüksek sesle söylediğinizde farklı görünür."

". Tamam," diyorum, teslim oluyorum.

"Yarın öğleden sonra eve geliyor musun?"

"Evet."

"Ona mesaj atarım. Sana bir randevu ayarlayacağım."

"Tamam, tabii." Muhtemelen fırsatını bulursam bu işten sıyrılacağımı düşünüyor.

Haklı olabilir.

Telefonu kapattık ve mesaj attığım son kişi annem oldu. Ona düğüne davetiye gönderdiğimi ve orada görüşeceğimizi söylüyorum.

O düğün de atlanması gereken bir başka engel. Oraya gideceğim, doğru zamanda alkışlayacağım ve benden beklendiğinde gülümseyeceğim.

Ama sevmek zorunda değilim.

Bu kadar yeter, sonunda gözlerimi kapatıyorum. Ve kapattığımda göz kapaklarımın arkasında Vera'nın parlak gülümsemesini görüyorum.

ERTESİ GÜN villayı geride bırakmaya hazırlanırken hepimiz biraz sessizdik.

Bavulumu aşağı taşıırken Charli, "Tatilin sonu zordur," diyor.

"Öyle," diye kabul ediyorum. Vera'nın geniş valizini benim yardımım olmadan çoktan aşağıya taşıdığını görünce sinirleniyorum. Biz limuzinleri beklerken o Fiona ve Aly ile sohbet ediyor.

Ve beni görmezden geliyor, ki muhtemelen bunu hak ediyorum.

Jette beni de atlattı, yanımdan geçip Anton ve Sylvie'yle birlikte arka taraftaki koltuğa oturdu.

Acaba anksiyete ilaçlarını aldı mı? Acaba korkmuş mudur?

Ama artık ona yardım etme sırası bende değil. Onu kucağıma alamam. Dün gece bir pislik gibi davranarak bundan vazgeçtim. Bu yüzden tek başıma oturuyorum.

Drake'in süslü jetinde kablosuz internet var. Uçuşu dönüşümlü olarak eski *Görevimiz Tehlike* filmlerini izleyerek ve ticaretle ilgili haberler için telefonumu kontrol ederek geçiriyorum.

İndiğimizde tüm vücudum kaskatı kesilmişti. Araba çağırmak için Uber'i açıyorum, sonra dönüp Vera'ya bakıyorum. "Hey, taksiyi paylaşmak ister misin?"

"Ben Sylvie ve Anton'la gidiyorum," diye cıvıldıyor göz teması .
"Ama teşekkürler."

Arkadaşlarım bana radyoaktifmişim gibi yan gözle bakıyorlar. "Ne oldu orada?" Drake nefesinin altında soruyor.

"Pisliğin tekiydin," diye homurdandım. "Ama zaten aramızda ciddi bir şey yoktu."

"Hmm," diyor. "Eğer özür dilersen, belki ciddi bir şey olabilirsin."

"Şüpheliyim." Fırsatını bulduğumda özür dilemeyi planlıyorum. Ama gerekli birkaç değişikliği yapmadan önce değil.

Uber'ime tek başıma bindim. George Washington Köprüsü'nden geçerken telefonuma mesajlar gelmeye başlıyor. Bakmak için çıkardığımda midem bulanıyor. Gördüğüm ilk manşette "*Üçlü Takas Bruisers Hokeyinin Çehresini Değiştiriyor*" yazıyor.

Kalbim ağzımda, tıklıyorum.

Nefes almayı hatırlayana kadar makaleyi üç kez okudum. O makalede iki takım arkadaşımın ismi var. Ama benimki yok.

Nefes verişim rahatlama dolu. Büyük bir mermi atlatıldı. Peki neden mutlu hissetmiyorum?

OTUZ

Cıvıtlar Cıvıttır

IAN

"BİRAZ SOLA," diyorum, duvar ile asmakta olduğumuz televizyonun arkası arasındaki boşluğa gözlerimi kısarak bakarak. O'-Doul ve ben olarak hizaladığımızda "İşte," diyorum. "İşte bu "

İkimiz de ellerimizi televizyondan çekiyoruz ve yaptığımız işe hayranlıkla bakmak için geri çekiliyoruz. "Güzel," diyor. "Burası içindeki mobilyalarla harika görünüyor."

"Yardıma için teşekkürler dostum. Sandviç ister misin? Jetlag yüzünden sabahın dördünde kalktım, o yüzden marketten bir şeyler sipariş ettim."

"Hayır, ben iyiyim. Şimdi hoparlörlerinizi bağlayalım. Bittiğinde hayranlık uyandıracak."

Kablo kutusunu alıp üzerine koyuyorum. "Yardıma için teşekkür ederim ama muhtemelen olmanız gereken başka bir yer var."

O'Doul masadan bir hoparlör teli bobini alıyor ve omuz silkiyor. "Pek sayılmaz."

"Bak, ben iyiyim," diyorum ona, bugünkü yardımının evdeki film düzenimden çok ona depresyonda olduğumu söylememle ilgili olduğundan şüphelenerek. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İyi olduğunuzu biliyorum," diyor hoparlörlerimden birini dürterek. "Ama bizim işimiz bu. Evimi kiraladığında Ivo'nun televizyonunu ikimizin kurduğuna eminim. Şimdi de gelecek hafta taşındığında onun için sökeceğiz."

Haksız değil. "Çocuk evden çok uzaktaydı. Sadece on blok öteye taşındım."

"Fark etmez," diye mırıldanıyor O'Doul.

"Sence Vegas'ta iyi olacak mı?" Diğer hoparlörü açarak soruyorum.

"Evet, öyle olacak. Değişim zordur ama bu şekilde büyürüz." "Siktir, Doulie. Guru olayınız kontrolden çıktı."

Bana doğru bir tornavida doğrulttu. "Bunu sadece seni korkutmak için söyledim."

"İşe yaradı."

Sırıttıyor. "Kaptan ataması hakkında son bir düşüncen var mı?"

"Şimdi olmaz, dostum. Seçim yapmak istemiyorum. Zaten bu takastan dolayı suçluluk duyuyorum."

O'Doul güler. "Yeterince adil. Sanırım o koltukta kimi istediğimi zaten biliyorum."

"Bana söyleme, böylece duyduğumda şaşırmış gibi davranmak zorunda kalmayayım."

o."

". "

Kapı zili çalıyor ve bunun üzerimdeki etkisi çok tuhaf. Ben im-
Vera'yı düşünüyorum ve sonra göğsümde bir yükselme hissediyorum. Onu düşünmemek için sürekli mücadele ediyorum. Ve zil kutusuna doğru koşarken neredeyse ayağım takılıyordu, başarısız olduğumu fark ettim.

Ama kapıma başka kim gelebilir ki?

Düğmeye bastım. "Alo?"

"Hey Ian, ben Doktor Mulvey."

Başım şimdiden utangaç görünen O'Doul'a dönüyor. "Randevunuzun bugün olduğunu söylemeyi unuttum mu?"

Kapının kilidini açan düğmeye basıyorum ama aynı zamanda takım arkadaşşıma ters ters bakıyorum. "Bu çok aptalca bir hareket, Doulie."

"Öyle mi?" Bana sırtıyor. "Bir randevu ayarlamak için peşinden koşmaktan daha kolay. Sonra görüşürüz." Kapıya yöneliyor, çıkarken koridordaki psikiyatristi selamlıyor.

Doc Mulvey haki pantolon ve polo tişörtüyle içeri girdiğinde kendimi oturma odamın ortasında kaşlarımı çatmış bir şekilde buluyorum. Dünyadaki en az korkutucu adam. Yeterince iyi bir adam ama yine de onunla konuşmak istemiyorum.

"Ev ziyaretleri yaptığını bilmiyordum," diyorum huysuzca, kapıyı arkasından kapatırken.

"Bazen ofisten çıkmak güzel oluyor. Burası harika bir apartman. Üzerinde çalıştığınızı mı duydum?"

"Zımparalama ve boyama gibi aptalca işleri ben yaptım. Boya fırçasını herkes kadar iyi tutabilirim. Ama elektrik ve su tesisatı için müteahhit tuttum. Soda ister misin?"

"Tabii. Teşekkürler."

Mutfaktan iki içki alıyorum ama sonra sohbet . Oturduktan sonra içkimden bir yudum alıyorum ve o rahatına bakarken kıpırdanıyorum.

"Bay Crikey, siz ve ben yılda birkaç kez konuşuruz. Bu da farklı değil."

"Öyle değil mi? Genelde spor psikolojisi hakkında konuşuruz. Odaklanmamı sürdürmek falan. Ama kimse profesyonel bir sporcunun kâbusları hakkında sızlanmasını duymak istemez."

"Buraya odaklanmanız ve esenliğiniz hakkında konuşmak için geldik, her konuda olduğu gibi. Sadece şu anda biraz zorlanıyorsun. Ve Ian, herkes mücadele eder. Seni sen yapan bununla nasıl yüzleştigindir."

Kim olduğunuzu. Sorunlarınızı görmezden gelmenin berbat bir strateji olduğunu size kesin olarak söyleyebilirim."

"," diye .

"Ne zamandır kendini dengesiz hissettiğini söyle. Patrick uyumakta zorlandığını söylüyor. Bu tüm sezon boyunca oldu mu?"

"İmkânı yok." Başımı salladım. "İlkbaharda başladı. O olaydan sonra."

"*Olayı* tanımla."

"Biliyorsun." Psikiyatristlerin sevmediğim yanı da bu. Hiçbir şeyi yanınıza bırakmazlar. "Bir oyuncuyu hastaneye gönderdim. Şimdiden üç ameliyat mı geçirdi? Ve geri gelmeyecek."

"Kendini sorumlu hissediyorsun." "Tabii ki hissediyorum."

"Size şunu sorayım, oyunda hiç başka bir oyuncu tarafından incitildiniz mi?"

"Evet, ama bu farklı. Yumruk yedim. Bir kemiğim bile kırıldı. Ama hiç o çocuğu incittiğim kadar kötü incinmemiştim."

"Sence neden oldu?"

Zaman kazanmak için sodamdan derin bir yudum alıyorum. Adam sadece beş dakikadır dairemde ve hakkında en az konuşmak istediğim şeyi bulmuş durumda. "Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. O anı pek çok kez yeniden yaşadım."

"Dene," diyor sessizce. "O gece hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Şey, çocuk bana doğru kayıyor..."

"Hayır, ondan önce. Nasıl bir gece geçiriyordunuz? Bu bir iç saha maçı mıydı?"

"Evet. Özel bir gün değildi. Sabah patenine gittim. Eve geldim. Postaları inceledim..." .

"Posta," diye soruyor. "Ve?"

İç çekiyorum, çünkü bunu büyüteceğini biliyorum. "Bir düğün davetiyesi vardı. Eski sevgilim ikinci kuzenimle evleniyor. Düğüne gitmeyi gerçekten istemiyorum. Ama birkaç yıl önce ayrıldık. Büyütülecek bir şey değil."

"Peki ikiniz neden ?"

"Um..." Gergin bir kıkırdama çıkardım. "Benden büyüdü. Sanırım lisedeyken sert adam olmanın çekici olduğunu düşünüyordu. Ama sonra kurnaz bir adam istediğine karar verdi. Takım elbise içinde iyi görünen, podyumda duran ya da odada çalışan türden bir adam. Ve sonunda ikinci kuzenimi seçti." Omuz silkiyorum.

"Bu seni kızdırdı mı?"

"Elbette. Ama dediğim gibi, bunların hepsi yıllar önce oldu. Düğüne gitmek zorunda kalmak, dedikleri gibi, yaralanmaya hakaret gibi bir şey."

Başını sallıyor. "Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde - sen bu daveti açtıktan sonra

-"Birini gerçekten yaraladın."

"Yaptığımı biliyorsun."

"Bana dövüşten bahset. Bu adamla dövüşeceğini biliyor muydun? Bunun için hazırlandın mı?"

"Asla olmaz." Homurdanıyorum. "O takımın tecrübeli infazcısının bazı videolarını izledim. Ama bu çaylağı daha önce hiç görmemiştim. Neden dövüşü kabul ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. O zamandan beri kendime bunu soruyorum."

"Birdenbire yanınıza gelip eldivenlerini mi fırlattı?"

Düşünmeye çalışıyorum. "Adamlarına karşı bir penaltı kazanmıştık. Yani tamamen motivasyonsuz değildik."

"Cezayı kim çekti?" diye sorar doktor.

"Um..." Hafızamı yokluyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. "Unuttum. Özür dilerim.

Önemli bir değildi. Hokeyde bir Perşembe gecesi işte." Başını sallıyor. "Devam et."

"Evet, yani..." Göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve kelimeler olması gerektiği kadar kolay gelmiyor. "İkinci dersin sonunda yanıma geldi. Bana iğrenç bir şey söyledi. Beni dövüşe davet edip etmediğini sordum. Eldivenlerini yere attı. Kalabalık da aynı şeyi yapmaya başladı. Bağırmaya. Islık çalmaya."

"Bu nasıl bir his?" diye soruyor doktor. "Kalabalık başladığında mı?"

Birden yüzüm ısındı. Sanki oradaymışım da taraftarların hırıltılarını duyuyormuşum gibi. "Sesleri kızgın geliyor. Her zaman. Herkesin dikkatini çektiğimi bilmek beni heyecanlandırıyor. Her zaman gerçekten canlı hissediyorum. Kaybedebileceğim için biraz gergin olsam da. Ama acıdan korktuğum için değil."

"Hayır mı? Acı *benim* için çok önemli."

Başımı sallıyorum, boğazım kuruyor. Hâlâ sıcak ve tuhaf hissediyorum. "Korku bu. Sonunda yere düşecek olanın sen olduğunu fark ettiğin an. O zaman dilimi kısadır ama dünyadaki en kötü duygudur."

"Bu sefer kendini yerde , değil mi?"

Başımı bir kez daha salladım. "Hayır. Bir dakika dans ettik. O çocuğu kavramakta zorlandım. Hızlıydı ama eli benimki kadar uzun değildi. Sinirlerim bozulmaya başlamıştı. O da cıvılamaya devam etti..."

Ugh.

"Cıvıltılar neydi? Hatırlıyor musun?"

Yutkunuyorum. "Evet, ama bu bir fark yaratmamalı. Cıvıltı cıvıltıdır. O çocuk beni Adam'dan tanımıyordu."

"Ama ne?" diye psikiyatrist. "Eski sevgilinin kuzeninle evlendiğini duydum' mu dedi?"

Gülüyorum, çünkü çok saçma. "Dedi ki, 'Sen yaşlısın ve yavaşsın. Kadınların seni istememesine şaşmamalı.'" Kalbim atmaya başladı.

gözlerimi doktorun gözlerine diktiğimde. Çünkü o ezik cıvıltı resmen aklımı kaçırmama neden oldu. "Yani, bir dördüncü sınıf öğrencisi daha iyisini yapabiliirdi."

"Ama burası bir oyun alanı değil, değil mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Beni yemlemeye çalışıyordu. İşe yaradı ve ona sertçe vurdum. İki kez. Sol kurşunu çenesine indirdiğim için şanslıydım. Kafasını geriye attı, bu yüzden sağ çapraz buraya indi." Duruyorum ve sanki gücünü test ediyormuş gibi elimi köprücük kemiğime bastırıyorum. "Ve gittiğini hissettim. Sadece... *patladı*." O korkunç anı yeniden yaşamak beni gözle görülür bir şekilde ürpertiyor. "Çok sert düştü. Anında. Kafası buzdan sekti, kaskı ..." Durup nefes alıyorum, boğazımın arkasında safranın tadını alıyorum.

Doktor gazozumu sehpanın üzerinde bana doğru itiyor. "Sonra ne oldu?"

Bir an içkimi yudumladım ve kendimi toparladım. "Onu sedyeyle çıkardılar ve ambulans gelmeden önce soyunma odasında kan kusuyordu. Birisi bir kemik parçasının iç kanamaya neden olabileceğini söyledi. Ölebilirdi."

Psikiyatrist sandalyesine geri oturur. "Ian, ofiste gerçekten kötü bir gün geçirdin, beni yanlış anlama. Ama bu adam sana patenle yaklaştı, sana hakaret etti ve senden onunla dövüşmeni istedi. Ve aynı şey kıtadaki her pistte oluyor."

"Evet, ama ne sıklıkla böyle bitiyor? Orada aklımı kaçırmış olmalıyım, Doktor. Ya da şansım çok kötü. Hangisi olduğunu nasıl anlayacağım?"

Peki ya tekrar olursa? korkutucu soru da bu.

Doktor nazik gözlerle beni inceliyor. "Onun sakatlığının seni rahatsız etmesi senin hakkında önemli şeyler söylüyor. Nasıl hissedersen hisset, buna hakkın var. Ama asla Tanrı'dan bir not almayacaksın, Ian. Mükemmel berraklık çok yüce bir hedef."

"Evet, evet."

"Yine de bu biraz huzur bulamayacağınız anlamına gelmiyor. Bu oldu ve bunu değiştiremeyiz. Ama sen burada oturuyorsun, çalışıyorsun, zor soruları soruyorsun. Kendinizle mücadele ediyorsunuz. Bunların hiçbiri kolay değil. Ama bir dahaki sefere bir kavgayla karşılaştığınızda, yaptığınız bu çalışma sizi daha iyi başa çıkabilir hale getirecek."

"Umarım öyledir," diye mırıldandım.

"Dövüşle ilgili bu rüyaları ne sıklıkla görüyorsun?"

"Play-off'larda bunlardan çok yaşadım. Dün gece de bir tane vardı. Ama İtalya daha iyiydi."

"İlginç." Ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturuyor. "İtalya'da farklı olan neydi?"

Tek kelime: Vera. "Yalnız değildim. Etrafta bir sürü arkadaş var. Ama aynı zamanda..." Kıkırdamam garip. "Harika bir kadınla takıldım. Ama sonra onu da batırdım."

Yüzü empatiyle doluyor. "Ona rüyalarından bahsettin mi?" "Asla."

Başımı salladım. "Kimse bunu duymak istemez." "Hmm." Bu, size bir şey söylemek üzere olan birinin sesi-

duymak istemeyeceğiniz bir şey. "Tecrübelerime göre, hiçbir ilişki gerçekler olmadan ayakta kalamaz. Ari'nin yoga dersinde size ne söylediğini biliyorsunuz - çamur yoksa lotus da yok."

"İnsanlar bu ifadeye bayılıyor," diye .

"Belki de doğru olduğu içindir," diyor.

Doktor gidene kadar gözlerim doluyor. Gerçeğin bu kadar yorucu olduğunu kim bilebilirdi? Biraz kestirmek için koltuğuma uzanıyorum ama bir dakika kadar sonra biri kapıyı çalıyor.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, Vera'nın beni görmeye gelmiş olma ihtimalinin heyecanıyla yerimden sıçırıyorum. Görmeden ziyaretçiyi içeri alıyorum.

Ama bu Vera değil. Elinde giysi çantası olan bir yabancı. "Burayı imzalayın lütfen."

"Nedir bu?" Kalemı bana uzatırken sordum.

"Peter Tailor's Menswear'dan teslimat."

O gider gitmez çantayı alıp fermuarını açıyorum. İçinde hafif yünlü güzel bir gri takım elbise, düzgün ütölenmiş beyaz bir gömlek ve mavi ve şeftali renginde ince çizgili bir kravat var.

Bir de not var:

SEVGİLİ İAN,

Sana takım elbise sözü vermiştim.

Belki artık moda konusunda benimle çalışmak istemezsiniz ama bu hafta sonu katılmanız gereken bir düğün olduğunu biliyorum, bu yüzden size bedeninize uygun bu takımı gönderiyorum.

Polisi aradığım için bir kez daha özür dilerim. O an için makul görünüyordu.

İtalya'da seninle vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığımı bilmeni isterim. Belki çok fazla ortak noktamız yok (ve bulaşık makinesini doldurma şeklin hala çok yanlış), ama beni birçok kez gülümsettin ve sana her zaman minnettar olacağım.

V.

Telefonumu sehpanın üzerinden alıp numarasını arıyorum. İlk , kendi özrümü dilemem gerekiyor, çünkü o bunu hak ediyor.

Birincisi. İkincisi, hak etmediğim bir nezaket olan takım elbise için ona teşekkür etmem gerekiyor.

Ama başparmağım Arama düğmesinin üzerinde gezinirken kendimi durduruyorum. Eğer onu şimdi ararsam, eski sevgilisiyle o galaya gitmeyi tekrar düşünmesini isteme ihtimalim çok yüksek.

Ve bu adil değil. O şeye açık yüreklilikle katılmayı hak ediyor.

Gerçekten, bu cumartesi gecesinden korkuyorum. Hem eski sevgilimin düğününde olacağım, hem de onun harika bir elbiseyle geceyi başka bir adamın kolunda geçireceğini bilmek beni öldürecek.

Peki daha sonra onu nasıl baştan çıkaracağı konusunda ona kim yol gösterdi?

Ben yaptım. Bunu ben yaptım.

Hayatımı sikeyim. Ne düşünüyordum ki ben?

Bu yüzden onu aramak yerine -ki bu muhtemelen o pislikle bir yere gitmemesi için ona yalvarmamla sonuçlanırdı- yatak odama gidip bilgisayarıma bir not yazdırdım.

Sonra yazım denetimi yapıyorum. Tam çıktısını almak üzereydim ki bir fotoğraf ekleyebileceğimi fark ettim.

Tüm takım elbiseyi giymeye üşeniyorum, o yüzden gömlek ve kravatla idare ediyorum. Poz verme zamanı geldiğinde, biraz yaratıcı oluyorum.

Yine de bankacıyı bana tercih edebilir. Ama savaşmadan yenilmeyeceğim.

OTUZ BİR

En İyi Hayatımı Yaşamak

VERA

Ağustos

CUMA günü postayı kontrol ettim. Her zamanki faturalara ek olarak, birinin kutuma katlanmış bir mektup bıraktığını görüyorum. Ian'dan geldiğini fark ettiğimde kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor.

Hey V-

Takım harika. teşekkür ederim.

Eğer bunu size daha önce söylemediysem, siz cömert ve yardımsever bir insansınız. Bu iyiliği hak etmiyorum ama yine de takacağım. Harika işler yapıyorsun. Ve eğer biri bana bunu nereden aldığımı sorarsa, ona numaranı vereceğim.

Kendinize iyi bakın. Bu hafta sonu iyi eğlenceler. Seni şimdiden özledim. I.

Notun altında bir fotoğraf var ve bu bir susuzluk tuzağı! Elbette, gömlek ve kravat fotoğrafta. Zar zor. Ian yatağına yaslanmış, gömleğinin düğmeleri açık. Kravat omuzlarına asılmış, sanki gerçekten takamayacak kadar seksiymiş gibi. Ve gözleri bana bakıyor, seksi bir ateşle dolu.

Lanet olsun o adama. İtalya'daki son gecemizdeki incitici tavrına lanet olsun.

Tatlı teşekkür notuna lanet olsun.

Mektubu tekrar katlıyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmıyorum ve posta yığınının en altına itiyorum.

Aklıma girmesine izin veremem. Yarın gece gala var ve kısa bir süre sonra Danforth'la Manhattan'da buluşup yeni smokin gömleğini teslim edeceğim. Uygun olduğundan değil. Ama Danforth nazikçe sordu. Ayrıca kendisine bir yığın kartvizit getirmemi söyledi, böylece bir stiliste ihtiyaç duyan olursa diye ofisinde bulundurabilecekti.

Yoğun bir haftanın sonunda bile beni metroya bindirecek kadar umut verici. Özenle seçilmiş kıyafetlerimi giydikten sonra Danforth'un Park Avenue'daki ofis kulesinde saat ikide yapacağım kahve toplantısı için trene biniyorum.

Mermer lobiye ulaştığımda kimliğimi teslim ediyorum. Bana bir ziyaretçi kartı veriyorlar ve 14. kata yönlendiriyorlar.

Asansörde, parlak çelik kapılarda makyajımı kontrol ediyorum. Gündüz dumanlı gözlerim tüm gücüyle duruyor. Mağazadan ayrılmadan hemen önce çalışan indirimimle aldığım düz siyah bir Burber-ry elbise giyiyorum. Ve büyükannemin çok seveceği bir çift parlak kırmızı rujan topuklu ayakkabı. Rujum ayakkabılarımla uyumlu ve zarif bir şekilde toplanmış.

Yine de garip bir şekilde gerginim. Sanki önemli bir seçmeye gidiyormuşum gibi.

Asansörün kapısı açıldığında dışarı çıktım. Danforth'un resepsiyon masasının yanında beklediğini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sonra bana kocaman bir gülümseme verdiğinde tekrar sığıyorum.

O gülümseme için her şeyi yapardım.

Lütfen, iç sesim cıvıldıyor. Sanki şimdi yapmazsın?

"V! Bugün çok güzel görünüyorsun." Yanağıma bir merhaba öpücüğü konduruyor, tam bir centilmen gibi.

"Teşekkür ederim." Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Bütün müşterilerimi mutlu etmek için koşuşturduğum yoğun bir gün oldu." Getirdiğim gar- ment çantasını uzattım.

"Oh, eminim. Bunun için teşekkür ederim." Resepsiyon alanını geçerek bir vestiyere gider ve gömleği içine bırakır. "Şimdi biraz kahve alalım. Onuncu katta bir kafeterya var."

Hayal ettiğim gibi samimi bir görüşme değil. Ama muhtemelen çok meşguldür.

Kafeteryada Danforth şirket kimliğini kullanarak iki fincan kahvenin parasını ödedikten sonra beni cam kenarındaki bir masaya götürdü.

Masanın karşılıklı iki tarafına oturuyoruz. Kahve fincanını kaldırdığında, uzun, zarif parmaklarıyla ellerinin bana ne kadar tanıdık geldiğine hayret ediyorum. Şehirdeki pek çok randevumuzda el ele tutuşurduk.

Danforth objektif olarak yakışıklı. Teni sıcak, bakırımsı bir kahverengi, gür siyah saçları ve mankenlere özgü parlak bir gülümsemesi var. Pakistanlı annesi ve İtalyan babasının hoş bir karışımı.

"Büyükkannen nasıl?" diye sordum. Onda da bir tane var.

"İyi, iyi," diyor. "Seninki nasıl?"

Göz kırpyorum. "O öldü, Danny. Sen gittikten bir yıl sonra. Bana bir kart göndermiştin."

"Aman Tanrım!" Gözleri büyür. "Tabii ki yaptı. Özür dilerim, V." Unuttuğu için gerçekten dehşete düşmüş gibiydi.

Ama eyvah. Sanırım o gittikten sonra benim onu kadar o beni düşünmedi.

Ve sen buna şaşırdın mı?

Şey, hayır.

"İşler nasıl?" diye soruyor şimdi. "Mesai saatlerini kendin ayarlamayı seviyor musun?"

", ama sanırım iki kat fazla çalışıyorum. Oh! Kartlar." Çantamdan bir yığın kartvizit çıkarıp önüne koyuyorum.

En üsttekini kaldırıyor ve kravat çizimine bakıp gülümsüyor. "Bu gerçekten çok şirin. Güzel görünüyor."

"Kendim yaptım. Gördün mü?" Uzanıp kartı çeviriyorum, böylece karşı tarafta bir elbise resmi olduğunu görebiliyor. "Herkes için bir şey var."

"İyi markalaşma," diyor neşeyle. "Gala hakkında konuşabilir ? Departmanım on beş çift için bir masa ayırttı."

"Tabii ki. Bana kimin önemli olduğunu söyle."

Herkesin adını yazdığı bir kart çıkardı. "Arnold Kretcher benim bölümümün başı."

"Yani içkimi dökersem, onun üzerine dökülmediğinden emin mi olayım?" Danforth irkilmiş görünüyor. "Tanrım, hayır."

Göz temasını sürdürürken masanın öbür ucuna kolunu sıkıyorum. "Bu bir şaka, Dan. Rahatla." Sonra ona seksi bir gülümseme veriyorum.

Eski sevgilim göz kırptı. Sonra yavaşça gülümsüyor. Ve yüzü aydınlandı. "Seni özledim, Vera. Ne kadar komik olduğunu unutmuşum."

Takla atacakmışım gibi hissediyorum.

Orada oturduk ve ikimizin de beklediğinden daha uzun süre konuştuk. Ta ki Dan- forth'un telefonu çalana kadar. Kontrol etti, sonra üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Ah, kahretsin. On dakika içinde bir toplantım var. Özür dilerim."

"Hey, her şey yolunda." Sandalyemi geri itiyorum ve boş bardaklarımı alıyorum. "Zaten yapmam gereken milyonlarca şey var."

Beni yavaşça asansörün bulunduğu yöne doğru götürüyor. "Kahretsin, Vera. Seninle hasret gidermek eğlenceliydi. Bunu yarın tekrar yapabileceğimiz için mutluyum."

Tamam, işte bir şey yok. Kalbim küt küt atmaya başladı ama Opera Baştan Çıkarma hemen başlamalı.

Danforth'a yaklaşıp cesur elimi göğsünün ortasına, Ferragamo kravatının tam üzerine koyuyorum. "Ben artık gidiyorum. Ama yarın gece yavaş bir dans bekliyorum."

Sonra dudaklarımı yalarım.

Tüm performans gülünç derecede müstehcen. Bir an panikledim, acaba bana güler mi diye.

Ama yapmıyor. Onun yerine, gözlerinin ağzıma dikilmesini hayranlıkla izliyorum. Sonra o da dudaklarını yalıyor. "Evet, o dans hakkında. Sabırsızlanıyorum."

Ve kendi gücüm karşısında şaşkına döndüm. Bunu yapabilirim. O kadar da zor değil.

Ama sonra Ian'ın ilk dersini hatırladım. *Baştan çıkarma beklentiyle ilgilidir.* Danforth'un daha fazlasını istemesine izin vererek geri adım atıyorum. "Yeni elbisemi görene kadar bekle," diyorum yavaş bir gülümsemeyle. "*Mükemmel.*"

Gözleri biraz daha kararıyor ve kıkırdaması alçak ve çakıllı. "Ben de bunun için sabırsızlanıyorum."

Asansör kabinine olan mesafeyi kapatıyorum ve düğmeye basıyorum. "Seninle nerede buluşacağımı mesaj at."

"Tabii ki." Bana kocaman, sıcak bir gülümseme veriyor - *tam* da hayatıma tekrar girdiğinde ondan almayı umduğum gülümseme.

Vay canına. İşte bu kadar. *İşe* yarıyor.

"Görüşürüz, Dan." Asansöre adımımı atarken kalçalarımı biraz daha fazla sallıyorum. Kapılar kapanmadan önce ona arsızca bir el sallamayı başarıyorum.

İşte başlıyoruz. Yemi suya bıraktım ve yarın gece yakaladığımı makaraya saracağım.

Ve sonra onu göle geri atmalısın, diye fısıldıyor iç sesim.

Onu susturup eve gidiyorum.

CUMARTESİ GÜNÜNÜ SÜSLENMEYE AYIRDIM.

Önce, İtalya'dan döndüğümüzden beri ilk kez uyudum. Sonra yoga dersine gidiyorum ve ardından da rahat bir köpük banyosu yapıyorum.

Hem yoga *hem* de banyo bana Ian'ı hatırlatıyor. Bugün onu düşünmekten kaçınmak çok zor. Muhtemelen düğün için Connecticut'a gidiyordur. Belki de onun için seçtiğim takım elbiseyi giymiştir bile.

Onunla ilgili düşünceler, iyileşmesi yavaş olan bir çürük gibidir. Acıtıyor ama bunun için ağlamanın bir faydası yok. Hayatıma devam etmeliyim. İster Danforth'la ister başka biriyle olsun, ihtiyaçlarım aynı; beni sevmeye hazır bir erkeğe ihtiyacım var. Ve Ian o adam değil.

Banyodan sonra Charli'yle bir kuaför salonunda buluşuyoruz ve yan yana koltuklarda kendimize fön çektiriyoruz. "Dün gece manikür için bile kıpırdamadan oturdum," diyor. "Benimle gurur duy."

"Oh, öyleyim," diye onu temin ederim.

Saçlarımız göz alıcı görünür görünmez benim evime gidiyoruz. Charli kendi makyajını yapmak için ayrılmadan önce benim makyajımı yapıyor. "Altıda görüşür müyüz? Seni alırız."

" , " diye onu temin ederim. "Yolculuk için bir şişe prosecco aldım. Gözlük getirmeme gerek var mı?"

"Hayır. Limuzinde var." Gözlerini deviriyor. "O araba çok saçma."

"Gözlükleri fark etmene şaşırdım," diye takılıyorum ona, çünkü Charli bir keresinde bana Neil'le bir gece limuzinin arkasında geçtiklerini itiraf etmişti.

"Sen kapa ."

O kıkırdıyorum. Ama sonra olabildiğince güzel olma zamanı. Seksi askısız sütyen? Tamamdır. Uygun külot? Tamam. Ağda, tıraş ve tüylerimin alındığından bahsetmiyorum bile. Tırnaklarım cilalı, el ve ayak parmaklarım.

Gitme vakti geldi. Gergin parmaklarımla kırmızı elbisenin fermuarını açtım ve saten askısından indirdim. İsviçre'de denediğimde mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Hatta büyüdü. Beni bu etkinlik için olmam gereken kadına dönüştürebilecek türden bir elbise.

Dikkatlice elbisenin içine giriyorum ve vücudumu sarıyor. Kumaşın hoş bir kuruluğu ve neyse ki fermuara ulaşmak çok zor değil. Şu anda bir partnerin yardımı çok işe yarayabilirdi. Fermuarı sırtımın ortasına kadar çekiyorum, ardından son birkaç santimi çekmek için baş üstü tutuşa geçiyorum.

Omuzlarımdaki kayışları ayarlıyorum, nefesimi tutuyorum ve sonra üç yönlü aynamın önüne geçiyorum.

Ve *vay* canına. Hafızam bu elbisenin hakkını bile verememiş. Mükemmel; kesimi gurur verici ve vücuda oturuşu harika. Rengi İtalyan ten rengimin sıcaklığını ortaya çıkarıyor.

Bu, mükemmel stili bulmanın büyüsidür - müşterilerim için her zaman yapmaya çalıştığım şeyi kendim için başardım.

Doğal olarak Instagram için birkaç selfie çekiyorum. Bu saç modelini ve bu anı boşa harcamak yazık olurdu. En iyi halimi yaşamıyor olsam bile

en fotojenik hayatımı yaşıyorum.

Sonra bir fotoğraf daha çekiyorum, bu sefer Danforth için. Yüzümün kırılmış bir görüntüsünü ve elbisenin bir omuz askısı kadarını gösteriyor. Dalga geçiyor. Rujumun elbisemle mükemmel bir uyum içinde olduğunu görebiliyorsunuz ama tüm etkiyi göremiyorsunuz.

"Baştan çıkarmak için beklenti gerekir," diye fısıldıyorum ve Gönder düğmesine basıyorum.

Yemin ederim üç saniye sonra telefon çaldı. Danforth'tu tabii ki. "Hey, V. Bu resim *ateş* gibi."

"değil mi?" Hafifçe kabul ediyorum. "Hazır mısın? Yeni smokin tişörtün iyi mi?" "Her zamanki gibi harika bir iş."

"Teşekkürler. Bir trafik felaketi olmazsa saat yediden hemen önce dışarıda görüşürüz."

"Mükemmel," diyor. "Oh, ve V? Küçük bir iyiliğe ihtiyacım var." "Hmm?"

"Bu geceki galada beni Neil Drake ile tanıştırmamı istiyorum."

"Neil Drake," diye tekrarlıyorum yavaşça, enseme garip bir diken hissi. "Neden?"

Danforth, "Kendisi güneş enerjisi girişiminin yönetim kurulunda," diye açıklıyor. "Galada olmasını bekliyorum. Eğer onunla bir görüşme yapabilirsem bu büyük bir başarı olur. Birçok farklı enerji teknolojisine yatırım yapıyor."

Danforth'la tam da bu dairede yaptığım konuşmayı düşündüm. İtalya seyahatimden bahsetmiştim. Villadan bahsederken muhtemelen Neil'in adını da anmıştım.

Ve bundan birkaç dakika sonra Danforth beni bu galaya davet etti.

"Oh," dedim.

Ohhhhhhhhhh, diyor iç sesim. *Tabii ya. Bunun olacağını tahmin etmeliydin.*

Ama yapmamıştım.

Vay be. Ben gerçekten bir aptalım.

"Onu tanıyorsun, değil mi?" Danforth soruyor. "Adamla daha yeni İtalya'ya gitmedin mi?"

"Tabii ki yaptım." Sertçe yutkundum. "Yarım saat içinde beni alacak."

"Gol, bebeğim. İyi iş çıkardın. Harika bir aç."

"Ama..." Kalbim titriyor. "Beni galaya sırf onunla tanışmak için mi çağırdın?"

Belirgin bir duraklama olur. "Böyle yapma," diyor bir süre sonra. "Kesinlikle milyarderle tanışmak istiyorum. Kariyerimin tüm gidişatını değiştirebilir. Ama biz böyleyiz V. Hırslıyız. Bir yığın kartvizitini aldım çünkü müşterilerini genişletmek istiyorsun. Ben de benimkini genişletmek istiyorum. Eskiden güçlü bir çift olacağımızı söyleyen sendin. Bu iş böyle yapılır."

Boğazım düğüm olsa da "Doğru," diyorum.

O haklı. Eskiden ben de aynı şeyi söylerdim. Sadece bu cümlemin *ift* kısmını *güçten* daha çok önemserdim. Hâlâ da öyle.

"Yakında görüşürüz," diyor. "Elbisenin daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyorum." "Evet," diyorum odun gibi. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve el çantamın içine koyuyorum. Tekrar aynamın karşısına geçiyorum ve tüm etkiyi inceliyorum.

Elbise hâlâ sihirli. Bu gece en iyi hayatımı yaşayabilirim. Odanın öbür ucundan gözleri üzerime çekebilirim.

Sadece yanlışı odayı seçtiğimi düşünüyorum.

OTUZ İKİ

Kraker Üzerinde Pembe Şeyler

IAN

Telefonumu gizlice biramın arkasına saklayarak bir mesaj yazıyorum. ***Gülümsemekten yanaklarım acıyor. Gerçekten acıyor. Bugün işte bu kadar keyifliydim.***

Drake galada sıkılmış olmalı, çünkü neredeyse anında cevap veriyor. ***Belki de o kasları yeterince kullanmıyorsunuzdur. Spor salonunda bunun üzerinde çalışabiliriz.***

Bir pazı emoji ekliyor ve ben de .

Annem kaburgalarımın bir dirsek attı. "Telefonunu kaldır. Bu çok kaba."

"Anne, on iki saattir en iyi davranışımı sergiliyorum." Aslında sadece üç saat oldu. Ama eski sevgilinizin düğünündeysen ve gerçekten istediğiniz kız başka biriyle rüya gibi bir randevudaysen on iki saat gibi geliyor. "Biliyor musun, sonsuza kadar süreceksene buna kokteyl 'saati' diyememeliler. Bir noktada gerçek yemek servis etmeyi planladıklarından emin misin?"

"İşte, bunlardan birini dene." Bana küçük bir tabak uzatıyor ve ben de ordörlere şüpheyle bakıyorum.

Kraker üzerinde pembe bir şey. "Bu da ne ?"

"Somon p  t   en cro  te."

Bir tanesini ağzıma attım. "Lezzetli ama yeme imin önceden çiğnenmiş gibi görünmemesini tercih ederim."

Babam o kadar ani gülüyor ki beyaz şarabı boğazında kalıyor ve şimdi annemin kem gözlerini alma sırası onda. Mesajımı tekrar kontrol ediyorum.

Drake: Gecemin nasıl geçtiğini sormayacak mısın?

Crikey: Smokin giymek zorunda kalan sensin, bu yüzden nasıl gittiğini zaten biliyorum.

En azından rahatım. Her zamanki gibi Vera'nın benim için seçtiği kıyafetler zevkli ve kumaş sorunlarıma uygun.

Umarım teşekkür notumu bulmuştur.

Ve umarım fotoğrafa bakarak uzun zaman geçirmiştir.

Drake: Bana Vera'nın randevusunun nasıl gittiğini soracağını sanıyordum. Bilmek istemiyorum. Ama bunu gönderdikten sonra endişelendim.

Neden? Ona bir şey mi oldu?

O iyi. Ve adamla tanıştım. Bana kendini tanıttı. Vay canına: Pekala, ısırac ım. İyi biri mi?

Zeki biri. Cilalı. Sıkı el sıkışma. Temel kabusunuz.

Yüksek sesle g ld   mde annem i  geçiriyor. "Benim çok iyi arkadaşlarım var, anne."

" ok sevindim," diye homurdanıyor. "Ama telefonunu kaldır."

Ama  almıyor, çünkü çalıyor. *Drake arıyor.* Okyanus manzaralı terasın kenarına doğru aceleyle yürüyüp saksıdaki fıdanın arkasına saklanırken telefona cevap veriyorum. "N'aber dostum?"

"Sadece seni kontrol ediyordum, dostum. S ylemesen de Vera'ya kafayı takti ını biliyorum."

"Söyleyecek ne var ki?" Tartı ıyorum. "Eski sevgilisiyle bir şans daha istiyor. Ben sadece dubl rd m. Ve çok da iyi bir dubl r .

dürüst."

"Sanırım ikinizin bu gece neden birlikte olmadığınızı anlamıyorum."

"Denedim dostum. Onu bu düğüne davet ettim ama reddetti." "Bu zor bir durum." Drake iç geçirir.

"Sıkıldın mı ? Şu anda sevgili karınla dans ediyor olman gerektiğini sanıyordum."

"Akşam yemeği servis edildikten sonra geleceğim. Açlıktan ölüyorum." "Aynen."

"En azından sarhoş olabilirsin," diyor Neil. "Bu amaçla, yoluna devam etmene yardımcı olacak küçük bir şey gönderiyorum. Çok iyi bir şişe viski."

"Ne? Dostum, ben evde bile değilim."

"Bunu biliyorum. Düğünde sana gelecek. Belle Haven Tekne Kulübü'nde değil misin? Şoförüm geldiğinde sana mesaj atarım. Sadece dışarı çıkıp onu alman gerekiyor."

"Bu biraz aşırı oldu, dostum." Tanrım, bu yaz düşündüğümde daha depresif davranmış olmalıyım. "Yine de alacağım. Ama ben iyiyim. Ciddiyim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama eski sevgilinin düğününe katılmak garip."

"Eh, sanırım." Bahçenin etrafına göz gezdirip gelini arıyorum. Devasa beyaz bir elbise giyen bir kadın bulmak yeterince kolay. "İyi görünüyor ve her şeyi var. Ama onu uzun zamandır unutmuştum. Tanrı'ya yemin ederim. Umarım mutludur."

"Bu harika, dostum. Yirmi dakika içinde mesajımı bekle, tamam mı? Charli telefonu kapatmam için bana ters ters bakıyor."

"Eminim. Görüşürüz, dostum. Her şey için teşekkürler."

"Hâlâ takımımında olmana sevindim, Crikey. Yarın beni ara."

"Ararım."

EN SONUNDA bizi akşam yemeği için içeri çağırıyorlar ve kalabalık yavaş yavaş çift kapıdan geçerek su manzaralı geniş bir yemek salonuna akmaya başlıyor.

"On altı numaralı masayı nasıl bulacağız?" diye babam. "Açlıktan bakamayacak kadar halsizim."

"Beni takip et," diyor annem sakince, "Seni kurtaracağım."

Masa on altı, marinaya bakan pencerelerin karşısında. Annemin sandalyesini çekiyorum.

"Ne kadar güzel, değil mi?" diyor annem yerine otururken.

"Çok hoş," diye kestirip atıyorum. "Ama bana mı öyle geliyor yoksa bu masada hiç yemek yok mu?"

"Sabırlı ol," diyor annem. "Önce gelin ve damadı anons etmeleri gerekiyor."

"Duyurmak mı? Hepimiz evlenmelerini izlemedik mi?" Tanrım, gösteriştten nefret ediyorum.

Annem sadece kafasını sallıyor.

Birkaç kuzenim ve eşleri de bize katılıyor ve babam Connecticut siyaseti hakkında bir sohbet başlatıyor.

Aile toplantılarında hep garip bir ördek olmuşumdur. Politika ya da iş dünyası umurumda değil. Ve babam dışında, diğer Crikey'lerin hiçbiri hokeyi umursamadı.

"Ah canım, fazladan bir yer sofrası daha var," diyor annem nefes nefese. "Sevgilinin gelmeyeceğini söylemeliydin. Onu almalarını söyleyeceğim." Elini kaldırdı.

Babam da ben de aynı anda "Hayır," diyoruz, gözlerimiz sessiz bir anlayışla buluşuyor. Hangi aklı başında adam bu sofradan fazladan yemek gönderir ki?

"Yemek şirketleri kelle başı ücret alıyor," diyor annem sessizce. "Görünüştü kurtarmak gelin ve damadın parasına mal oluyor."

Baş masada oturan eski sevgilimin babasına bakıyorum ve o kadar da umurumda olmadığını fark .

Cebim çalışıyor ve Drake'ten gelen mesajı görmek için telefonumu çıkarıyorum. ***Şoför şimdi geliyor. İyi eğlenceler.***

Sandalyemden kayarak çıkışa doğru ilerlerken "Bana bir saniye izin verin," diyorum. Halatlar ve diğer tekne gereçleriyle dekore edilmiş bir lobiden aceleyle geçiyorum.

Dışarıda, kavisli yola yavaşça giren bir limuzin görüyorum. Drake'in şoförünü durdurup New York'a geri götürmesi için yalvarmak geliyor içimden. Ben burada görevimi yaptım. Eski sevgilimin bana hiç benzemeyen bir adama sonsuz aşk yemini etmesini izledim.

Dürüst olmam , o kadar da zor olmamıştı. Kapanış gerçektir. Düşün acıdan çok sıkıcıydı.

Tek garip kısım, eski sevgilimle birbirimizi nasıl selamlayacağımıza karar vermeye çalışırken kısa süreli bir rahatsızlık yaşadığımız karşılama sırasıydı. Ben hızlı bir yanak öpücüğünü tercih ettim, o ise omzuma sert bir şekilde vurmayı tercih etti.

Her neyse. Tüm bu deneyim beni marinadaki midye kaplı teknelerden biri gibi hissettirdi. Hayal ettiğimden daha sağlam ve bildiğimden daha denize elverişli.

Limuzin şoförü iniyor ve aceleyle aracın önüne geliyor. Elimi sallıyorum, böylece aradığı adamın ben olduğumu anlayacak.

Ama bana yaklaşmadı. Onun yerine arka kapıyı açtı ve içeriye uzanarak bana elini uzattı.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Vera limuzinden inip doğruldu, üzerinde göz alıcı kırmızı bir elbise ve hafif mahcup bir gülümseme vardı.

Onu görmek göğsümde taşıdığımı bile bilmediğim bir yükü kaldırıyor. Tepkim eğilip ellerimi kalçalarımaya dayamak ve kendi sürpriz partisindeki bir çocuk gibi gülmek oluyor. "Vay canına, kontes. Hayatımda hiç kimseyi gördüğüm için bu kadar heyecanlanmamıştım."

"Gerçekten mi?" Belirsizlik gülümsemesini terk etti. "Özür dilerim. Bu..." Arabaya doğru el sallıyor. "Her şey biraz çılgıncaydı. Yolun yarısına gelmiştim ki Neil'e başka birini getirmediğinden emin olmak için sana mesaj attırdım."

Sanki yanımda olmasını istediğim başka biri varmış gibi. Yok ve bunu ona daha sonra söyleyeceğimden eminim. Önce yanına gidip ellerimi pürüzsüz omuzlarına koyuyorum. Ona tekrar dokunmak tatlı bir rahatlama. "Bekle, kontes. Neil'in bana bir şişe sin- gle malt göndermediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, o bir numaraydı..."

Gülüyorum ve cümlesini bitirmesine izin vermeden ağzına sert bir öpücük konduruyorum. "Seni kızdırdığım için özür dilerim. Burada olduğun için çok mutluyum."

"Düğün gerçekten o kadar kötü mü?" diye soruyor.

"Sikeyim hayır. Sadece seni özledim. Bu arada çok güzel görünüyorsun. Sikeyim.

İçeri girmek *zorunda* mıyız?" Saçmalıyorum ve umurumda bile değil.

Ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve beni çabucak öpüyor. "Öyle, çünkü bu elbiseyi giydim ve buraya kadar garip bir düğünde senin eşin olmak için geldim."

"Tamam, tamam." Elini elime alıp onu kayıkhaneye doğru götürüyorum. "Bir araba çalıp seni eve götürmeden önce en azından karnını doyurabilirim."

"Araba çalmak mı?" Bağılıyor. "Bu yaz seni yeterince tutuklatmadım mı zaten?"

"Tatlım, bu senin hatan değildi. Pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Bazı şeyler yaşıyordum." Şimdi lobideyiz ama bir kez daha durup iki elini de tutuyorum. "Bu yaz başıma gelen tek iyi şey sensin. Ve her şeyi mahvettim, çünkü seninle tanışmaya hazır değildim."

Başını eğiyor ve beni düşünüyor. "Şimdi hazır mısın? Çünkü sen bu yaz benim de başıma gelen en güzel şeysin. Bunu kabul etmem biraz uzun sürmüş olsa da."

"Bebeğim, çok güzel şeyler söylüyorsun." Eğiliyorum ve boynuyla omzunun birleştiği yeri öpüyorum. "Ve bu elbise için övgülerimi tekrarlamama izin ver. Eğer alışveriş bunun içinse, şimdi anlıyorum."

Gülüyor, eli gömleğimde sıcak, nefesi kulağımda.

"Ama bebeğim-" Kendimi geriye doğru bir adım atmaya , çünkü nasıl bu kadar şanslı olduğumu hâlâ anlamış değilim. "Kendimi açıklamak için gelecek hafta seni görmeye gitmeyi planlıyordum. Bekledim çünkü o bilmem ne ile galaya gitmen gerektiğini düşündüm. Buraya nasıl ?"

Yüzünü buruşturuyor. "Danforth şu anda benden pek memnun değil." Bahse girerim.

İşimde İyiyim, Ne Diyebilirim?

VERA

"Kötü müydü?" diye sordu bana. "İyi misin?"

Ian'ın berrak gözlerine baktığımda, kalbim nefes alıyor. Danforth'u bırakıp buraya gelmek çılgınca bir karardı. Genelde bu kadar düşüncesiz değilimdir. Hoş karşılanacağımdan bile emin değildim.

Ama Ian ve benim birbirimizle işimiz bitmedi. Yaklaşmadık bile.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Limuzinde -Manhattan'a giderken- biraz korkmuştum gerçi." Danforth'un beni geri istemesini sağlama planım birden saçma gelmeye başlamıştı. "Danforth'un benim için *asla* doğru erkek olmadığını fark etmek bir şoktu. Geri dönmesini umarak geçirdiğim o üç yılın büyük bir zaman kaybı olduğunu kabul etmek zor."

"Hepimiz o yollardan geçtik," diyor Ian, eli dirseğimde yatıştırıcı bir varlık gibi duruyor. Adam onun için seçtiğim takım elbisenin içinde müthiş görünüyor. Kravat gözlerini daha da mavi gösteriyor.

İşimde iyiyimdir. Ne diyebilirim ki?

"Zamanlamam hâlâ berbattı," diye devam ediyorum. "Yanlış etkinliğe giderken arabada olduğumu çok geç fark ettim. Charli ve Neil

beni sakinleştirdi ve arabayı Connecticut'a götürmemi söyledi. Neil adresi araştırdı ve her şeyi harekete geçirdi. Met'e vardığımızda Danforth'a kalmayacağımı söylemek zorunda kaldım..."

Sertçe yutkundum,      çok çirkin bir    dakika olmuştu. Danforth hiç de nazik davranmamıştı. Mutlu olmasını beklemiyordum ama söylediği şeyler çok çirkindi. Yüzü kıpkırmızıydı ve bana *intikamcı* bir *kaltak* dedi.

Bu kısmı Ian'a söylemiyorum      çok kızacak. Neil ve Charli'nin de haberi yoktu.

"Bin doların boşa gittiğini ve onu kötü gösterdiğimi söyledi. İlk söylediği saçma,      hayır işi için. Ama ikincisi muhtemelen doğru. Oraya gidip üzerinde adımın yazılı olduğu boş bir tabağın yanına oturmaktan utandığını söyledi."

Ian aniden güler. "Bunun nasıl utanç verici olduğunu anlamıyorum. Bu konuda tamamen yanlış düşünüyor. şimdi gidip biraz düğün yemeği yiyelim, böylece seninle dans edebilirim ve sonra seni eve götürebilirim."

"Tamam." Elini tuttum ve bir kez daha sıktım. "Yolu göster."

Yine de yapmıyor. Bakışları sıcak ve tembelleşiyor ve bana yumuşak bir öpücük vermek için eğiliyor.

En azından öyle olmasını istediğini düşünüyorum. Ama Ian'ın dokunuşu i imde sadece onun bulabildiği bir düğmeyi çeviriyor. Parmak uçlarımda yükselip onu öpmek zorunda kalıyorum. Kollarımı boynuna doladım ve onu ne kadar özlediğimi gösterdim.

Mutlu, seksi bir ses çıkarıyor ve beni bir kapıya doğru itiyor. Beni daha da derinden  pebilmesi için çenemi yukarı kaldırarak arkama yaslanıyorum.

Sonraki birkaç dakikayı her zaman ne kadar iyi olduğunu kendimize hatırlatarak geçirdik. Ve neden birlikte kalmamız gerektiğini. Bu

Meğer biriyle aramızda bir kıvılcım olması önemli bir şeymiş ve ben bu fikri görmezden gelerek aptallık . Ian'ı öpmek eve dönmek gibi.

Ta ki biri boğazını temizleyene kadar. "Bize biraz müsaade eder misiniz? Siz ikiniz kapıyı kapatıyorsunuz."

Birbirimizden ayrılıyoruz. Dizlerimin bağı çözülüyor ve nefesimi tutmaya çalışırken sözümüzü kesen büyük beyaz elbiseli zarif kadını fark ediyorum. Ve yanındaki smokinli yakışıklı adamı.

Aman Tanrım. Gelin ve damat. "Özür dilerim!" Nefes nefese kaldım. "Ve tebrikler?"

Ian hala kendine gelememi. Diğer çiftte doğru yavaşça sallanan şehvetli gözlerle bana bakıyor. "Oops. Üzgünüm, Jackie. Bu Vera. Vera, Jackie ve kuzenim Carson'la tanış. Biz de tam..." Gözleri tekrar bana dönüyor ve vücudumda takdir dolu bir gezinti yapıyor.

"Çok değişmediğini görmek güzel, Ian," diyor gelin. Ama sesi kötü değil, tamamen eğleniyor. "Hâlâ her zamanki gibi uygunsuzsun. Ama gerçekten o kapıdan geçmem gerekiyor. Biz gelene kadar yemeği servis edemezler. Şu anda misafirlerimi aç ."

Ian ve ben birbirimize baktık ve sonra ikimiz de aynı anda dönüp kapıya baktık. Gençler gibi öpüşürken kapattığımız kapıya.

Aman Tanrım.

"Pekâlâ," diyor Ian. Bir kolunu belime dolayıp beni kenara çekerken dudakları seğiriyor. "Rahatsızlık için özür dilerim."

Damat da gülümsemesini gizler. Karısının yanından uzanıp kapıyı açar. "Bak ne diyeceğim, neden siz ikiniz oturmuyorsunuz? Düğün organizatörüne hazır olduğumuzu haber verin."

"Elbette!" Parlak bir şekilde söylüyorum. "Olur!" Elimi Ian'inkine dolayarak onu açık kapıya doğru çekiyorum. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum!"

"Aynı şekilde," diyor gelin gülümseyerek. "Ve bu *harika* bir elbise."

"Teşekkürler!" Gülümsememi yapıştırarak söylüyorum. "Seninki de öyle! Boyun çizgisine bayıldım. Ve bu boncuklar birinci sınıf."

Ian geveze benliğimi kapıya doğru itiyor. Bir düğün planlamacısı elinde panosuyla içeride bekliyor, sinirli görünüyor. "Niye geciktiniz?" diye soruyor.

"Bir şey yok. Senin için hazırlar," diyor Ian. Beni onun yanından geçirip dairesel masalarda oturan misafirlerle dolu büyük bir odaya götürüyor.

Her biri bize bakıyor ama Ian aldırıyor gibi görünüyor. Beni pencerelerin karşısındaki bir masaya götürürken ısıklık çalıyor. İki boş koltuk var ve Ian bir hareketle benim için bir sandalye çekiyor. "Leydim."

Ben oturuyorum, Ian da yanımdaki koltuğa oturuyor. İki saniye geçmeden elinde mikrofon olan bir adam koridordaki küçük sahneye çıktı. "Karşınızda Jaqueline ve Carson Crikey McNeely!"

Salonda alkış tufanı kopuyor ve hepimiz gelin ve damadı alkışlamak için ayağa kalkıyoruz. Grup caz çalarken Ian'ın eski eşi ve yeni kocası el ele odaya giriyor.

Garsonlar mutfaktan salata tepsileriyle çıkarken herkes tekrar yerine . Tüm düğün konukları aynı anda konuşmaya başlar.

Bizim masamız hariç, herkes bana bakıyor, nereden geldiğimi merak ediyor.

Bize ağzı açık bakan insanlardan ikisi ancak Ian'ın ailesi olabilir. Önce annesi toparlandı. "Aman Tanrım. Ian, randevun sonunda gerçekleşti mi? Yoksa arazide dolaşırken bulduğun bir gönüllüyü mü zorladın?"

"Anne," diye homurdanıyor Ian. "Kibar ol. Benim bu kadar dağınık olmam Vera'nın suçu değil. Vera, bunlar benim ailem, Evan ve Jillian. Bugün biraz gerginler ama çoğunlukla iyiler."

"Merhaba," diyorum hızlı bir gülümsemeyle.

"Merhaba canım. Ve ben gergin *değilim*," diyor annesi. Sonra yüzünü buruşturuyor. "Çok."

Ian kükrüyor. Koltuğunda geriye yaslanıyor ve bir kolunu bana doluyor. "Yine de seni seviyorum anne."

Bir salata benim önüme, bir diğeri de Ian'ın önüne düşüyor. Önünden geçen tepsiden bir ekmek sepeti alıyor ve önce bana uzatıyor. "Gelişiniz için iyi zamanlama. Yemekten hemen önce. Bu genellikle benim numaramdır."

"Ne kadar güzel bir elbise," diyor Ian'ın annesi. "Nereden buldun bunu?"

"Vera bir stilist," diyor Ian, bir ekmeği yağlarken. "İtalya'nın dört bir yanından alışveriş yaptı. Profesyonel olarak tabii ki."

"Ve İsviçre," diye itiraf ediyorum. "Bu elbiseyi orada buldum." "Bir stilisti!" Bayan Crikey'nin gözleri ıslı ıslı . "Bu kulağa büyüleyici."

"Dürüst olmak gerekirse, kumaştan bahsettiğinde kulaklarımın üzerinden aşağıya doğru inen kanatlar var." Ian omuz silkiyor ve ekmekten büyük bir ısırık alıyor. Çiğniyor. "Ve her nasılsa benim için hâlâ mükemmel."

Bana gülümsüyor ve bu *tam da* Neil'in Charli'yi gördüğüne sevindiğinde ona verdiği türden bir gülümseme. Gerçek türden.

Ve doğru seçimi yaptığımdan eminim.

OTUZ DÖRT

Kategori Beş Öpücük

IAN

Eski sevgilimin düğününde dans ediyorum. Ve sanırım hoşuma gidiyor. Grup Ed Sheeran cover'ı çalarken Vera kollarımda, yani başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Ailen çok tatlı," diyor bana gülümseyerek. "Belli ki seni seviyorlar."

"Evet. Kendilerine has, sinir bozucu bir şekilde." Onu şakağından öpüyorum. "Ebeveynlerle tanışma olayını gösterişli bir şekilde hallettin, değil mi?"

"Bir düğünü basmak bunu yapmak için oldukça sert bir yol."

"Davet edildin, sert çocuk. Sadece cevap vermedin. Annem davete icabet konusunda çok iyidir, o yüzden sanırım bu senin puanından düşecek."

Vera'nın gözleri açılıyor ve ben gülmek zorunda kalıyorum. "Şaka yapıyorum, kontes. Annem seninle tanıştığına daha fazla sevinemezdi. Yarın eve gidecek ve arkadaşlarına 'Ian tasarımcıları tanıyan biriyle çıkıyor' diye övünmeye başlayacak."

Gülümsüyor. "Öyleyiz, değil mi? Çıkıyor muyuz?"

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa." Onu biraz daha yaklaşıtıyorum.

"Ama bana kimseyle çıkmadığını söylemiştin." İri kahverengi gözleri sorularla doluydu.

"Biriyle çıkmak için çok huysuzdum. Ama sonra benim saçmalıklarına katlanamayan bir hatunla tanıştım. Alışveriş yapmaktan nefret etmem ya da e-postalarımı çok hızlı okuyamamam umurunda değil gibi görünüyor. Bana kalıplara uymadığımı söylemek yerine sorunları çözmek istiyor. Ve ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Vera aniden yüzünü başka yöne çeviriyor ve ben de her şeyi berbat edip etmediğimi merak ediyorum. "Hey, tatlım. Bana baksana. Neyin var?" Döndü ve gözleri ıslak görünüyor. "Kahretsin, ne dedim ben?"

"Hiçbir şey. Hay Allah. Özür dilerim. Aptalca davranıyorum. Ama anlamam çok uzun süren bazı şeyler hakkında haklısın. Bence bu ilişkideki dahi sen olabilirsin."

"Ne?" Gülüyorum. "Kimse beni zeki olmakla suçlamadı." "Hayır, ." Başını omzuma koyuyor. "Eski sevgilim benden ayrıldı, bana bir iyilik yaptı. Ama çok kızgındım, üç yılını bizim hakkımızda yanıldığını kabul etmesini isteyerek geçirdim. Ama yanılmadı. Birbirimize uygun olmadığımızı düşünüyordu ve haklıydı."

"Yine de bu konuda kaba davranmak zorunda değildi," diye belirtiyorum. "Taşınırken senin kendine olan saygını da yanında zorunda değildi."

"Doğru, ama ben onu büyüttüm. O tek başarısızlığa o kadar ki ilerleyemedim. Ve sen geldin ve bana eğlenmenin ne demek olduğunu hatırlattın."

"Bebeğim, her zaman olmasa da *tüm* eğlenceyi yaşayacağız. Sezonum yarın başlıyor ve programım çok sıkıcı. Biriyle çıkmaktan vazgeçmemin nedenlerinden biri de bu. Hokey işleri zorlaştırıyor."

"Bunun için endişelenme," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu . Makyaj malzemelerimin beni gösterdiği kadar bakım gerektiren biri değilim." "Vay canına, iyi bir şey." Müziğin hızı artıyor ve ben onu ritme göre döndürdü. "Bak, seni yakında eve götürmek istiyorum ama

kuzenlerimden biriyle buraya geldik. Bizi şehre geri götürmesi için bir Uber şoförüne rüşvet vermemiz gerekebilir."

Bana biraz şaşkın bir bakış attı. "Uber'e ihtiyacımız yok. Neil limuzini benimle bıraktı."

Dans etmeyi bıraktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Dışarıda bir yerde bizi mi bekliyor? O zaman burada ne işimiz var?"

"*Dans* ediyoruz." Gülümseyerek elimi tutuyor ve boogie yapmaya başlıyor.

"Çok tatlısın ama bence bu işe yanlış bakıyorsun." Ben de dans ediyorum, ama kapıya doğru dans ediyorum.

"Ian!" Gülüyor. "Buradan öylece dans ederek çıkamayız."

"Cehennem gibi, yapamayız. Öğretmenin hâlâ sana kendi yöntemlerini öğretmeye çalışıyor kontes. Ne istersek yapabiliriz."

Göğsümü hafifçe itiyor. "Takım elbise ceketin olmadan buradan ayrılmana izin yok! Gözlerini tamamlayacak doğru güvercin grisi tonunu seçmek için çok zaman ve dikkat harcadım."

"Oh, peki, eğer gözlerimi tamamlıyorsa. Neden öyle söylemedin?"

Onu bizimkilerin yemek yediği masaya doğru götürüyorum. "İkiniz birlikte ne kadar güzel görünüyorsunuz," diyor annem. "Kahve ister misiniz? Vera'nın işi hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

"Sonra," diyorum, sandalyeden ceketimi alarak. "Şehre geri dönüyoruz. Yarın sabah bir ekip toplantım var."

"Ian, daha önce ayrılmak kabalık olur-"

"Hayır, değil," diye itiraz ediyorum. "Jackie ve Carson daha mutlu olamazdı. Çok güzel bir düğün ve ben de üzerime düşeni yaptım. Ama sevgilimi birkaç gündür görmedim ve hayatım çok meşgul olmak üzere. O yüzden bize izin verirsiniz..."

Babam ayağa kalktı ve Vera'ya elini uzattı. "Sizinle tanışmak çok güzel. Belki Jillian ve ben yakın bir zamanda şehre gelip

Oyun. Öncesinde öğle yemeği yiyeceğiz. Ian'ın satın aldığı bu evi görmek için sabırsızlanıyorum."

"İşte bu bir plan," diyorum babamın omzuna vurarak. "Evi çok seveceksin. Bu arada, bilmem ne şirketini düzeltmesi için o avukatı bulan da Vera'ydı. Minnettar ol."

"Öyleyim," diyor babam Vera'ya göz kırparak. "Umarım minnettarlığınızı göstermek için onu güzel bir yemeğe götürmüşsünüzdür."

"Onun gibi bir şey." Vera'ya ateşli bir bakış attım, o da kızardı. "Görüşürüz, millet."

Ailemle vedalaşıyor ve sonra kızımı dışarı çıkarıyorum.

Neil'in kaygan arabasının en arkasındaki deri koltukta birbirimize sokulurken, "Bu çok tatlı bir yolculuk," diyorum. "Gerçi Neil'in limuzini olduğunu tahmin edemezdin. Radarın altında uçmayı seviyor."

"Bu annesinin. Sadece büyük partiler için ödünç alıyorlar. Ve, şey..." Vera'nın gözleri parlıyor. "Görünüşe göre manevi değeri var. Bu arabada bazı saçmalıklar oldu."

"Öyle mi, şimdi?" Ona biraz daha sıkı sarıldım. Ve sonra boynunu öptüm. Birkaç kez. Boyun öpücükleri Vera'nın kriptonitidir. Boğazını öperken ellerini benden uzak tutamaz.

"Ian," diye nefes alıyor.

"Evet?" Onu kucağıma alıyorum ve parmağımı katil elbisesinin göğüs çizgisinde gezdiriyorum.

"Bir şeye ihtiyacım var," diye fısıldıyor, çenemi öperek. "Şimdi mi?" Kıkırdıyorum.

"Evet. Bana bu yaz neden bu kadar üzgün olduğunu söylemeni istiyorum."

"Oh bebeğim, hayır. Önce seviş, sonra konuşuruz." Omzunu öptüm ve memelerini sıktım.

Kucağımdan kayarak iniyor ve kollarını kavuşturuyor. "O kadar hızlı değil, koca adam. İstesen de istemesen de aslında senin için endişeleniyorum."

"Aw." Hızlı bir öpücük çaldım. "Bunu çok insandan duyuyorum. Ama artık endişelenmene gerek yok, çünkü ben bununla başa çıkıyorum. Geçen sezon bir adamı incittim ve bu beni mahvetti."

"Kavgada mı oldu?" Gözleri endişeli. "Ben de bunun için endişeleniyorum."

"Yapmamalısın." Bir kolumu tekrar ona doluyorum, çünkü ona dokunmadan edemiyorum. "Muhtemelen bundan sonra daha az kavga edeceğim. İnsanın aklını başından alabileceğini zor yoldan öğrendim. Ama bu dövüş farklıydı. Kusursuz bir fırtına gibiydi; tüm sorunlarım beni çıldırtıyordu ve onun köprücük kemiği yanlışı zamanda yanlışı yerdeydi. Çok fazla suçluluk duygusu taşıyordum ve bu kafa karıştırıcıydı."

"Belki konuşabileceğin biri vardır," diyor usulca. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Ben senden bir adım öndeyim, kontes. Takımın baş psikiyatristi ve ben birlikte biraz zaman geçirdik - çok yakın geleceğimizde birkaç randevu daha olacak. Spor doktorları oldukça harikadır. Benim gibi sert bir kafayla nasıl konuşacaklarını biliyorlar."

Vücudu aniden gevşiyor. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Üniversitede biraz terapi görmüştüm ve gerçekten çok yardımcı olmuştu. Ekibinizin bunu sağlayacak kadar size değer vermesine çok sevindim."

"Umursuyorlar. Ve ben de buna devam edeceğim. Ayrıca yaraladığım çocuğu da ziyaret edeceğim. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Elimi sıkıyor. "Kulağa zor geliyor. Belki de eski sevgilinin düğününe gitmekten daha zordur."

"Düğün çocuk oyuncağı oldu. Uzun çocuğu ziyaret etmekten kaçınıyordum ama artık hazırım. Özür dilemek istiyorum-

gize. Hâlâ çok kızgın olabilir ama bunu kaldırabilirim. Her şeyi görmezden gelmek benim için işe yaramıyor."

Vera başını göğsüme yasladı. "Sana hayranım. Bunu daha önce söylediğimi hiç sanmıyorum ama doğru. Korkusuzluğuna hayranım."

"Kimse her zaman korkusuz değildir, kontes." Saçlarını okşuyorum. "Ben de sana hayranım, eğer bunu henüz anlamadıysan."

"Biliyorum. Seni tanımak benim için eğitici oldu. Ve sadece cinsel açıdan değil." Gözlerini kaldırıyor ve bana gülümsüyor. "Ortak hiçbir şeyimiz olmadığını sanıyordum. Ama yanlış şeyleri sayıyormuşum. Senin alışverişten, benim de biradan nefret etmemin bir önemi yok. İkimiz de tutkularımızı çok önemsiyoruz, dünyanın geri kalanı bize zamanımızı boşa harcadığımızı söylese bile. Bu bizim ortak değerimiz, esneklik."

"Sen akıllı bir kızsın." Onu bir kez kucağıma çekiyorum. "Ve bu gece kendimi daha da dayanıklı hissediyorum, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan." Elimi onun zarif vücudunda gezdiriyorum, parmak uçlarım kırmızı kumaşa yavaşça . "Eve döndüğümüzde, ikimizin de geçirdiğimiz *uzun* haftayı atlatmamıza yardımcı olacağım. Ve *zor* zamanlar. Ben iyi değilim beklemekte."

"Fark ettim. Orada olduğumuza inanabiliyor musun? Kapıya karşı? Gelin ve damat bizi geçemezken?" Gülen gözlerini benimkilere kaldırdı.

"Bana uygunsuz dedi." Dudaklarım seğirdi. "Ama sadece bir öpücüktü."

"*Sadece* bir öpücük," diye tekrarlıyor Vera. "Sadece bizi durdurduğu için. O öpücük buhar topluyordu ve dördüncü kategori kasırgaya doğru ilerliyordu."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu en yüksek kategori mi?"

"Sanırım öyle," diyor. "Belki beşinci kategori vardır. Ama bunlar nadirdir."

"Dur . Bir beşlik yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Öyle mi dedim?" diye bağıyor. "Bu senin erkekliğine bir hakaret değil."

"Tüylerim diken diken oldu," diye ısrar ediyorum. "Daha iyi olması için beni öpsen iyi olur." Çenesini yukarı doğru eğerek gül goncası ağzını kendime yaklaştırıyorum.

Ve ona verdiğim öpücük altıncı kategoride. En azından.

OTUZ BEŞ

O kadar zor muydu?

VERA

New York'a dönmemiz yarım saat daha sürdü. Bütün zamanı öpüşerek geçirdik. Ve eğer yolculuk biraz daha uzun sürseydi, limuzinin arka koltuğuna yeni bir isim verebilirdik.

Araba bizim sokağa girdiğinde resmen yanıyordum. "Kimin evine gidiyoruz?" Öpücükler arasında soruyorum.

"Benim," diyor kararlılıkla. "Seni yatağında istiyorum."

Bu düşünceye karşı çıkmak zor. Ayrıca, evime doğru utanç yürüyüşü sadece birkaç adım ötede olacaktı. Bu, Ian'ın hatasında daha önce düşünmem gereken bir nokta.

Araba durduğunda, bir elinde ceket, diğerinde ben olmak üzere harekete geçti. Kapıyı açtı ve şoför gelmeden kaldırıma çıkmama yardım etti.

Ian adama bakmadan, "Teşekkür ederim efendim," diyor. "Size iyi günler."

Ian'ın ön merdivenlerine doğru ilerlerken, arkadaşı Patrick'in sanki Ian'ı bekliyormuş gibi verandada oturduğunu fark ediyorum.

Olamaz. Bu adamın şu anda bizi rahatsız etmekten daha önemli işleri yok mu?

Ian bile. Elim onun elinde, arkadaşının yanından geçip gidiyor.
"Kusura bakmayın. Şu an sohbet edemem. Önemli bir işim var."

Eğer yüzüm o öpücükler yüzünden kızarmamış olsaydı, şimdi kızarmış olurdu.

"Evet. Toplantımız yarın. Sabah sekizde ve öncesinde sizinle konuşmam gerekiyor," diyor O'Doul arkamızdan.

"Bana mesaj at," diye homurdanıyor Ian. Sonra kapının kilidini açıyor ve beni içeri çekiyor.

"Bu kabalık değil mi?" Ben soruyorum. "Onunla konuşman gerekmiyor mu?"

"Hayır, o . Şşşt," diyor Ian. "Şimdi seni bu kapının önünde öpeceğim ve kimse beni bölmeye cesaret edemez."

Ve sonra o yapar.

IAN'IN EVİNDE artık mobilyalar var ve özellikle de oturma odasında durduğum yerden görebildiğim bir karınca yatağını onaylıyorum.

Dairenin içine ancak yirmi adım kadar girebildik. Yol boyunca bir yerlerde kravatını, ceketini, çantamı ve tüm saç tokalarımı attık. Şimdi de yeni gömleğinin düğmeleri üzerinde çalışıyorum.

"Bu elbiseden ne kadar hoşlansam da artık çıkarmak istiyorum," diyor, elleri kalçalarımın etrafında kıvrılmış.

"Tamam," diye . "Bir fermuar var."

Sırıttırıyor. "Bu konuda iyiyimdir. Ama muhtemelen karnını göreceğim ve bundan nasıl nefret ettiğini biliyorum."

"Oh," diyorum. Ama birdenbire umursamaz oldum. "Sanırım bir noktada görmen gerekecek."

Bana bakarken gözleri şefkatle dolu. "Yemin ederim, kontes. Bana karnını göstermenin faydaları var."

"Ne gibi?" Sormak zorundayım.

"Duşta seks ilk akla gelen şey," diyor. "Bu daha önce keşfetmediğimiz bir tür."

"Eğlenceli fikirlerle dolusun."

"Gördün m? Bana güvenmelisin. şimdi şu fermuarı çekelim."

Arkamı dönüyorum. Zeki parmaklar fermuarı bulup aıyor. Ben dikkatlice dışarı çıkarken Ian elbisemin askılarını tutuyor.

Sonra nefesimi tutarak, askısız bir sütyen ve dantel klottan başka bir şey giymeden onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

Gözleri vücudumda geziniyor ama tiksinti yok. Ve sonra bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor. "Kontes! Buradaki tek sürpriz klotunun styenine uymaması. Diğer stilistler ne der?"

"Ian!"

Elbiseyi dikkatlice kanepenin üzerine bırakıyor ve sonra beni ayaklarımdan tutup kaldırıyor. Beni yatak odasına taşırken kollarımı ona doluyorum. "Gün boyu sürecek kadar güzelsin," diyor. "Bu kadar zor muydu?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. şimdi olmaz. Ona güvendiğim zaman olmaz.

Beni yatağa yatırıyor ve ben o aptal yara izini tamamen unutuyorum.

Bir saat sonra tamamen çıplak ve bitkin bir halde birbirimize sarılmıştık. Dışarıda ışık çoktan sönmüştü ve Ian'ın yatak odası karanlıktı. Artık kimse o yarayı göremiyor.

Ama hala aklımda. "Beni grmene neden bu kadar isteksiz davrandığımı açıklamak istiyorum."

"Evet, hala üstesinden . Siyah sütyen ve kırmızı külot mu?"

Onu kalçasından dürttüm, o da güldü.

"O elbise için sırtı açık bir sütyen gerekiyordu. Seçeneklerim kısıtlıydı." Saçımı öptü. "Bu konuda bana güvendiğin için teşekkür ederim." "Çok komiksin."

"Biliyorum."

Muhteşem göğsünde yavaşça bir daire çiziyorum. "Yedi yaşımdayken annemle Kaliforniya'da yaşıyordum. O bir bağımlıydı. Ve muhtemelen akıl hastasıydı. Bir erkek arkadaşı vardı ve birlikte çok fazla uyuşturucu kullanırlardı."

"Tatlım," diyor. "Kulağa sert geliyor."

"Öyleydi ama çok uzun zaman önceydi. Annem, berbat erkek arkadaşı yanan sigarasını üzerime düşürdükten sonra velayetimi kaybetti. Kanepede oturuyorduk ve ben uyuyakalmışım."

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Tanrım." Sanki zamanda yirmi yıl geriye gidip herhangi birinin bana zarar vermesini engelleyebilecekmiş gibi kolları etrafımda sıkılaşıyor.

Sıkı kavrayışına sarılıyorum ve hikâyeyi bitiriyorum. "Giydiğim bluzun önünde bir çeşit yanıcı desen vardı. Bu yüzden çok kötü yandım. Ama pislik herif çabuk uyandı ve yandığımı fark edince üstümü yırtıp attı. Omzumu yerinden çıkardı ama yanık karnımla sınırlı kaldı. Çok daha kötü olabilirdi."

"Yine de," diye tıslıyor. "Hapse mi girdi?"

"Sanmıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama annem beni Nonna'ya giden bir uçağa bindirdi. İtalya'dan önce bindiğim tek uçak buydu. O ilk uçuşta, hastanede kaldıktan sonra iyileşiyordum ve annemi bir daha asla göremeyeceğimi anlamıştım. Bütün uçuş boyunca ağladım."

Yumuşak elleriyle saçlarımı okşuyor. "Başına gelenler için gerçekten üzgünüm, tatlım. Ve eğer birisi sana o yara izinin çirkin olduğunu düşündürdüyse özür dilerim. Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Çünkü o senin bir parçan."

Onu sıkıca sarıyorum. "Çok güzel şeyler söylüyorsun."

"Hayır, ben böyle hissediyorum. Ve sana aksini söyleyen adamı yumruklamak isterdim."

"Aslında söylemedi," diyorum yavaşça. "Sanırım kendime söyledim. Anneniz yanınızda kalıp sizi güvende tutmaya bile zahmet edemediğinde, birçok şeyi içselleştiriyorsunuz. Her zaman güzel görünmeye ve mükemmel olmaya çalışmak gibi."

"Huh." Sevgi dolu elleriyle tenimi okşuyor. "İzin verirsen sana diğer yarının nasıl yaşadığını göstermek için . Dağınık, gürültülü, kusurlu yarının."

"Şimdiden büyük bir hayranınızım," diyorum ona.

Koca Şişman Kutu Patlamış Mısır

IAN

SABAH -geçirdiğim çılgın, olaylı geceye ve uykusuzluğa rağmen-Bruisers'ın merkezine doğru yürürken aylardır ilk kez kafamın net olduğunu hissediyorum.

O'Doul'un mesajı, toplantıdan önce onunla oyuncu salonunda buluşmamı istiyordu. **Erken gel. Kahve getir,** diye emretmişti. Bir şarküteriye girdim ve iki büyük fincan sade kahve aldım. İkimiz de süslü şeyleri pek önemsemiyoruz.

Tanrım, o adamı özleyeceğim. Sabahın erken saatlerindeki bu toplantı muhtemelen iyi olduğumdan emin olmak için yaptığı bir şey. Buna içerlemem gerekirdi ama içimden gelmiyor.

Salona vardığımda, kanepede tek başına oturuyor, ayaklarını sehpa uzatmış, kollarını başının arkasında birleştirmiş, düşünceli bir şekilde dinleniyordu.

"Özleyecek misin?" Yanına otururken sordum. "Özleyeceğimi biliyorsun. Ama bu hayat bana iyi geldi. Ne zaman ayrılacağıma ben karar veriyorum. Yüksek bir notla gideceğim." Oturur ve kahve fincanının ağzını açar. Bir yudum alır

bana dönmeden önce. "Ama benden bu kadar bahsettiğiniz yeter. Kaptan adaylığı konusunda kararımı verdim."

"İyi anlaşma, dostum. Bunun için burada olduğumu biliyorsun. Bu takım bana da iyi davrandı. Ne olursa olsun desteğime güvenebilirsiniz."

Bana komik bir gülümseme veriyor. "Gördün mü, senin hakkında bunu zaten biliyorum. Sadece bunu kendin görmen için biraz zaman harcadım. Ama sen inatçı bir adamsın."

"Artık benim için endişelenmene gerek yok, söz veriyorum. İyi bir yerdeyim."

Cebinden yapışkanlı bir not çıkarıp bana uzattı. "Bu Boston'dan gelen çaylakla buluşacağın zaman. Benim de gelmemi ister misin?"

Oh. Karalamasına bakıyorum. "3 Ekim mi yazıyor? Şu andan itibaren uzun bir süre."

"Ama sen ayın üçünde Boston'a karşı sezon öncesi maçı oynayacak meşgul bir adamsın. Maçı izleyecek ve onunla stadyumda buluşabilirsin."

"Pekâlâ." Boğazımı temizliyorum. "İsterseniz sizi de aramızda görmek isteriz."

Sırıttıyor.

"Şimdi yardım isteme konusunda daha mı iyiyim? Bir ödül kazandım mı?"

"Evet." Ayaklarının dibindeki alışveriş torbasına uzanıp bir forma aldı ve bana fırlattı.

"Bu da ne?" Bu bir forma, her zaman giydiğimiz türden.

-Resmi adı patlıcan olan ama aslında sadece mor olan rengimizde. CRIKEY her zaman olduğu gibi beyaz blok harflerle arkada.

Ama sonra kol bandındaki C harfini fark ettim. Kaptanın C'si.

"Bu da ne..." Şok içinde Patrick'e bakıyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, dostum." Arkadaşım başını sallıyor. "Yine de istiyor musun? Seninle bunu söylemek çok zor. Bana söylemen için sana on şans verdim. Ama tek kelime etmedin."

Kolumdaki yamaya bakıyorum ve lanetleneceğim, ama tam olarak doğru görünüyor. "İstiyorum," diyorum düşünmeye bile vakit "Evet. Bunu yapabilirim."

"Tabii ki yapabilirsin. Hiç şüphem yoktu. Ama bunu sana söyletmek hiç kolay olmadı. Bu yüzden bir görsel getirdim."

Garip bir şekilde güldüm. "Dostum, başvurabileceğin türden bir iş olduğunu bilmiyordum. Kendimi ilk sıraya koymayacaktım."

"Doğru," dedi, sesi bıkkın geliyordu. "İşte bu yüzden bu senin işin. Sen her zaman nehirde bir kaya oldun, Crikey. Elbette, geçen yıl seni bir döngüye soktu. Ama bu sana daha fazla bakış açısı kazandırıyor. Bu takımla çok fazla geçmişin var. Çocuklar sana güveniyor. Her şeyi gördün. Ve eğer çalışmak ve bazen o zor kararları vermek istiyorsan, bu sen olmalısın. Ben seni seçiyorum."

Hay sikeyim. Gözlerim tuhaf bir şekilde yanıyor ve yüzüm kızarıyor. Kahvemi alıp büyük bir yudum alıyorum. Sonra önemli bir sorum olduğunu fark ettim. "Bekle, yönetim bunu kabul ediyor mu?"

"Kesinlikle," diyor. "Sence neden bütün yaz boyunca ününü parlatmak için kıçının dibinde süründüler? Çünkü bunun olacağını biliyorlardı ve senin de buna uygun görünmeni umuyorlardı."

"Oh," diyorum aptalca. "Bu şimdi çok daha mantıklı geliyor."

O'Doul gülüyor. Sonra formayı elimden alıp çantaya bırakıyor ve bunun misafirimiz olduğu için olduğunu anlıyorum.

"Selam çocuklar," diyor Leo Trevi. "Yaz nasıl geçti?" "Aydınlatıcı," diyorum ikimiz de onu tokatlamak için ayağa kalkarken.

Geri.

"Crikey'nin yeni bir kız arkadaşı var," diyor O'Doul. "Ve bence o bir bakıcı, artık hepiniz ona makul bir saatte eve gitmesi gerektiği ya da yoldaki küçük kadını araması gerektiği konusunda takılabilirsiniz."

"Oh, Bay Sürekli Bekar sonunda bir kız arkadaşı olduğunu kabul mü etti?" Castro soruyor. "Ne büyük bir şok, çünkü bütün toplamı onu bir köpek yavrusu gibi takip ederek geçirdi."

"Biri daha toz oldu," diyor kalecimiz Silas, duvara yaslanmış oturuyor.

Oda hızla hokey oyuncularıyla doluyor. Saat daha sekiz bile değil ama burada çok fazla enerji var. Çok fazla umut var.

Damarlarımın içinde bir vızıltı gibi hissediyorum - o sezon öncesi heyecanı. Bu hoş bir his. Endişeliydim. Hokey sezonunun başlangıcı için her zaman duyduğum iyimserlik ve heyecanın beni terk etmiş olabileceğini düşündüm.

Ama hayır. Odaya giren her erkekle birlikte büyüyor, ta ki tüm sandalyeleri kaplayana, pencere kenarlarını kaplayana ve duvarlara yaslanana kadar.

Oda ağzına kadar dolduğunda, takım sahibi gelir. Rebec- ca Rowley Kattenberger, kucağında bir yaşındaki kızı Anna ile içeri girer. "Selamlar, çocuklar! Umarım harika bir yaz geçirmişsinizdir ve kışınızı yırtarak çalışmaya hazırsınızdır."

Bana gizemli bir gülümseme veriyor ve takım arkadaşlarımdan birinin aceleyle onun için boşalttığı bir sandalyeye tünüyor.

O'Doul ellerini çırparak toplantıyı düzene sokar. "Günaydın ekip. Sanırım kaptanınız olarak size son kez hitap ediyorum. Ama yine de beni öpebilirsiniz-" Yürümeye başlayan çocuğa doğru bakar ve dilini kontrol eder. "-Eğer istersen, bu civardan ayrılmayacağıma göre, kışımı öpebilirsin."

Oda kahkahalar, alkışlar ve birden fazla ıslık sesiyle yankılanır.

"Yönetim birkaç dakika içinde resmi olarak işleri başlatacak. Bana yirmi üç saat içinde eğitim kampına gideceğin söylendi. Yarın sen Southampton sahilinde on mil koşarken ben pijamalarımınla krep yiyor olacağım."

Odada bir kıkırdama duyulur.

"Bu gece biraz uyuyun beyler. Ama sizi sezonun zorluklarına teslim etmeden önce, yeni kaptanınızı açıklamam gerekiyor. Tüm kariyerim boyunca bu takımı desteklemek benim için büyük bir zevkti. Ve şimdi meşaleyi aynı şansa sahip birine devrediyorum. Lütfen yeni adamınızı alkışlayın: Ian Crikey."

Formayı tekrar çantadan çıkarıp havaya kaldırdığında alkışlar yükseliyor. Ve işte tüm dünyanın görmesi için ismim. Bana fırlatıyor, ben de yakalıyorum, yüzüm kızarmış ve gülümsüyorum.

"Crikey! Crikey!" diye bağılıyor birkaç arkadaşım.

Sonra O'Doul üzerinde alternatif kaptan için A yazan iki forma çıkarır ve Trevi ile Castro'ya fırlatır. Daha iyi niyetli yuhalamalar ve hecklingler var.

Ancak üçümüz de yeni formalarımızı tişörtlerimizin üzerine geçirdiğimizde oda tekrar sessizleşiyor. Hepimiz O'Doul'un son bilgece sözlerini duymak için ona dönüyoruz.

"Çocuklar, bu Brooklyn'de yeni bir dönemin başlangıcı. Takımınız bu yıl başarılı olmak için gereken her şeye sahip. Franchise konusunda tecrübelisiniz. Harika istatistikleriniz ve harika bir kadronuz var. Güçlü bir iradeniz ve daha da güçlü bir iş ahlakınız var. Kendinize iyi bakın beyler. Hepimizi gururlandırın. Bunu yapabileceğinizi biliyorum. Ben de C sırasında, koca bir kutu patlamış mısırla izliyor olacağım. Ve bir birayla."

Bu kadar. Bütün konuşma bu. O'Doul yavaşça kapıya doğru ilerlerken hepimiz ayağa kalkıyor ve alkışlıyoruz. Bir kez arkasını dönüyor, bize el sallıyor ve geniş bir gülümseme yayıyor.

Sonra da gitti.

Biraz üzgünüm ama iyi anlamda. Ve bir sonraki düşüncem, *tüm bunları Vera'ya anlatmak için sabırsızlanıyorum.*

OTUZ YEDİ

İki Ay Sonra

VERA

Ekim

"BEBEĞİM, GITME VAKTİ!" Ian oturma odamdan sesleniyor.

"Biliyorum! Geliyorum." Topuzuma son bir iğne daha takıyorum ve aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Bruisers moru merinos bir elbise, düşük salınlı siyah bir kemer ve ayak bileği botları giyiyorum. Takılarım gümüş, kulaklarımda da büyük halkalar var.

Bu gece büyük olacak. Ama ben hazırım.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve bir ısıklık sesi duyuyorum.

Arkamı döndüğümde, Ian'ı kapının girişinde, onun için seçtiğim diğer takım elbisenin içinde ateşli bir şekilde görüyorum. Bu kömür rengi ve koyu mavi bir gömlekle giyiyor. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bu elbisenin içinde geçen haftaki fotoğraf çekimimizde olduğun kadar seksisin, kontes. Şimdi o çok şık kıyını apartmandan çıkar, çünkü geç kalacağız."

"Gerginsin," diyorum, çantamı kapıp onu oturma odasına kadar takip ediyorum.

"Birazcık."

Bu itiraf beni şaşırttı. "İyi davranmayacak olsa seninle tanışmak istemezdi."

"İyi davranmasına ihtiyacım yok," diyor Ian, kapımı benim için açık tutarken. Koridora çıkmak için onu geçtikten sonra kendi anahtarıyla kapıyı kilitliyor.

Her türlü anahtar alışverişi yeni bir şey. Charli birkaç gün önce Bruisers'ın maçlarını oynadığı stadyumun belirli güvenli alanlarına giriş yapmamı sağlayan dijital kartı bana verdiğinde, "Sen fırtınalı aşk yaşıyorsun," dedi. "O güvenlik kartı bu işin ciddi olduğu anlamına geliyor."

Ve haksız da değil. Ian'ın yolda olmadığı her gece birlikte geçirdiğimiz bir gecedir. Bazen bu şık bir restoranda randevu anlamına geliyor. Ama çoğu zaman da birlikte kıvrılıp film izlemek anlamına geliyor. Bazen sabahın köründe uyandığımda Ian'ın bir maçtan döndükten sonra benimle birlikte yatağa girdiğini görüyorum.

Belki de ilerleme hızımız karşısında şok olmam gerekirdi. Ama şaşırtıcı bir şekilde sakinim ve her şeye odaklanmış durumdayım. Ian'la birlikte olmak bana doğru geliyor. Bunu ölçmeme ya da ince-lememe gerek yok.

Yine de büyük bir değişiklik hokeye olan ilgim oldu. Sezon öncesi yaklaşık bir hafta önce başladı ve bu akşam üçüncü maçıma gidiyorum.

Ama önce geçen yıl Ian'a karşı dövüşürken yaralanan genç adam Davis Deutsch ile buluşmaya gidiyoruz.

Ian'ın dışarıda bizi bekleyen bir taksisi var. Kısa yolculuk için taksiye biniyoruz ve Ian parmaklarını dizine vurmaya başlıyor. Birkaç dakika sonra davul sesini susturmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Özür dilerim."

"Sorun yok," diyorum nazikçe. Ian iyi bir yerde. Artık o kötü rüyaları çok sık görmüyor. Daha mutlu görünüyor ve takım da iyi gidiyor.

"Bunu istiyorum. Bu önemli." İç çekiyor. "Bu işi kolaylaştırmıyor."

"Doğru," diye kabul ediyorum, elimi onun elinin etrafında kıvrarak.

Ian kollarını bana doluyor ve saçlarımı öpüyor, ben de yolculuğun geri kalanında ona sarılıyorum.

GELDİĞİMİZDE, Ian bana bir dizi güvenli kapı ve kontrol noktasından geçerken eşlik ediyor ve ardından daha önce hiç görmediğim bir asansöre çıkıyor.

Patrick O'Doul VIP katındaki bir konferans dışında bizi bekliyor. Takım elbise giymiş ve mor bir kravat takmış. "Buradalar. Sizi bekliyorlar."

Ian'a sarılır, Ian da onu acımasız bir gülümsemeyle kabul eder. "Hadi yapalım şu işi."

Ian çenesini kaldırıyor ve başını dik tutarak kapıyı açıyor. Önce benim geçmem için kenara çekilirken gülümsüyor.

Odada her iki takımın halkla ilişkiler görevlileri de dahil olmak üzere çok sayıda insan var. Ama kız arkadaşı olduğu tahmin edilen bir kadının yanındaki sandalyede oturan genç oyuncuyu seçmekte zorlanmıyorum. El ele tutuşuyorlar. Ve pek sağlıklı görünmüyor. Ian ve Patrick onu selamlarken beyzbol şapkasının altındaki yüzü solgun.

Davis el sıkışmak için ayağa kalktığı anda, bir elini masaya dayayarak yavaşça hareket eder.

Bütün neşem kaçıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum gülümseyerek, sıra bana geldiğinde. Tutuşu güçlü ve bu beni sakinleştiriyor.

El sıkma sırası ona geldiğinde erkek arkadaşım "Ben Ian Crikey," diyor.

"Oh, hatırlıyorum," diyor çocuk sırtarak.

Brooklyn'li reklamcı etrafa içecek ikram ediyor ve ben de kenarda bir yere oturuyorum çünkü bu benim toplantım değil.

Herkes yerleştiğinde, Ian diğer adama ciddi bir ifadeyle bakar. "Yardımcı olmadığını biliyorum ama kavgamızdan bu yana her gün aklımdasın."

"Abartmıyorum," diye mırıldanıyor O'Doul. "Brooklyn'de çok fazla ruh arayışımız oldu."

"Sadece incindiğin için ne kadar zgn olduğumu bilmeni istiyorum," diyor Ian. "Elimden gelse her şeyi farklı yapardım."

Davis başını sallar, dudaklarında ince bir gülümseme belirir. "Böyle hissetmen gerektiğinden emin değilim. Bu yüzden buluşmamız gerekiyordu. Sana ılgın bir hikâye anlatmalıyım." Boğazını temizliyor. "Yumruktan sonra kemiğim paramparça oldu. Parçalar bende ani yumuşak doku hasarına ve çok fazla kanamaya neden oldu. Sonraki haftayı pek hatırlamıyorum. Ve sonra ameliyatlar geldi."

Midem sıkışıyor ama Ian ne rkyor ne de gözünü kırıyor. Sadece dinliyor.

"Doktorlar keşfettikleri tuhaf bir şeyle ilgilenmeden önce beni stabilize etmek zorunda kaldılar. Kemik kanseriymişim. Oldukça nadir görülür. Genellikle on altı ile yirmi yaş arasındaki çocuklarda görülür. Genelde bir uzvunuzdan olursunuz. Yirmi dört yaşında köprücük kemiğime yerleşmesi oldukça sıra dışı bir vaka oldu."

"Sende... *kanser* var," diyor Ian yavaşça.

"Bu doğru. Bu yüzden yumruk ilk etapta kemiği parçaladı. Sen değildin. Bendim."

"*Tanrım*," diye fısıldar Ian. "ok özür dilerim."

Adam omuz silkiyor. "Senin hatan değil. Yani keşke senin suçun olsaydı da suçlayacak birini bulsaydım. Ve aslında bir süre seni suçladım. Kafamı toparlayamadım ve sadece-

Hayatımdaki her şeyin olduğu, kavgadan önceki saatlere geri dönmek istedim. Ama işler yürümüyor. Ve işin çılgınca yanı, eğer sana meydan okumasaydım, teşhisimi almam biraz zaman alabilirdi." Sodasından bir yudum alıyor. "Tedavi planıma uygun olabilirdi. Olsa olsa sana teşekkür etmem gerekir." Ian sandalyesinde arkasına yaslanır ve bir süre tavanı düşünür.

ment. "O kadar uzağa gitmeye gerek yok."

Birkaç kişi kıkırdıyor ama ben kıkırdamıyorum. Gözlerim yanıyor.

"Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" O'Doul sorar.

Davis başını sallıyor. "Boston'daki Dana Far- ber'de agresif bir bakım görüyorum. Ekibim harikaydı. Hokey oynuyor olmayı tercih ederdim ama durum bu."

"Aklına bir şey gelirse..." Ian diyor ki.

Davis aniden sırttı. "Sanırım bu gece takımın yarısına faul yapabilir ve ceza sahasında çok zaman geçirebilirsin. Eğer cömert hissediyorsan."

Ian sonunda güler. "Tabii, dostum. Hemen ."

Birkaç dakika daha konuşurlar. Ian tedavisi hakkında bazı sorular sorar. Bir tur daha el sıkışıp iyi dileklerde bulunduktan sonra Davis kız arkadaşı ve halkla ilişkiler uzmanıyla birlikte odadan ayrılır.

Kapı kapanıyor ve hepimiz bir an sessizlik içinde öylece oturuyoruz.

"Lanet olsun," diyor Doulie. "Bu boktan olay senin suçun bile değildi. Tüm sonra."

Ian ayağa kalkar ve odayı geçer. "Kahretsin. Kimin umurunda? O çocuk *kanser*."

Ian ani bir şiddetle vücudunu hareket ettirdiğinde hala takip etmeye çalışıyorum. Plastik bir çöp sepeti uçarak kulakları sağır eden bir gürültüyle karşı duvara çarptı.

"Dur ," diyor O'Doul, çoktan ayağa kalkmış. Ian'ı bir ayı gibi kucaklıyor. "Kendini toparla, dostum."

Ian, Patrick'i silkeleyecekmiş gibi yumruklarını sıkıyor. Ama sonra omuzları dışuyor ve titrek bir nefes aldığını duyuyorum. "Daha iyi hissetmiyorum."

"Fark ettim." O'Doul kıkırdar. "Bir dakika bekle." Ian'ı bırakır ve kapıya yönelir.

Reklamcı öp sepetini dik konuma getirir ve onu dışarı kadar takip eder.

Böylece ben ve Ian yalnız kaldık. Onu hiç görmediğim kadar gergin görünüyor, ama tereddüt etmeden yanına gidiyorum, beni kucakladığı gibi eğiliyorum. "Özür dilerim," diyorum.

"Ben de." Derin bir nefes alır. "İyi olabilir."

"Öyle olsa iyi olur." Kolları beni sıkıca sarıyor. "Beklediğim bu değildi."

"Hayat asla öyle değildir," . "Son zamanlarda değil."

Çenemi öpüyor. "Kahretsin, aşağı inmem lazım. şimdi bir oyun oynamam gerekiyor. Ondan sonra mı?" Kıkırdaması kuru. "Bu gece için hazır mısın?"

"Çok hazırım. Bu geceki özel etkinliği daha da özel kılıyor, değil mi?"

"Evet." Çenemi kavırıyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. "Sen de bunu özel kılıyorsun."

hazırlanmadan önce bir öpücük daha alıyorum.

SAAT SONRA, ceza sahasının hemen yanındaki A sırasına oturdum. Bunlar kaptan koltuğu.

Ev.

Charli etrafına bakınarak, "Bu kalabalık çılgın," diyor. "Bir hazırlık maçı için. Cehennem gibi. Benim maçlarım için iyi koltuklar bulmak biraz daha kolay." Bana patlamış mısır uzatıyor.

"Yanılıyorsun, ilk maçın için ön sıralardan yer bile yoktu," diyorum ona. Kadınlar sezonu birkaç hafta sonra başlıyor. "F sırasından satın almak zorunda kaldım."

"Tamam, başlıyoruz!" dedi aniden. "Isınma turları bitti."

Bruiser'ların tünellerine geri döndüğünü görmek için buza bakıyorum ve nabız atışım daha yüksek bir vitesa geçiyor.

Birkaç dakika önce takım ısınmaya düz beyaz formalarla çıktı. Genelde böyle yapılmaz ama bu gece özel bir durum var. Oyuncular maçtan sonra açık arttırmayla satılacak olan meme kanseri farkındalık formalarıyla kayacaklar.

Görünüşe göre bu her yıl sezon öncesi yapılan bir etkinlik. Ama bu formalar ilk kez *benim* tarafımdan tasarlandı. Ve buna hâlâ inanamıyorum.

Ian'la çıkmaya başladıktan hemen sonra, takımın sahibi Rebecca Rowley Kattenberger beni Bruis-ers'ın ruhani kıyafetlerine bir göz atmaya ve yeni, daha şık bir kıyafet önermek isteyip istemediğimi sormaya davet etmişti. Ona bunu yapmaktan heyecan duyacağımı söyledim.

İki gün sonra beni geri aradı ve Ekim ayındaki bağış kampanyası için yirmi özel formaya ihtiyaçları olduğunu söyledi. Onları her zamanki ücretimle tedarik etmek istiyor muydum?

Evet, kesinlikle yaptım. Ama bu bir hayır işi olduğu için bedavaya yaptım. Ve bana sunulan logo seçeneklerini beğenmediğimde, Rebecca'ya göstermek için yeni bir tane çizdim.

"Kesinlikle evet!" diye cevap verdi. "Bunu yap. Bu mükemmel."

Işıklar sönerken ve müzik kalabalık stadyumun etrafında dönerken burada ön sırada oturuyor nedeni de bu. "Bayanlar ve baylar," spiker gürlüyor. "Bir maç öncesine hazır olun.

Brooklyn ve Boston arasında sezon karşılaşması! İzninizle bu gecenin başlangıç kadrosunu tanıtmak istiyorum. Otuz üç numaralı göğüs kanseri farkındalık formasını giyen takım kaptanı Ian Crikey!"

Ian alkışlar arasında kayarken ayağa kalkıp çığlık atıyorum. İşte benim eserim onun geniş göğsünde. Sonra birer birer takım arkadaşları ona katılıyor, her biri aynı mor formayı giymiş, önünde kaslı bir ayı var ve pençesinde pembe bir kurdele tutuyor.

"Tanrım, bu formalar çok şirin!" Charli gülüyor. "Ben de bir tane istiyorum."

"Sıraya gir," dedim ona. "Ian'inkine teklif vereceğiz. Bu gecedan sonra yüksek bir teklif vereceğini hissediyorum. Para dört farklı kanser araştırma vakfına gidecek."

"Neil'inkine teklif verme," diyor. "Ellerini çek."

"Anlaştık."

Başlangıç kadrosu tanıtıldıktan sonra spiker kalabalığa formalar için nasıl teklif verileceğini anlatıyor. "Brooklyn Hockey nokta com, farkındalık yaratın, millet! Şimdi başlayabilirsiniz. Teklif verme yarın akşam saat 10'da sona erecek! Brooklyn Hokey Organizasyonu, imzacı ve stilist Vera Vestiniye zamanını ve tasarımını bu bağış toplama etkinliğine bağışladığı için teşekkür eder."

Küçük bir nefes aldım, çünkü adımın yüksek sesle okunduğunu duymayı beklemiyordum.

Ve sonra jumbotron kamerası bana yakınlaştı. İşte Charli'nin yanında oturmuş, gülümsüyor ve şoka girmiştin.

Bir kahkaha atıyor ve kameraya el sallamak için elini kaldırırken bana dirsek atıyor.

Neyse ki kendime geldim ve el sallamaya başladım. Kamera muhtemelen sadece birkaç saniyeliğine üzerimdeydi, ancak spot ışıkları altındaki anımı yaşarken kalbimin birkaç atışı için zaman yavaşlıyor.

Video Ian'ı buzun üzerinde kesiyor. Gülümseyerek formasını gösteriyor, sonra ellerini kaldırarak kalp şekli yapıyor.

bir K-pop grubunun üyesi olabilir.

Sonra kameraya *seni seviyorum Vera* diyerek beni hayrete düşürüyor.

Küçük bir şaşkınlık çılgılığı daha attım. Bu gerçekten oldu mu?

"Awwww!" Charli gülerek şöyle der. "Bakın kim Bay Romantik'e .

Adını açıkça söyledi."

", değil mi?" Kalbim küt küt atıyor ve o kadar gülümsüyorum ki bir daha hiç durmayabilirim. "Vay canına."

"Bu bir ilk mi?" Charli

soruyor. "Şey, evet. Bu yeni

bir şey."

"Yeni ama büyük," diye ısrar ediyor Charli. "Saçını kestirdiğinde bunu tahmin etmiştim. Ve ona o gömleği aldığında. Sonra İtalya'daki o ilk gece, *Roma Tatili* sırasında sana asılmaya başladığında zaferimi ilan ettim."

"Ne? Kimsenin bunu fark etmemesi gerekiyordu."

"Sandığınız kadar kurnaz değildiniz." Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Şimdi düşündüm de, Audrey Hepburn gibisin. Sevimli ve şık. Ama *o* eğlenceli İtalya gezisinden sonra erkeği geride bıraktı. Sen bırakmak zorunda değilsin."

Ian'a tekrar bakıyorum ve haklı olmasını umuyorum. Çünkü ona aşık oluyorum. Kendime engel olamıyorum.

OTUZ SEKİZ

Bu Çok Özel

IAN

İYİ BİR MAÇ OLACAK. Her iki takımın da bu yıl kanıtlaması gereken şeyler var.

Her zaman öyle değil miyiz? Ama bu benim için özel. Çocuklarım ve ben bu yaz çok fazla değişim gördük. Yeni bir takım olarak bir araya gelmeli ve doğru olanı yapmak için birbirimize yeterince güvenmeliyiz.

Bence oraya ulaşabiliriz. Gerçekten düşünüyorum.

İlk iki devre hızlı ve heyecanlı geçti ve skoru 2-2'ye getirdik.

"Belki de bu yaz birkaç mil daha koşmalıydım," diye yakınıyor Drake, yüzüne havlu tutarken.

"Tüm kilometreleri koştun," diye hatırlatıyorum ona.

"Kan şekeri?" Telefonunu kontrol ediyor. "Biraz düşük.

Huh."

Ders bitimi için zil çaldığında ona özel olarak işaretlenmiş su şişesindeki glikozlu içeceği uzatıyorum.

Özel formam üçüncü periyodun ortasında terden sıırıslıklam olmuştu. Umarım bu şeyleri birileri yirmi bin dolar ödmeden önce yıkarlar. Koruduğum Boston forvetine odaklandığımda kalabalık bulanıklaşıyor.

Hızlı ve acımasız bir periyottu ama skor değişmedi. Silas Kelly kaleyi canla başla koruyor, bu da şansımıza zarar vermiyor.

Periyot ilerledikçe elimizden geleni yapıyoruz. "Bunu yapabiliriz çocuklar. Son düdükten önce bir tane daha."

"Evet, evet," diyor Castro. "Onu bulacağım."

Spoiler: Bulamadık. Ve üç dakika kala adamlarından birine faul yapmayı başardım.

"Çelme takmaktan iki dakika," diyor spiker ceza kutusunu benim için açarken.

Günah kutusuna doğru kayarken Vera'yı gördüm. Benim hatama rağmen *gülümsüyordu*. Bu her gün görebileceğin bir şey değil.

Oturdum ve cezamı çektim, tüm bu süre boyunca dişlerimi sıktım. Adamlarım cezayı kesmek için çok çalışıyorlar. Ve bunu yaparken de iyi görünüyorlar. Kapı açıldığında hazır olmak için erkenden ayağa kalkıyorum.

Ama hapsedilmeme altı saniye kala, Bostonlu bir oyuncu pakı Silas'ın bacaklarının arasından geçirip ağlara gönderdi.

"Siktir."

Lamba yanıyor. Boston kutluyor. İç çekerek kırımın üstüne oturuyorum.

Güm. Biri pleksiye vuruyor.

Bakmıyorum, çünkü muhtemelen kızgın bir hayranımdır.

Güm güm. "Vay canına."

Başımı çevirdiğimde Davis Deutsch'un bana sırtıttığını görüyorum. "Teşekkürler," diyor ve sonra başparmağıyla beni onaylıyor. Neşeli görünüyor.

Gözlerimi deviriyorum ve gülmek zorunda kalıyorum.

Castro bir saat sonra kravatını bağlarken, "İşte sezon öncesi bunun içindir," diyor.

"Biliyorum," diye katılıyorum. " dahaki sefere onları yakalayacağız."

Bitti, her şey bitti. Onlar kazandı. El sıkıştık. Aslında pek de önemli olmayan bir sezon öncesi maçından haber çıkarmaya çalışan gazetecilere basmakalıp sözlerle dolu birkaç alıntı yaptım.

Her şey yolunda. Başka bir gün savaşmak için yaşıyoruz. "Tavernaya gittin mi?" Leo Trevi soruyor.

"Belki," diye . "Kız arkadaşımı bulmalıyım."

"Bunu duydun mu?" Birisi tanıdık bir kırbaç sesi çıkarıyor.

Bu sesi biliyorum, çünkü bir takım arkadaşım kız arkadaşını arkadaşlarına tercih ettiğinde bunu birkaç kez ben de yaptım.

Ve şimdi anlıyorum. Yine de Vera'yı görmem ve iniş çıkışlarda benimle birlikte olduğu için ona teşekkür etmem gerekiyor. Kapıya doğru yöneldim, görevdeki bir adam gibi. Kapıyı açtığımda koridorda mor elbisesi ve kocaman gülümsemesiyle beni bekliyordu.

"Kontes. Buraya gel." Öpmek için onu kendime çektim. "Formalar için iyi iş çıkardın. Daha maç bitmeden tekliflerin kızıştığını duydum."

"Teşekkür ," diyor burnunun ucunu benimkine sürterek.

"Bu çok heyecan vericiydi."

"Başka ne heyecan verici biliyor musun? Seni eve götürmek. Senin için büyük planlarım var."

"Planlarınız hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor. "Ama bu planlar meyhaneyi de kapsıyor mu? Bir şeyler içmek için davet edildik."

"Sanırım," diye geçiştirdim. "Ama erken ayrılmamız gerekecek. Seninle biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Gözleri biraz yumuşuyor. "Ne için?" "Seni sevdiğimi tekrar söylemek için."

"Oh, tatlım," diyor. "I-"

"Karşılık vermek zorunda değilsin," diye ısrar ediyorum.
Eliyle dudaklarımı kapattı. "Seninle konuşan kadının sözünü kesme,
Ian Crikey. Ne tesadüf ki, ben de seni seviyorum."
Elini sıkıyorum. "Şimdi kesinlikle o bardan erken ayrılıyoruz.
Büyük planlarım daha da büyüdü."

Son

Aşk Dersleri'ni ! [Sari-na'nın diğer kitapları için sayfayı](#)
[çevirin](#).okuduğunuz için teşekkürler
Ya da **ücretsiz** Bruisers hikayesini indirin: [Eğitim Kampını](#) 'e-kitap veya
sesli olarak indirin!

Sarina Bowen tarafından da

BROOKLYN BRUISERS

Çaylak Hamlesi

Sert Vuruş

Boru Düşleri

Brooklynaire

Overnight Sensation Süper

Hayranı

Kesin Atış

Bombaları

Hokey SevmeliŞenliklerini

Eğitim Kampı

ŞİRKET

Moonlighter (Eric Bayer'in kitabı)

Loverboy

SÜSLÜ YILLAR

Düştüğümüz Yıl #1

Saklandığımız Yıl #2

Yılın Understatement'ı #3 Shameless

Hour #4

On Beşinci Dakika #5

Ekstra Kredi #6

DOĞRU KUZİY

Bittersweet

Steadfast

Keepsake

Bountiful

Speakeasy

Fireworks

Heartland

Waylaid

GERÇEK KUZİY YAN ÜRÜNLERİ

Ev Arkadaşı

Erkek

Arkadaş

ELLE KENNEDY İLE

İyi Çocuk (WAGs #1) .

Kal (WAGs #2) .

O (O #1) .

Biz (O #2) .

Destansı (O #2.5)

Çok Gizli

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

